Robert A. Heinlein

İkiz Yıldız

METİS BİLİMKURGU

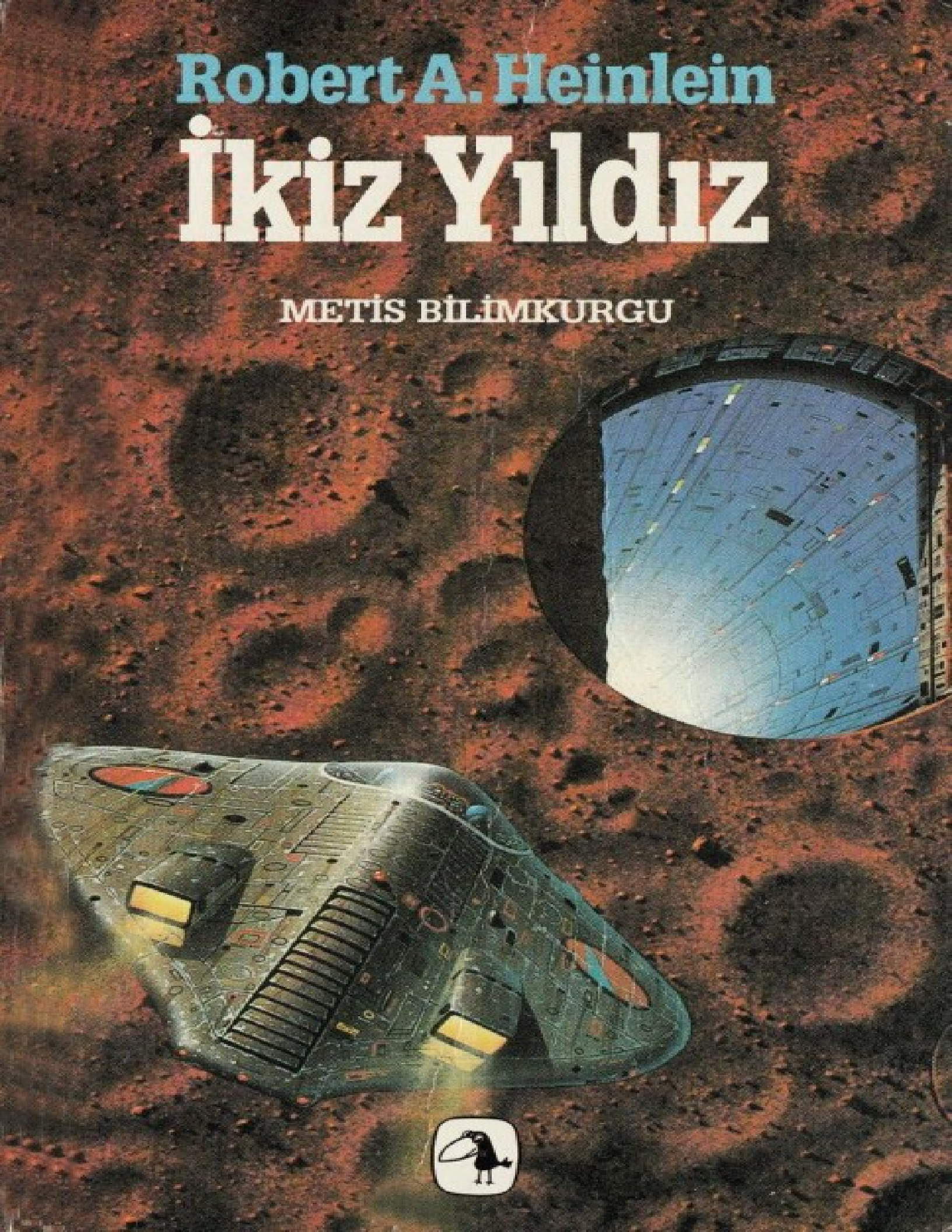

ROBERT A. HEINLEIN

1907‘de doğdu. ABD Deniz Harp Akademisinde eğitim gördükten sonra subay olarak donanmaya katıldı, 1934‘te sağlık sorunları nedeniyle emekli oldu. Bir süre fizik eğitimi gördükten sonra bilimkurgu yazmaya başladı, ilk öyküsü 1939‘da Astounding SF dergisinde yayınlandı. Heinlein‘ın öykülerinin yanı sıra, çok sayıda romanı vardır. Bunların arasında ilk dönemlerinde *Orphans of the Sky* **(1941, Uzayda Kaybolanlar, K Yayınları 1974)**, *Metuselah’s Children* **(1941, Metuselah’ın Çocukları)** ve *The Sixth Column* **(1941, Altıncı Kol)** sayılabilir. Heinlein 1940‘ların sonlarından başlayarak gençler için bir dizi *“uzay operası”* yazmıştır. Bunların arasında en önemlileri *Red Planet* **(1949, Kızıl Gezegen)**, *Between Planets* **(1951, Gezegenler Arasında)** ve *Have Space Suit Will Travel* **(1958, Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım)** romanlarıdır.

Heinlein‘ın ırkçılığa eğilimli, sağ-Cumhuriyetçi görüşleri BK yazarları arasında eleştirilere neden olmuştur. 1951'de yazdığı The *Puppet Masters* **(Merih’ten Saldıranlar, Çağlayan Yayınları, 1954)** soğuk savaş döneminin komünizm paranoyasını en iyi temsil eden romanlardan biri olarak kabul edilir. Öte yandan 1961‘de yazdığı *Stranger in a Strange Land* **(Yabancı Bir Ülkede Yabancı)** gibi romanlarda —sağ kanattan anarşizme yaklaştığı" da gözlenebilir. Nitekim bu romanı 1960‘lı yıllardaki sistem karşıtı gençlik hareketleri için bir kült kitabı olma özelliği taşımıştır. 1956'da yayınlanan **İkiz Yıldız**, aynı yıl Hugo ödülü almıştır ve Heinlein‘ın en iyi romanlarından biri sayılır.

1

Eğer karşınızdaki adam bir taşralı gibi giyinmişse ve sanki o yerin sahibiymişçesine hareket ediyorsa bilin ki bir uzay adamıdır.

Bu durum mantıklı bir gereklilikten kaynaklanır. Mesleği gereği kendini bütün evrenin patronu gibi hisseder; toprağa ayağını bastığı andan itibaren de köylülerin arasında dolaşıyor gibi olur. Zarafetten yoksun giyimine gelince, zamanının onda dokuzunda üniforması sırtında olan, medeniyetten üstünde vatkalı omuzlan fazlasıyla şişirilmiş ama boyu kısa tutulduğu için oturduğunda kıllı baldırlarında toplanan, ancak bir ineğin üzerinde iyi durabilecek buruş buruş bir tünik vardı.

Gene de fikirlerimi kendime saklayıp uzayadamlarının paralı olabileceklerini düşünerek ve bunu bir yatırım gibi görerek cebimdeki son Emperyal'imle ona bir içki ısmarladım. "Muhteşem jetlere!" dedim kadehlerimizi tokuştururken. Bana şöyle bir baktı.

İşte bu Dak Broadbent'le ilgili yaptığım ilk hataydı. Bana "Açık bir uzaya!" ya da "Güvenli inişlere!" gibi yanıtlar vermesi gerekirken yüzüme baktı ve yumuşak bir sesle, "Çok hoş bir dilek ama yanlış kişiye. Ben hiç dışarı çıkmadım," dedi.

Bu sözü, çenemi tutmam gerektiğini anlatan bir ipucuydu. Uzayadamları Casa Mañana barına pek sık gelmezlerdi; burası onların tarzında bir otel değildi, üstelik uzay limanından da kilometrelerce uzaktaydı. Biri yer kıyafetiyle ortada dolaşır, barın karanlık köşelerini seçer ve uzayadamı olduğunun bilinmesini

istemezse bu *onun* bileceği bir iştir. Bu yeri ben seçmiştim, böylece çevremdekiler beni görmeden etrafı seyredebiliyordum — şuraya buraya biraz borcum vardı, gerçi önemli bir miktar değildi ama beni utandırıyordu işte. Arkadaşın da kendine göre buna benzer nedenleri olabileceğini düşündüm ve ona saygı gösterdim.

Ama ses tellerim kendi başlarına buyruktular, yani vahşi ve özgürdürler. "Bana yutturamazsın gemici dostum," diye cevapladım. "Eğer sen bir Dünyalıysan ben de Tycho Kenti'nin Belediye Başkanı'yım. Mars'ta daha fazla içtiğine bahse girerim." Yerçekiminin düşük olduğu yerlerde edinilen alışkanlığın bir göstergesi olarak bardağını dikkatlice kaldırdığını görünce ekledim: "Hem de Dünya'da içtiklerini katlıyorsundur."

"Alçak sesle konuş!" diyerek sözümü kesti dişlerinin arasından. "Bir *gezgin* olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Beni tanımıyorsun bile."

"Affedersin, ne istersen olabilirsin, tabii. Ama iki gözüm var benim, içeri girdiğin an kendini ele verdin zaten."

Duyulmayacak bir sesle bir şeyler mırıldandı. "Nasıl?" "Yo, merak etme. Benden başka kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Ben başkalarının görmediği şeyleri görürüm." Belki biraz da kendini beğenmiş bir tavırla ona kartımı verdim. "Yalnızca bir tane Lorenzo Smythe vardır. Tek Adam Anonim Şirketi. Evet, bendeniz 'Büyük Lorenzo' üç boyutlu, banda alınmış opera Olağanüstü Pandomimci ve Taklit Sanatçısı."

Kartımı okudu ve kolundaki bir cebe attı. Böyle yapması canımı sıkmıştı, çünkü kartlar bana pahalıya mal olmuştu — hakiki el

yazması kartlardı. "Demek istediğini anlıyorum," dedi yavaşça, "ama davranışımda yanlış olan neydi?"

"Göstereyim," dedim. "Kapıya kadar bir yer herifi gibi yürüyüp dönüşte de senin gibi yürüyeceğim. Seyret." Dediğim gibi de yaptım, bu tür ayrıntıları yakalamak üzere eğitilmemiş gözleri iyice fark edebilsin diye yürüyüşünü biraz da abartarak taklit ettim — ayaklar güvertede sallanıyormuşçasına yere sürtülüyor, ağırlık öne verilmiş ve denge kalçalardan sağlanıyor, eller önde ve bedenden bağımsız, her an bir şeyler tutmaya hazır.

Aslında sözcüklerle anlatılamayacak onlarca ayrıntı daha vardır; akılda tutulması gereken nokta, bir uzayadamının her an tetikteki bedenini ve bilinçsiz dengesini ortaya koyarak o *olmanız* gerektiğidir — bu durumu yaşamalısınız. Şehirde yaşayan bir adam tüm yaşamı boyunca düz bir zeminde, dünya yerçekiminin olduğu sabit yerlerde dolanıp durur ve sigara kâğıdına bile takılıp tökezler. Bir uzayadamı ise asla tökezlemez.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordum yerime otururken.

"Korkarım evet," diye kabul etti suratım ekşiterek. "Böyle mi yürüdüm?"

"Evet."

"Hımmm... Belki de senden ders almalıyım."

"Daha kötüsünü de yapabilirdin," diye itiraf ettim.

Beni inceleyerek yerine oturdu ve konuşmaya başladı — sonra fikrini değiştirdi ve barmene kadehlerimizi yeniden doldurması için

işaret etti. İçkilerimiz gelince parasını ödedi, yumuşak bir hareketle yerinden kalktı. "Beni bekle," dedi usulca.

Ismarladığı içkiyle karşımda oturmasına karşı çıkmamıştım. Böyle bir şey yapmak da istemedim zaten; doğrusu ilgimi çekmişti. On dakikalık bir tanışıklığım olsa bile ondan hoşlanmıştım; kadınların peşine düşebileceği, erkeklerin de kendisinden emir alabileceği şu çirkin-çekici tiplerdendi.

Zarif bir biçimde oda boyunca ilerledi ve kapının yanında, dört Marslı'nın oturduğu masayı geçti. Marslıları hiç sevmezdim. Tepesine bir güneş başlığı geçirilmiş ağaç gövdesine benzeyen ve insanların ayrıcalıklarına sahip olduğunu iddia eden bu şeylerden hoşlanmıyordum. Bedenlerinden çıkardıkları sözde uzuvlarından nefret ederdim, bana deliklerinden sürünerek çıkan yılanları anımsatıyorlardı. Başlarını çevirmeden bütün yönlere aynı anda bakabilmelerinden de hiç hoşlanmıyordum — tabii başları var denebilirse, çünkü başları da yoktu. Son olarak da kokularına *dayanamıyordum.*

Hiç kimse beni ırklara karşı önyargılı olmakla suçlayamazdı. Bir insanın renginin, ırkının ve dininin ne olduğu beni hiç ilgilendirmezdi. Ama insan insandır, Marslılarsa yalnızca birer *nesne.* Benim anlayışıma göre hayvan bile olamazlardı. Yanımda her gün bir Afrika yaban domuzuyla dolaşmayı tercih ederdim doğrusu. Bunların lokanta ve barlara girmelerine izin verilmesi bence çok çirkindi. Ama ortada Antlaşma vardı tabii, ben ne yapabilirdim ki?

İçeri girdiğimde bu dördü yoktu, yoksa kokularını alırdım. Bu yüzden, ancak, kapıya kadar gidip gelmemden kısa bir süre önce gelmiş olabilirlerdi. Şimdi orada, bir masanın etrafında bizler gibi

görünmeye çalışarak dikiliyorlardı. Havalandırma cihazının hızlandırıldığını bile duymamıştım.

Önümdeki beleş içki ilgimi çekmiyordu, yalnızca ısmarlayan kişinin geri dönmesini ve böylece kibarca burayı terk edebilmeyi istiyordum.

Birden uzayadamı arkadaşın alelacele çıkmadan önce o masaya doğru baktığını hatırladım, Marslıların bu durumla bir ilgisi olup olmadığını merak etmiştim. Onlara bakıp bizim masaya dikkat ediyorlar mı anlamaya çalıştım ama bir Marslı'nın nereye baktığını ve ne düşündüğünü nasıl bilebilirsiniz ki? işte onlarda sevmediğim bir başka özellik de buydu.

Birkaç dakika daha önümdeki içki bardağını evirip çevirdim ve uzayadamı arkadaşıma ne olduğunu düşündüm. Misafirperverliğinin akşam yemeğine kadar ve hatta yeterince *samimi* olabilirsek, geçici ufak bir borca kadar uzayabileceğini düşünmüştüm. Öteki beklentilerimin gerçekleşmesi kabul ediyorum çok daha zayıf bir ihtimaldi. Menajerimi aramaya çalıştığım son iki defasında da telesekreterinde, parasını yatırmadığım sürece odamın açılmayacağı mesajıyla karşılaşmıştım... İşte bu da servetimin nasıl suyunu çektiğini gösteren bir kanıttı: Ancak bozuk para atılarak girilen otomatlı bir odacıkta uyuyabilecek kadar param kalmıştı.

Melankolik düşüncelerimin tam ortasındayken bir garson dirseğime dokundu. "Size telefon var, efendim."

"Öyle mi? Peki arkadaşım, telefonu masaya getirir misin?

"Özür dilerim efendim, ama getiremem. Lobide 12. hat."

"Ah, çok teşekkür ederim," dedim olabildiğince sevimli bir şekilde, çünkü ona bahşiş niyetine verebileceğim bir şeyim yoktu. Dışarı çıkarken Marslılar'ın masasının orada geniş bir daire çizdim.

Sonunda telefonun neden masaya getirilemediğini anlamıştım! 12. hat en yüksek düzeyde emniyet tertibatlı, ses, görüntü geçirmeyen ve konuşmayı gizli tutan bir kulübeydi. Ekranda görüntü yoktu, kapı arkamdan kapandığında bile ekran netleşmedi. Yerime oturana ve yüzümü alıcıya yerleştirene dek görüntü sisliydi, derken bulutlar yok oldu ve kendimi uzayadamı arkadaşıma bakarken buldum.

"Seni dışarı çıkardığım için özür dilerim," dedi çabucak, "ama acelem vardı. Bir an önce Eisenhower Oteli 2106 numaraya gelmeni istiyorum."

Başka bir açıklamada bulunmadı. Eisenhower da Casa Mañana gibi uzayadamlarının pek uğramadığı bir oteldi. Belanın kokusunu alabiliyordum. Barda bir yabancıyla tanışıp sonra da ona bir otel odasına gelmesi için ısrar edemezsiniz — yani en azından hemcinsinizse.

"Neden?" diye sordum.

Uzayadamı hiç soru sormaksızın emirlerine uyulmasına alışmış kişilere has o bakışla baktı; mesleki ilgim olduğu için bu bakışı çalışmıştım; kızgınlıktan çok fırtınayı haberleyen yıldırım yüklü bulutlara benzer. Sonra kendini toparladı ve sakince cevapladı. "Lorenzo, açıklamaya zaman yok. Bir iş alabilecek durumda mısın?"

"Profesyonel bir işi mi kastediyorsun?" diye yanıtladım usulca. Bir an için bana şey teklif ediyor sandım... Bilirsiniz canım o *işi* işte.

Bugüne dek feci talihin oklarına rağmen mesleki onurumu korumayı başarmıştım.

"Ah, tabii ki profesyonel," diye yanıtladı aceleyle. "Bu iş için en iyi oyuncuya ihtiyacımız var."

İçimde duyduğum rahatlamanın yüzüme yansımasına izin vermedim. Profesyonel anlamda *her* işe hazır olduğum doğruydu — *Romeo ve Juliett'teki* balkon rolünü bile bayıla bayıla oynardım— ama bu kadar hevesli görünmemeliydim. "İşin genel çerçevesi nedir?" diye sordum. "Ajandam oldukça dolu da."

Sözümü ciddiye almamıştı. "Telefonda anlatamam. Belki bilmiyorsun ama uygun bir aletle koruyucu devre bozulabilir. Bir an önce buraya gel!"

Kendisi zaten istekliydi; bu durumda ben öyle görünmemeye çalışabilirdim. "Yani şimdi sen benim kim olduğumu sanıyorsun, oda hizmetçisi mi?" diye karşı çıktım. "Ya da mızrak taşımaya bile hevesli toy bir delikanlı mı? Ben Lorenzo'yum!" Çenemi yukarı kaldırdım ve gücenmiş bir ifadeyle sordum. "Ne kadar ödeyeceksin?"

"Ah... Hay Allah, sana telefonda *anlatamam.* Ne kadar alıyorsun?"

"Eee, profesyonel ücretimi mi soruyorsun?"

"Evet, evet!"

"Tek bir gösteri mi? Yoksa bir haftalık mı? Ya da bir sözleşme olabilir mi?"

"Hiç önemli değil. Günlük ne kadar alıyorsun?"

"Bir gecelik en düşük ücretim yüz Emperyal'dir."

Bu doğruydu. Evet, birkaç kez bazı berbat roller oynamak zorunda kalmıştım, ama faturam hiçbir zaman gerçek ücretimin altında olmamıştı, insanın standartları vardır, açlıktan ölse bile.

"Pekâlâ," diye yanıtladı, "buraya geldiğin anda yüz Emperyal nakit olarak avcuna sayılacak. Ama çabuk ol!"

"Yaa?" Birden iki yüz, hatta iki yüz elli Emperyal deseydim bile kabul edeceğini fark ettim. "Fakat henüz işi kabul etmeye karar vermedim."

"Boşver şimdi! Sen buraya geldiğinde konuşuruz. Bizi geri çevirsen bile o yüzlük senin olacak. Eğer kabul edersen de — tamam, bunu maaşının dışında prim olarak alırsın. Şimdi, kabul ediyor ve buraya geliyor musun?"

Başımla selam verdim. "Tabii bayım, sabırlı olun."

Neyse ki Eisenhower, Casa'dan çok uzakta değildi, çünkü tüpyolu kullanmak için bile meteliğim yoktu. Gene de yürüme sanatı kaybolmuş olsa da ben bundan zevk alırdım — böylece düşüncelerimi toplamak için de zamanım oluyordu. Aptal değildim; biri para vermeye bu kadar istekliyse kartları inceleme vaktinin geldiğini biliyordum, çünkü işin içinde genellikle yasadışı ya da tehlikeli hatta her ikisinin birden yer aldığı bir bit yeniği olurdu. Yasallık konusunda gereksiz bir titizliğim yoktu; kanunun çoğunlukla aptalca olduğu konusunda Shakespeare ile aynı fikirdeydim. Ama genellikle şimdiye dek yolun doğru tarafında kalmayı başarmıştım.

Ancak şimdi bilgimin yeterli olmadığını görüyordum, bu yüzden düşüncelerimi kafamdan attım, pelerinimi sağ omzumun üzerinden geçirdim ve uzun adımlar atarak sonbaharın yumuşak havasını ve metropolün çeşit çeşit kokusunu içime çeke çeke yürümeye başladım. Otele geldiğimde ana girişe doğru ilerleyip zemin kattan yirmi birinci kata sıçrayan tüp asansöre binmeye karar verdim, bu sırada buranın, hayranlarımın beni tanıyabilecekleri türden bir yer olmadığı hissine kapıldım. *Gezgin* arkadaşım beni içeri aldı. "Yeterince geç kaldın," dedi dişlerinin arasından.

"Gerçekten mi?" Şöyle bir ilerledim ve çevreme bakındım. Beklediğim gibi pahalı bir süitti, ama karmakarışık bir haldeydi, en azından bir düzine kirli bardak ve kahve fincanı oraya buraya dağılmıştı; buraya gelen pek çok kişiden sonuncusu olduğumu anlamak için çok fazla çaba harcamaya gerek yoktu. Odada kanepeye uzanmış tehditkâr bakışlarla bana bakan bir adam daha vardı — deneyimlerime dayanarak bunun da bir uzayadamı olduğuna karar verdim. Bir yanıt bekleyerek baktıysam da herhangi bir tanışma faslı olmadı.

"Evet, en azından buradasın. Şimdi işimize bakalım."

"Elbette. Aklıma gelmişken," diye ekledim, "bir prim ya da ücretten bahsedilmişti."

"Oh, evet." Kanepedeki adama döndü. "Jock, ona parasını öde."

"Ne için?"

"Sana öde dedim!"

Şimdi hangisinin patron olduğunu biliyordum — aslında Dak Broadbent içeri girdiğinde şüphelenmiştim. Öteki çabucak kalktı, tehdit dolu bakışlarla bir ellilik, beş onluk verdi. Parayı saymadan aldım ve "Emrinizdeyim, beyler," dedim.

İri adam dudağını ısırıyordu.

"Öncelikle uykunda bile bu işten söz etmeyeceğine şerefin üzerine yemin etmeni istiyorum."

"Yalnızca sözüm yeterli değilse yeminin ne faydası var?" Tekrar kanepedeki ufak tefek adama baktım. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum. Adım Lorenzo."

Bana şöyle bir baktı ve başını çevirdi. Barda tanıdığım kişi sabırsızca konuştu. "Bu işte adlar önemli değil."

"Öyle mi? Rahmetli babam ölmeden önce benden üç şey için söz vermemi istemişti; bir, viskiyi sudan başka hiçbir şeyle karıştırma; iki, kimin yazdığı belli olmayan mektupları hiçbir zaman ciddiye alma; ve son olarak, adını söylemeyi reddeden bir yabancıyla asla konuşma. Size iyi günler, baylar." Cebimde verdikleri yüz Emperyal'imle kapıya doğru yürüdüm.

"Bekle biraz!" Durdum, konuşmaya devam etti, "Gerçekten tamamiyle haklısın. Adım... "

"Kaptan'."

"Kes şunu, Jock. Ben Dak Broadbent; bize dik dik bakan bu adam da Jacques Dubois. İkimiz de *gezginiz,* usta pilot, her sınıftan, her süratte."

Reverans yaparak karşılık verdim. "Lorenzo Smythe, ozan ve sanatçı — Kuzular Klübü üyesi. —Artık aidatımı yatırmam gerektiğini not ettim aklıma.

"Güzel. Jock, değişiklik olsun diye biraz gülümsemeye çalışabilirsin. Lorenzo, işimizi gizli tutmayı kabul ediyor musun?

"Bir sır olarak. Bu, centilmenler arası bir görüşme."

"İşi alsan da almasan da?"

"Anlaşsak da anlaşmasak da. Ben de insanım tabii, yasal olmayan sorgulama yöntemleri hariç, sırrınız emniyette."

"Neodexocaine'in bir insanın ön beynine ne yapabileceğini çok iyi biliyorum, Lorenzo. Olanaksızı beklemiyoruz."

"Dak," dedi Dubois aceleyle, "yanlış yapıyoruz. En azından şunu..."

"Kapa çeneni, Jock. Bu noktadan sonra hipnozcuları istemiyorum. Lorenzo, senden birinin yerine geçmeni istiyoruz. O kadar mükemmellikle yapılmalı ki kimse —anlıyor musun *hiç kimse*— bunu anlamamalı. Böyle bir işi yapabilir misin?"

Kaşlarımı çattım. "İlk soru 'Yapabilir miyim?' değil, 'Yapacak mıyım?' olmalıydı. Şartları nedir?"

"Ah, ayrıntılara sonra gireriz. Kabaca söyleyecek olursak, halk tarafından oldukça tanınan birinin yerine geçeceksin, sıradan bir dublörlük işi yani. Aradaki tek fark, onu çok iyi tanıyan ve çok yakından görmesi gereken kişileri de kandıracaksın. Bu, yalnızca bir tribünden insanları selamlamak yi da kız izcilere madalya takmak

olmayacak tabii." Kurnazca bir bakış fırlattı. "Bu iş için gerçek bir sanatçı gerekiyor."

"Hayır," dedim bir çırpıda.

"Ne? Iş hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer vicdanın seni rahatsız ediyorsa, yerine geçeceğin adamın çıkarlarına herhangi bir biçimde karşı gelmeyeceğin konusunda seni temin edebilirim — hatta hiç kimsenin kanuni çıkarlarını zedelemeyeceksin. Bu, gerçekten yapılması gereken bir iş."

"İstemiyorum."

"Hey Allahım, peki neden? Daha sana ne kadar ödeyeceğimizi bile bilmiyorsun."

"Ücretin konuyla ilgisi yok," dedim üstüne basa basa. "Ben bir oyuncuyum, dublör değil."

"Seni anlamıyorum. Ünlü kişilere dublörlük yaparak ekmek parası kazanan bir dolu oyuncu var."

"Onları meslektaş değil, fahişe olarak görüyorum. Kendimi açıkça ifade edeyim. Bir yazar, bir gölge yazara saygı duyar mı? Para için kendi eserini bir başkasının imzalamasına izin veren bir ressama saygı duyar mısınız? Sanırım sanatçı ruhu size çok yabana, belki de bunu sizin mesleğinizle ilgili şekilde anlatabilirim. Birileri, sizin yüksek sanatınıza sahip olmayan birisi, üniforma giyse, para alsa ve En Yetkili Kişi ilan edilse, siz de sırf *para için* geminin pilotu olmayı kabul eder misiniz? Eder miydiniz?"

Dubois homurdandı: "Kaç para?"

Broadbent kızgınlıkla ona baktı. "Sanırım itirazının nedenini anlıyorum."

"Bir sanatçı için, bayım, şeref önce gelir. Para yalnızca sanatını yaratmasına yarayacak fani bir araçtır."

"Hımm... Yani bu işi yalnızca para için yapmayacaksın. Peki, bu görevi başka nedenlerden dolayı üstlenir miydin? Diyelim ki bu işin yapılması gerektiğine inanıyorsun ve bunu başarabilecek tek kişi sensin."

"Bu olasılığı kabul ediyorum; ama koşulların ne olabileceğini tahmin edemiyorum."

"Bunları tahmin etmen gerekmiyor; sana neler olduğunu açıklayacağız."

Dubois yerinden fırladı. "Buraya bak, Dak, bunu yapamaz...

"Kes, Jock. Bilmesi gerekiyor."

"Bunu şu anda ve burada bilmesi gerekmiyor. Hem ona durumu anlatarak herkesi tehlikeye atmaya hakkın yok. Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu, önceden hesaplanmış bir riskti." Broadbent yeniden bana döndü.

Dubois Broadbent'in kolunu yakaladı ve kendine doğru çevirdi; "Hesaplanmış riskin canı cehenneme! Dak, şu ana dek seninle beraberdim ama bu sefer yüzünü dağıtmadan önce sus, ikimiz de bu şekilde konuşmaya devam edemeyiz!"

Broadbent şaşırmış görünüyordu, sonra soğuk bir ifadeyle sırıtarak Dubois'ya baktı. "Bunu becerebileceğine inanıyor musun, oğlum Jock?"

Dubois‘nın gözlerinden ateş fışkırıyordu, yerinden kıpırdamadı. Broadbent ondan bir baş boyu uzundu ve yirmi kilo kadar daha fazlaydı. İlk defa Dubois'dan hoşlandığımı hissettim; her zaman için yavru bir kedinin yürekli cüretinden, bir İspenç horozunun kavgacı yüreğinden ve boyun eğmektense geri adım atmayarak oracıkta ölmeye razı olan ufak tefek insanlardan etkilenmişimdir... Broadbent'in onu öldürmesini beklemiyordum, ama galiba Dubois‘nın paspas niyetine kullanıldığına şahit olacaktım.

Aralarına girmeyi hiç mi hiç düşünmüyordum. İnsanlar kendi felaketlerinin nasıl ve ne zaman olacağını seçme hakkına sahiptirler.

Havadaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Derken birden Broadbent güldü ve hafifçe Dubois'nın omzuna vurdu. "Tamamdır, Jock!" Bana döndü ve yavaşça sordu: "Bize birkaç dakikalığına izin verir misin? Arkadaşımla benim barış çubuğu tüttürmemiz gerekiyor."

Odada telefonu çevreleyen, ses geçirmez bir köşe vardı. Broadbent, Dubois'nın koluna girdi ve o tarafa doğru gittiler; ayakta hızlı hızlı konuşuyorlardı.

Genellikle halka açık yerlerde örneğin otellerde bu tür olanaklardan umulduğu gibi yararlanılamaz! Ses dalgaları tamamen izole edilemez. Fakat Eisenhower oldukça lüks bir oteldi ve bu yüzden en azından aletler iyi çalışıyordu. Dudaklarının kıpırdadığını görüyor ama hiçbir şey duymuyordum.

Ama dudak hareketlerini görebiliyordum. Broadbent'in yüzü bana dönüktü, Dubois'yı da duvar aynasından görebiliyordum. Ünlü illüzyonist rolümü oynarken, küçükken babamın neden dudak okumayı öğrenene kadar popoma vurduğunu anlamıştım bu rolümü parlak ışıklarla aydınlatılmış bir salonda oynamıştım, özel gözlüklerim vardı ve— neyse sonuçta dudak okuyabiliyordum.

Dubois şöyle diyordu: "Seni, gerzek, aptal, basılamaz, sansürlü, müstehcen herif, hepimizi birden Titan'a taş saymaya mı göndermek istiyorsun? Bu kibirli cüce her şeyi mahvedecek."

Broadbent'in yanıtının büyük bir kısmını kaçırdım. Kibirli ha! Kendi dehamı soğukkanlı bir biçimde takdir etmek dışında gayet mütevazı biri olduğumu düşünürüm.

Broadbent: "... oyun şehirdeki tek oyun olduğu sürece hileli olması önemli değil Jock, başka kullanacağımız kimse yok."

Dubois: "Tamam öyleyse, Doktor Scortia'yı buraya getir, onu hipnotize etsin ve mutluluk iksiri versin. Ama ona hikâyeyi söyleme — koşullanana dek söyleme, hele hâlâ Dünya'dayken."

Broadbent: "Scortia'nın kendisi bana hipnotizmaya ya da ilaçlara bağlı olamayacağımızı, bu iş için böyle bir şeyin mümkün olmadığını söyledi. Onun işbirliğine ihtiyacımız var, hem de gönüllü işbirliğine."

Dubois homurdandı. "Ne de akıllıca ama! Şuna bir bak! Çiftlik avlusunda böyle caka satarak yürüyen bir horoz gördün mü? Evet, uygun boy ve kiloda, genel yapısı da Şef e benziyor ama bunun gerisinde başka hiçbir şey yok. En kritik anda sinirleri bozulacak ve her şeyi ele verecek. Bu rolü oynayamaz — yalnızca abartarak taklit etmeyi becerebilecek bir aktör o."

Eğer ölümsüz Caruso detone söylemekle suçlansaydı bundan daha fazla hiddetlenemezdi: Fakat o anda Burbage ve Booth gibi dev aktörlere taş çıkaracak bir performans göstererek tırnaklarımı incelemeye devam ettim ve duruma boş verdim — Dubois'yı yirmi saniye içinde hem güldürüp hem ağlatabileceğimi biliyordum. Orada birkaç dakika daha bekledim sonra ayağa kalktım, ses geçirmez köşeye yaklaştım. İçeri girmeye niyetlendiğimi görünce ikisi de sustu. Sakin bir şekilde, "Tamam, baylar, fikrimi değiştirdim," dedim.

Dubois rahatlamış bir ifadeyle baktı. "îşi istemiyorsun."

"Kabul ediyorum demek istiyorum. Açıklama yapmanıza gerek yok. Broadbent arkadaş bana bu işin vicdanımı rahatsız etmeyeceği yönünde güvence verdi — ben de ona güveniyorum. Beni bir oyuncuya gereksinimi olduğu konusunda ikna etti. Prodüktörün iş ilişkileri beni ilgilendirmez. Kabul ediyorum."

Dubois sinirlenmekle birlikte çenesini tuttu. Broadbent'in memnun ve rahatlamış görünmesini beklerdim ama endişeliydi. "Pekâlâ," diye katıldı, "haydi işimize bakalım. Lorenzo, sana ne kadar süre ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum. Ama birkaç günden fazla sürmeyecek, bundan eminim — ve bu zaman içinde bir iki kez yalnızca birkaç saat rolünü oynamak zorunda olacaksın."

"Rolümü çalışmak için zamanım olduğu sürece işin ne kadar uzayacağı önemli değil. Fakat yaklaşık olarak bana kaç gün ihtiyacınız olacak? Menajerime bildirmeliyim."

"Ah, hayır. Bunu sakın yapma!"

"Peki, ne kadar? Bir hafta mı?"

"Bir haftadan az yoksa batarız zaten!"

"Yani?"

"Boş ver. Günde yüz Emperyal senin için uygun mu?"

Bir an için yalnızca benimle görüşme yapabilmek için bile asgari ücretimi nasıl kolaylıkla kabul ettiğini düşünerek duraksadım sonra dürüst olmam gerektiğine karar verdim. Başımı iki yana salladım.

"Şimdi bunlardan bahsetmeyelim. Eminim gösterdiğim performansın karşılığı olacak tutarı bana ödersiniz."

"Peki peki." Broadbent sabırsızca geri döndü. "Jock, alanı ara, sonra da Langston'u bul ve ona Mardi Gras Planı'na başlayacağımızı bildir. Onunla birlikte hareket et. Lorenzo..." Başıyla kendisini izlememi işaret etti ve banyoya doğru ilerledi. Küçük bir bavulu açtı ve sordu: "Bu hurda yığınıyla bir şeyler yapabilir misin?"

Hurda yığını dediği şey fazlasıyla pahalı ve dükkânlarda aktör olma sevdalılarına satılan cinsten amatör bir makyaj takımıydı. Bu eşyalara hafif bir tiksinti duygusuyla baktım. "Doğru mu anladım, bayım; bir başkasının yerine *şimdi* mi geçmemi istiyorsunuz benden? Hiç çalışmadan yani?"

"Ah, hayır, hayır! Yüzünü değiştirmeni istiyorum buradan çıkarken birileri seni tanıyabilir. Bu mümkün, öyle değil mi?"

Sert bir biçimde, halk arasında tanınmanın bütün ünlü kişilerin sırtlarında taşımaları gereken bir yük olduğunu söyledim. Tabii, Muhteşem Lorenzo'nun herhangi bir yerde sayısız insanca tanınabileceğini eklemedim.

"Peki. Tipini öyle bir değiştir ki artık sen olma." Sonra da ansızın odadan çıkıp gitti. İçimi çektim, Broadbent'in bana verdiği oyuncaklara baktım şüphesiz bunları benim meslek araçlarım sanıyordu - palyaçolar için yağlı boyalar, pis kokulu zamk, Maggie Teyzenin odasındaki halıdan didik didik edilerek alınmış gibi görünen krepe saçlar. Ne bir gram silikoderi, ne elektrikli fırçalar, ne de modern bir kolaylık. Fakat gerçek bir sanatçı yanmış bir kibritle ya da kilerde bulunabilecek kırık dökükle de harikalar yaratabilirdi bir de kendi dehası var tabii. Işıkları ayarladım ve kendimi yaratıcılığın enginine bıraktım.

2

İyi tanınan bir yüzü tanınmaz hale getirmek için birden fazla yol vardır. En kolayı yanlış yönlendirmedir. Bir adama üniforma giydirin, yüzünü, fark etmek pek kolay değildir en son karşılaştığınız polisin yüzünü hatırlıyor musunuz? Bir dahaki sefere onu sivil kıyafet içinde görseniz tanıyabilir misiniz? Aynı düşünceden yola çıkarak özel bir bölgeye dikkat çekme yöntemini de uygulayabilirsiniz. Birine inanılmaz büyüklükte, akneli, şekli bozuk bir burun yapın; kaba insanlar teşhir edilen bu buruna bakacak, kibar olanlar ise başlarını çevireceklerdir — ama sonuçta kimse yüzünü görmeyecektir.

Bu ilkel yöntemi uygulamaktan vazgeçtim, çünkü işverenim garip bir özelliğim nedeniyle akılda kalmamı değil, hiç fark edilmememi istiyordu. Bu isteği gerçekleştirmek çok daha zordu; herkes bir şekilde dikkat çekerdi ama fark edilmemek gerçekten beceri gerektirirdi. Ölümsüz Alec Guinness'ın gerçek yüzü kadar hatırlanması olanaksız, sıradan bir yüze ihtiyacım vardı. Ne yazık ki aristokratlara has fiziksel özelliklerim beni fazlasıyla dikkat çekici, fazlasıyla yakışıklı yapıyorlardı bir karakter oyuncusu için esef verici bir pürüz. Babamın hep dediği gibi, "Larry, fazla sevimlisin! Eğer bu muhallebi çocukluğundan vazgeçmez ve işi öğrenmezsen aktör olduğunu sanarak, bir on beş yılı daha çocuk oyuncu olarak geçireceksin — sonra hoop, bir de bakmışsın lobide şeker satıyorsun. Aptal' ve 'şirin' sıfatları gösteri sanatındaki en kötü iki kusurdur ve sende *ikisi de* var!"

Sonra kemerini çıkarır ve beynimi harekete geçirirdi. Babam alaylı bir psikologdu ve kaba etlerini bir kayışla ısıtmanın insan beynindeki fazla kanı dağıttığına inanırdı. Teori biraz sallantıda görünmekle birlikte sonuçlar yöntemi doğruladı; on beş yaşıma kadar zamanla gevşek bir telin üzerinde baş üstü durup Shakespeare ve Shaw'dan sayfa sayfa şiir okuyabilir hale gelmiştim.

Broadbent başını içeri soktuğunda yaratma havamın derinliklerindeydim. "Aman Allahım," diye tısladı gözlerinden kıvılcımlar saçarak. "Daha hiçbir şey yapmadın mı?"

Soğuk soğuk yüzüne baktım. "En mükemmelini istediğini sanmıştım — bu da aceleye gelmez. İki ayağımı bir pabuca sokmamı mı bekliyorsun?"

"Pabuçların canı cehenneme!" Saatine baktı. "Altı dakikan daha var. Eğer bu sürede bir şey yapamazsan işimiz şansa kalmış."

Tabii ki daha fazla zamanımın olmasını isterdim — ama çabucak değişim yaratma konusunda da babamın yanında yetişmiştim. *Huey Long Suikastı* adlı oyunda yedi dakika içinde on beş bölüm değişiyordu — ve bir keresinde babamın rekorunu dokuz saniye ile kırmıştım. "Bekle!" Aynı çakmak çakmak gözlerle ona baktım. "Şimdi geliyorum." Sonra *Kapısı Olmayan Ev* oyununda cinayetleri işleyen silik görünüşlü tamirci Benny Grey oldum. Yanaklarımda, burnumdan ağzımın köşelerine doğru iki görünmez çizgi oluşturmak için iki hafif darbe, gözlerimin altına birer torbacık ve her şeyi soluklaştıran Factor No. 5; bütün bunları yapmak yirmi saniyeden fazla sürmemişti — bu işi uykumda bile becerebilirdim, zaten *Kapısı Olmayan Ev* filme alınmadan önce doksan iki gösteride oynamıştım.

Sonunda yüzümü Broadbent'e çevirdim, dili tutulmuştu. "Aman Tanrım! İnanamıyorum."

"Benny Grey" olmaya devam ediyordum ve herhangi bir teşekkür gülümsemesi göstermedim. Broadbent'in anlayamadığı yağlı boyanın aslında gerekmediğiydi. Elbette boya işleri kolaylaştırırdı ama ben boyayı daha ziyade o bunu beklediği için kullanmıştım; doğal olarak makyajın boya ve pudradan ibaret olduğunu sanıyordu.

Bana bakmaya devam etti. "Buraya bak," dedi fısıltıyla, *"bana* da böyle bir şey yapabilir misin? Hemen?" Tam "hayır" demeye hazırlanıyordum ki bu durumun ilginç bir mesleki cazibe yarattığını fark ettim. Babam eğer onun üzerinde işe koyulsaydı şimdi pamuk şekeri satmaya hazır biri olurdu demek istedim, sonra vazgeçtim. "Yalnızca tanınmayacağından emin olmak mı istiyorsun?" diye sordum.

"Evet, evet! Beni de boyar mısın ya da sahte bir burun filan?"

Başımı salladım. "Makyajla ne yaparsak yapalım, hokkabazlık yapmak üzere giyinmiş bir çocuğa dönersin. Rol yapmayı bilmiyorsun ve bu yaşta da asla öğrenemezsin. Yüzüne dokunmayacağız."

"Nasıl? Ama yüzümdeki bu burun..."

"Dur biraz. Seni temin ederim ki bu haşmetli buruna yapabileceğim tek şey onu daha dikkat çeker bir hale getirmek. Eğer tanıdık birisi gelip 'Bu arkadaş bana Dak Broadbent'i hatırlatıyor. *Bu Dak değil tabii ki, ama biraz ona benzemiyor mu*? derse bu senin için yeterli olur mu?"

"Nasıl? Sanırım. Yani o kişinin ben olmadığımdan emin olduğu sürece. Benim şu anda... Neyse şu anda Dünya'da olmamam gerekiyor."

"O kişinin sen olmadığından kesinlikle emin olacak, çünkü yürüyüşünü değiştireceğiz. Bu senin en belirgin özelliğin. Yürüyüşün yanlış olursa bu büyük bir ihtimalle sen olmazsın - böylece ortaya iri kemikli, geniş omuzlu ve bir parça seni andıran başka biri çıkar."

"Peki, bana nasıl yürüyeceğimi göster."

"Hayır, bunu asla öğrenemezsin, istediğim gibi yürümen için seni zorlamam gerekiyor."

"Nasıl?"

"Çizmelerinin burunlarına çakıltaşı ya da benzer bir şeyler koyacağız. Bu seni topuklarına ağırlık vermek zorunda bırakacak ve bu yüzden dik duracaksın. Bir uzayadamının yaylanan kedi adımlarıyla hareket etmen olanaksız olacak. Hımm... Omuzlarını hep geride tutmanı hatırlatmak için sırtına bant yapıştıracağım, işe yarar."

"Yalnızca farklı yürürsem beni tanımayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Tanıdık biri bu kişinin sen olmadığından neden bu kadar emin olduğunu anlamayacaktır, fakat bu sonuca bilinçaltında varacak ve daha fazla kurcalamadan şüphelenmeyi bırakacaktır. Ah, yüzüne ufak bir şey yapmam gerekiyor, kendini daha rahat hissetmen için ama önemli değil."

Süitin misafir odasına geri döndük. Tabii ki hâlâ Benny Grey'dim; bir kere bir role büründüm mü kendime dönmek bilinçli bir çabayı

gerektiriyordu. Dubois telefonda konuşuyordu, gözlerini bize çevirdi, beni gördü ve ağzı bir karış açıldı. Aceleyle ses geçirmeyen bölmeden çıktı. "Bu da kim?" diye sordu, "Oyuncu nerede?" ilk bakışından sonra başını çevirdi ve tekrar dönüp bakmak zahmetinde bulunmadı Benny Grey öyle silik, önemsiz ve ufak tefek biriydi ki ona tekrar bakmaya gerek yoktu.

"Hangi oyuncu?" diye sordum Benny'nin dümdüz, renksiz tonlamasıyla. Dubois'nın gözlerini tekrar kendime çevirtmiştim. Bana baktı, sonra gözlerini başka bir yere çevirdi, sonra gözleri birden tekrar bana döndü ve elbiselerimi fark etti. Broadbent bir kahkaha attı ve omzuna dostça vurdu.

"Onun rol yapamayacağını söylemiştin ha!" Sert bir sesle ekledi. "Her şey tamam mı, Jock?"

"Evet." Dubois yeniden baktı bana, aklı karışmıştı, başını çevirdi.

"Tamam. Dört dakika içinde buradan çıkmalıyız. Bakalım beni ne kadar çabuk hazırlayabileceksin, Lorenzo."

Dak botlarından birini ve gömleğini çıkardı, sırtını bantlayayım diye de atletini yukarı sıyırdı, o sırada kapının üstündeki ışık yandı ve elektrikli zilin sesi duyuldu. Donakaldı. "Jock, beklediğimiz biri var mıydı?"

"Langston olabilir. Biz buradan çıkmadan önce gelmeye çalışacağını söylemişti." Dubois kapıya doğru yürüdü.

"O olmayabilir. Bu..." Dubois kapıyı açarken Broadbent'in kapıdakinin kim olabileceği hakkında ne söylediğini duyamadım. Kapının ağzında kâbuslarımdaki zehirli mantarlara benzeyen bir

Marslı duruyordu. Bu bir anlık şiddetli heyecan süresinde yalnızca Marslı'yı görebildim. Ne arkasındaki insanı ne de sözde uzvuyla tuttuğu Yaşam Asasını fark etmiştim.

Derken Marslı içeri süzüldü, arkasındaki adam da içeri adımını attı ve giriş boşalmış oldu. Marslı kapı gıcırtısı sesiyle sordu, "İyi günler, baylar. Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Had safhadaki yabancı korkum yüzünden olduğum yerde mıhlanıp kalmıştım. Dak üstünü başını doğru dürüst giymediği için bir şey yapamıyordu. Fakat küçük Jock Dubois yalın bir kahramanlıkla davrandı; bu yüzden ölmüş olsa bile sevgili kardeşim olarak kalacak... Yaşam Asasının tam üstüne atladı Marslı'dan kaçmak için hiçbir çabada bulunmadı.

Yere düşmeden önce ölmüş olmalıydı, karnında içinden yumruğunuzun geçebileceği bir delik oluşmuştu. Fakat sözde uzva asıldı ve o garip uzuv ağda gibi uzadı. Sonra uzuv yaratığın boynunun birkaç santim altından koptu. Zavallı Jock; öldüğünde cansız kollarının arasında hâlâ Yaşam Asası duruyordu.

Bu iğrenç kokulu yaratığın ardındaki adam ateş etmeden önce yana doğru adım atmak zorunda kaldı — ve bir hata yaptı. Önce Dak'ı, sonra da beni öldürmesi gerekiyordu. Onun yerine ilk kurşununu Jock'a harcadı ve ikinci atış için hiç şansı kalmadı, çünkü Dak onu suratından vurdu. Dak'ın silahlı olduğunu hiç fark etmemiştim.

Silahsız kalan Marslı kaçmaya çalışmadı. Dak ayağa fırlayarak ona yaklaştı ve "Ah, Rrringriil! " dedi, "Seni görüyorum."

"Ben de sizi görüyorum, Kaptan Dak Broadbent," diye gıcırdadı Marslı ve ekledi; "yuvama bildirecek misiniz?"

"Yuvana bildireceğim Rrringriil."

"Teşekkür ederim, Kaptan Dak Broadbent."

Dak uzun kemikli parmağını uzattı ve elini en yakınındaki göze soktu, yumruğu kafatasına dayanana kadar parmağını itti. Elini çıkardığında parmağı yeşil bir sıvıyla kaplıydı. Yaratığın sözde uzuvları refleks kasılması ile gövdesinin içine gömüldü ama ölü beden dimdik durmaya devam etti. Dak banyoya koşturdu; ellerini yıkadığını duyuyordum. Bense olduğum yerde kalmıştım, merhum Rrringriil kadar donakalmıştım şoktan.

Dak ellerini gömleğine silerek dışarı çıktı. "Bunu ortadan kaldırmamız gerekiyor. Fazla zaman kalmadı." Yerlere saçılmış sıvıdan bahsediyor olabilirdi. Karmakarışık bir cümleyle bu işe girişmek istemediğimi, polisleri çağırmamız gerektiğini, polisler gelmeden önce buradan çıkmak istediğimi, bu çılgınca dublörlük işini istediği yerine sokabileceğini, benim planımınsa iki yanımdan kanat çıkarıp pencereden uçup gitmek olduğunu anlatmaya çalıştım. Dak bana aldırmadı bile. "Kendine gel, Lorenzo. Artık zamanımız tükenmek üzere. Yardım et de cesetleri banyoya taşıyalım."

"Ne? Yüce Tanrım! Yalnızca burayı kilitleyip kaçalım. Belki de bu olanlarla bir bağlantımız olduğunu anlayamazlar."

Dak da benimle aynı kanıdaydı. "Büyük bir ihtimalle anlayamayacaklardır, çünkü hiçbirimizin burada olduğunu bilmiyorlar. Ama Rrringriil'in Jock'u öldürdüğünü anlayabilirler — ve *bunu* göze alamayız. Yo, şimdi böyle bir şey yapamayız."

"Nasıl?"

"Bir Marslı'nın insan öldürdüğü haberinin yayılmasını istemeyiz. O yüzden çeneni kapa ve bana yardım et."

Sustum ve ona yardım ettim. Benny Grey'in, kurbanlarının bedenlerini parçalara ayırmaktan hoşlanan sadist psikopatların en korkuncu olduğunu hatırlamak işime yaradı. Dak Yaşam Asasını alıp Rrringriil'i parçalara bölerken ben de Benny Grey'in iki cesedi banyoya sürüklemesine izin verdim. İlk kesiği kafatasının altından başlattı, bu yüzden de ortalık berbat olmadı; bense ona yardım edemedim — ölü bir Marslı canlısından çok daha kötü kokuyordu sanki.

Klozet bidenin hemen arkasında bir panelin altında gizliydi, bir radyasyon arama aleti kullanmadan bulunması zordu. Rrringriil'in parçalarını bölmeye attıktan sonra (bu işi yapabilmek için yeterli cesareti toplayabilmiştim) Dak diğer cesetlerin kesilip biçilmesi gibi zorlu bir işi halletti; Yaşam Asasını kullanarak ve tabii ki küvetin içinde.

Bir insanda bu kadar kan olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Suyu devamlı açık tuttuk; gene de durum kötüydü. Ama Dak zavallı Jock'tan arta kalanlarla ilgilenmek zorunda kaldığında dayanamadı. Gözleri yaşla doldu, hiçbir şey göremiyordu, bu yüzden kendi parmaklarını doğramadan onu dirseğimle yana ittim ve "Benny Grey" işe koyuldu.

İşimi bitirdiğimde ve süitte iki adamın ve bir canavarın bulunduğuna dair hiçbir kanıt kalmadığında küveti büyük bir dikkatle temizledim ve ayağa kalktım. Dak her zamanki soğukkanlılığıyla girişte bekliyordu. "Yerin temiz olduğundan emin olmalıyım," dedi.

"Bence bir krimonoloji uzmanı yeterli ekipmanla olayı ortaya çıkarabilir ama hiç kimsenin şüpheleneceğini sanmıyorum. Hadi, çıkalım buradan. Bir şekilde on iki dakika kazanmamız gerekiyor. Haydi!"

Nereye ya da neden diye sorabilecek durumda değildim. "Peki, botlarını halledelim."

Hayır, anlamında salladı başım.

"O zaman yavaşlarım. Şu anda hız, tanınmamaktan çok daha önemli."

"Ben sana bağlıyım." Onu kapıya doğru izledim; durdu. "Etrafta başkaları da olabilir. Eğer öyleyse önce sen ateş et — yapabileceğin başka bir şey yok." Elinde paltosuyla üzerini örttüğü Yaşam Asası vardı.

"Marslılar mı?"

"Ya da insanlar. Ya da her ikisinden de."

"Dak, sence Rrringriil Mañana barındaki o dördünden biri miydi?"

"Kesinlikle. Niye seni oradan çıkarıp buraya getirmek istedim sanıyorsun? Ya senin peşine takıldılar, bizim yaptığımız gibi yani, ya da benim. Onu tanımadın mı?"

"Tanrım, hayır! Bu canavarların hepsi benim gözümde birbirine benziyor."

"Onlar da *bizim* birbirimize benzediğimizi söylerler. Orada, Rrringriil, eş-kardeşi Rrringlath ve aynı yuvadan ama farklı soylardan

gelen iki Marslı daha vardı. Neyse, şimdi çeneni kapa ve bir Marslı görürsen ateş et. Öbür silah sende mi?

"Evet. Bak, Dak, bütün bunlar ne demek oluyor bilmiyorum. Ama bu vahşi canavarlar sana karşı oldukları sürece yanındayım. Marslılar'dan nefret ederim."

Afalladı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Biz Marslılar'la savaşmıyoruz; bu dördü dönektiler."

"Nasıl?"

"Bir sürü iyi Marslı vardır — hatta hemen hepsi iyidir. Kahretsin, Rrringriil bile pek çok açıdan kötü biri sayılmazdı, onunla defalarca satranç oynamıştım."

"Ne? Öyleyse ben..."

"Kes şunu. Vazgeçemeyecek kadar batmış durumdasın. Hadi, marş marş, doğru sıçrama tüpüne. Ben arkayı kollarım.

Sustum, gerçekten de boğazıma kadar batmıştım — tartışılmaz bir gerçekti bu.

Alt bodrumu indik ve ekspres tüp geçitlerin oraya gittik. İki kişilik bir kapsül boşalıyordu; Dak beni süratle içeri soktu, kontrol panelini çalıştırdığını bile göremedim. Fakat sonunda göğüs kafesimdeki basınç azalmaya başlayınca pek şaşırmadım, yanıp sönen işareti görüyordum: JEFFERSON UZAY LİMANI *Gidiş.*

Eisenhower Oteli'nden olabildiğince uzaklaştığımız takdirde hangi istasyona gittiğimiz de önemli değildi benim için. Vakumlu tüpün içinde tıkılı kaldığımız birkaç dakika bir plan yapabilmem için yeterli

oldu -kabataslak, deneme kabilinden, her an değişebilecek bir plan— ama sonuçta bir plandı işte. Bu planı iki sözcükle anlatmak mümkündü: Hemen kaybol!

Ancak o sabah bu planı uygulamanın ne kadar zor olduğunu fark edecektim, bizim kültürümüzde parasız biri bir bebek kadar çaresizdir. Fakat cebimdeki o yüzlükle çok uzağa gidebilirdim, hem de çok hızlı. Dak Broadbent'e karşı içimde hiçbir yükümlülük hissetmiyordum. Kendi amaçları için *-benimkiler* için değil!— az kalsın ölümüme neden oluyordu; sonra da beni bir suçu örtbas etmeye zorlayarak kanun önünde kaçak durumuna düşürmüştü. Neyse ki polisten yakayı sıyırmayı başarmıştık, en azından geçici olarak. Şimdi de Broadbent'i başımdan savarak her şeyi olduğu gibi unutabilir, bütün olup bitenleri kötü bir rüya olarak rafa kaldırabilirdim. Her şey ortaya çıksa bile bu olayla ilgimin kurulabilmesi pek olanaklı görünmüyordu, neyse ki bir centilmen daima eldiven giyer ve ben de kendiminkini yalnızca makyaj yaparken ve daha sonra o dehşetli ev temizliği sırasında çıkarmıştım.

Dak'ın Marslılarla savaştığını sandığım sırada hissettiğim çocuksu kahramanlık duygusunu bir yana bırakırsak, aslında onun planlarıyla ilgilenmiyordum — üstelik ona karşı duyduğum sempati de genelde Marslılar'ı sevdiğini öğrenince yok olmuştu. Onun istediği dublörlük işine parmağımın ucunu bile sürmeyecektim. Broadbent'in canı cehenneme! Yaşamdan tek istediğim bedenimi ve ruhumu bir arada tutmamı sağlayacak kadar para ve sanatımı icra edebilmek için bir şanstı, bu hırsız-polis saçmalığı beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu - kötü bir tiyatro oyunuydu bu.

Jefferson Limanı benim planımı uygulamak için biçilmiş kaftandı. Orası hem kalabalık hem de karmakarışık bir yerdi, ekspres tüplerle

örümcek ağının içinde dolanır gibi oradan oraya giderken Dak gözlerini yarım saniye için benden ayırırsa Omaha yolunu yarılamış olurdum. Birkaç hafta ortalarda görünmez sonra da menajerimle ilişkiye geçer ve hakkımda herhangi bir araştırma yapılıp yapılmadığını öğrenirdim.

Dak kapsülden benimle birlikte dışarı çıktı; oysa ben kapıyı çarpıp bir an önce başka bir yere gitmeyi düşünüyordum. Fark etmemiş gibi yapıp bir köpek yavrusu gibi PanAm ve Amerika Uzay Yolları'nın danışma büroları arasında kalan ve ana salona açılan kemeri geçene kadar onun yanından ayrılmadım. Dak dosdoğru Diana Ltd.'nin bekleme bölümüne doğru ilerledi. Ay'a giden uzay mekiği için bilet aldığından şüphelendim pasaportum ya da yolculuk iznim olmadan beni aya kadar nasıl götürmeyi planlıyor bilmiyordum ama becerikli biri olduğunu anlamıştım. Cüzdanını çıkardığı sırada eşyaların arasına dalmaya karar verdim; insan para sayarken en azından birkaç saniyeliğine gözleri ve dikkati tam anlamıyla meşgul olur.

Fakat Diana'nın masasını geçtik ve üzerinde *Özel Mevki* yazan bir kemerin altından geçip başka bir yola saptık. Gerideki yolcu geçiş bölmesi kalabalık değildi ve duvarlar boştu; büyük bir ümitsizlikle şansımı yitirmiş olduğumu fark ettim, kalabalık ana salona geri dönemeyecektim. Durakladım. "Dak, yolculuğa mı çıkıyoruz?"

"Elbette."

"Dak sen çıldırmışsın. Gerekli belgelerin hiçbiri yok yanımda. Av için bir turist kartım bile yok."

"Onlara ihtiyacın olmayacak."

"Nasıl? Pasaport Kontrol'de beni durduracaklar. Sonra da kocaman, şişko bir polis sorular sormaya başlayacak"

Güçlü eliyle kolumu kavradı. "Vakit kaybetmeyelim. Resmi anlamda bir yere gitmeyeceksen neden Pasaport Kontrol'de takılasın ki? Ve yasal olarak ben de buraya hiç gelmediğime göre neden aynı duruma düşeyim? Hadi, marş marş ahbap."

Kaslarım fena değildi ve çok da ufak tefek değildim ama kendimi bir trafik robotu tarafından tehlikeli bölgeden çıkarılıyormuş gibi hissettim. Üzerinde BAY yazan kapıyı görünce umutsuz bir girişimde daha bulundum. "Dak, bir dakika dur lütfen. Tuvalete gitmeliyim."

Sırıttı. "Ah, öyle mi? Otelden çıkmadan hemen önce gitmiştin." Ne yavaşladı, ne de gitmeme izin verdi.

"Böbrek belası işte..."

"Lorenzo, dostum. Burnuma bir ödleklik kokusu geliyor. Sana ne yapacağımı söyleyeyim! Şuradaki polisi görüyor musun?" Koridorun sonunda, özel mevki salonunda, barış görevlilerinden biri koca ayağını masaya dayamış bekliyordu. "Birden vicdan azabım tuttu. Şu anda bir ziyaretçi Marslı'yı ve iki Dünyalıyı nasıl öldürdüğünü, sonra bana nasıl silahını doğrultup, cesetleri ortadan kaldırmak için beni zorladığını itiraf etme ihtiyacı duyuyorum. Ayrıca..."

"Sen delisin!"

"Acı çekiyor ve vicdan azabı duyuyorum, aklım başımda değil, gemici arkadaşım!"

"Fakat elinde benimle ilgili hiçbir delil yok ki!"

"Öyle mi? Bence benim öyküm seninkinden çok daha inandırıcı olur. Sen etrafında neler olup bittiğini bilmiyorsun ama ben biliyorum. Senin hakkında her şeyden haberim var ama sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Örneğin..." Geçmişimle ilgili birkaç ayrıntı anlatmaya başladı yemin ederim çoktan unuttuğum, belleğimin derinlerine gömülmüş şeylerdi bunlar. Tamam, yalnızca erkekler için olan ve aile ahlakına uymayan şovlarda bir iki sıradan iş yapmıştım — insanın karnını doyurması gerek. Fakat Bebeyle ilgili olan hikâye; bu hiç de adil değildi, çünkü o kızın on sekiz yaşının altında olduğunu bilmiyordum. Otel faturasına gelince; tamam Miami'de "otelciyi" dolandırmak başka bir yerde silahlı soygun yapmaya eşdeğerdir, aynı cezayı alırsınız; ama bu son derece taşralı bir tutum param olsaydı o faturayı öderdim zaten. Seattle'daki o talihsiz olaysa — yani sonuçta demek istediğim Dak geçmişim hakkında şaşırtıcı derecede çok şey biliyordu, ama bunların çoğunu çarpıtmıştı. Gene de...

"Sonuçta," diye devam etti Dak, "doğruca şuradaki jandarmaya gidip içimizi dökelim; bakalım hangimiz önce kefaletle serbest bırakılacağız."

Polise doğru yürüdük ve onu geçtik. Dak parmaklığın arkasındaki bayan polislerden biriyle konuşuyordu ve hiç kimse dönüp bakmıyordu. Üzerinde KAPI GEÇİŞİ BAKIM GİRİŞİ Mevki K 127 yazan iki bilet aldı ve bunları monitöre soktu. Makine biletleri taradı ve ekranda görünen bir slayt, kodu Kral 127 olan bir üst düzey araba almamızı belirtti; önümüzdeki kapı açıldı ve biz geçtikten sonra arkamızdan kapandı. Teybe kayıtlı bir ses şöyle diyordu: "Adımınıza dikkat ediniz, lütfen radyasyon uyarılarını dikkate alınız. Terminal Şirketi kapının arkasında meydana gelebilecek kazalardan sorumlu değildir."

Dak, küçük arabanın içinde tamamiyle farklı bir kod girdi; araba hareket etti ve yerin altına girince arabadan indik. Bütün bunlar benim için önemsizdi, başka şeylere dikkat ediyordum.

Arabadan iner inmez küçük araç geldiği yere geri döndü. Önümde, yukarıdaki çelik tavana girerek kaybolan bir merdiven duruyordu. Dak dirseğiyle dürttü. "Yukarı." Tepede kapaklı bir delik vardı ve üzerinde RADYASYON TEHLİKESİ *En fazla 13 saniye* yazıyordu. Yazılar tebeşirle yazılmıştı. Durdum. Çocuk sahibi olmayı planlamıyordum ama aptal da değildim. Dak pis pis sırıttı. "Kurşun donunu giydin mi? Aç o kapağı, bir an önce geç ve gemiye giden merdiveni çık. Kaşınmak için duraklamazsan en azından üç saniye artırırsın.

Ben beş saniye artırdım galiba. Uç metre kadar ışığa çıktım ve sonra geminin içindeki uzun tüpe daldım. Basamakları üçer üçer çıkmıştım.

Roket gemisi küçük görünüyordu. En azından kontrol odası daracıktı; dışından hiç bakmadım. Daha önce yalnızca Ay'a giden mekiklere, *Evangelin'e* ve kardeşi *Gabriel'*e binmiştim. O yıl Ay'da yapılacak bir gösteriyi hiç düşünmeden kabul etmiştim menajerimiz hokkabazlığın, cambazlığın ve bildik akrobatik hareketlerin, Dünya'nın altıda biri yerçekimine sahip olan Ay yüzeyinde oldukça ilginç hale gelebileceğini düşünüyordu iyi bir fikirdi tabii, ama düşük yerçekimine alışabilmemiz için prova yapmamıza fırsat kalmamıştı. Geri dönmek için Mağdur Yolcular Yasası'ndan yararlanmıştım, ayrıca gardırobumu kaybetmiştim.

- Kontrol odasında iki adam vardı, biri üç ivme yatağından birine uzanmış düğmelerle oynuyor; diğeri ise elinde tornavidayla anlaşılmaz hareketler yapıyordu. Yataktaki bana şöyle bir baktı ve

hiçbir şey söylemedi. Öteki bana doğru döndü, endişeli görünüyordu. "Jock'a ne oldu?"

Dak neredeyse arkamdaki ağzı açık kapaktan dışarı çıkıyordu. "Hiç zamanımız yok!" diye bağırdı. "Ağırlığı için gerekli ayarlamayı yaptınız mı?"

"Evet."

"Red, ölçümler tamam mı? Ya kule?"

Yataktaki tembelce cevapladı, "İki dakikada bir yeniden hesaplıyorum. Kuleden kalkış izni alındı. Son kırk — ah yedi saniye."

"Kalk şu yataktan! Kaybol! O keneyi yakalayacağım!"

Red tembel tembel yataktan kalktı. Öbür adam beni yardımcı pilot koltuğuna itti ve emniyet kemerimi bağladı. Sonra döndü ve çıkış tüpünden aşağı atladı. Red onu izledi ve tam çıkarken neşeyle "Bilader, lütfen!" dedi.

"Hay Allahım!" Dak emniyet kemerini gevşetti, elini cebine soktu, geminin içine gizlice girmemizi sağlayan iki bileti çıkardı ve ona uzattı.

"Teşekkürler," dedi Red. "Kilisede görüşürüz. Muhteşem jetler vesaire." Acele etmeden gözden kayboldu. Hava kapağının kapandığını duydum, neredeyse kulak zarım patlıyordu. Dak, Red'in vedasına cevap vermedi, gözlerini bilgisayar düğmelerine dikmiş, bir iki küçük ayarlama yapıyordu.

"Yirmi bir saniye," dedi bana bakarak. "Hemen kalkıyoruz, kollarını içeride tut ve rahat ol. Kalkış müthiş olacak."

Bana söyleneni yaptım sonra da perde açılırken ki gerginliğimle sanki saatlerce bekledim. Sonunda "Dak?" dedim.

"Kapa çeneni!"

"Tek bir soru, nereye gidiyoruz?"

"Mars'a." Başparmağıyla kırmızı bir düğmeye bastığını gördüm ve kendimden geçtim. Boşluk tutması olan birinin nesi bu kadar komiktir? Dökme demirden mideleri olan bu iki kalın kafalı herif bana gülüp duruyorlardı iddiaya girerim büyükanneleri iki bacağını birden kırsa ona da gülerlerdi.

Roket gemi ateşlenip serbest uçuşa geçer geçmez uzay tutmuştu beni tabii. Neyse ki midem boştu, bulantım çabucak geçti - kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim— o yüzden sonsuza kadar süren bu berbat yolculuğun geri kalan kısmında yalnızca perişan bir halde süründüm. Buluşma bir saat kırk beş dakika sürmüştü ki bu süre benim gibi Dünyalı bir taşralı için Araf ta bin yıla eşitti.

Dak'ın hakkını vermem gerek: o halime gülmedi. Dak bir profesyoneldi ve normal tepkim karşısında bir uçuş hostesinin ölçülü tavırlarıyla hareket etti. O, Ay'a giden mekik gemilerin yolcu listesinde görebileceğimiz düz kafalı, yüksek sesle konuşan ahmaklar gibi değildi. Bana kalsa bu kendi kendine panikleyen sağlıklı herifleri yörüngenin ortasında uzaya fırlatıp geberene kadar gülmelerine izin vermek gerekirdi.

Aklım karmakarışık olmuştu ve sormak istediğim binlerce soru vardı, ama ben daha ağzımı açamadan Dünya'nın yörüngesindeki uzay gemisiyle neredeyse kenetlenmiştik bile. Herhalde biri uzay

tutması olan bir zavallıya şafak vakti kurşuna dizileceğini söylese ötekinin yanıtı, "Öyle mi? Şu torbayı uzatır mısın, lütfen?" olurdu.

Fakat sonunda biraz düzeldim ve feci şekilde ölmeyi istemek yerine yaşamaya devam etmek için gönülsüz bir heves duymaya başladım. Dak çoğunlukla geminin haberleşme panelinin önündeydi, sürekli olarak yönlü bir haberleşme ışını üzerinden konuşuyor olmalıydı ki, elleriyle zorlukla topu yuvasına yerleştiren bir topçu süvarisi gibi kontrol panelini idare ediyordu. Ne söylediğini duyamadığım gibi dudaklarını da okuyamıyordum, çünkü yüzü kontrol paneline dönüktü. Sanırım birazdan karşılaşacağımız uzay gemisiyle konuşuyordu.

Alıcıyı bırakıp bir sigara yaktığında sigara dumanının neden olduğu kusma isteğimi bastırıp sordum. "Dak, sence durumu anlatma zamanı gelmedi mi?"

"Mars'a kadar bunun için epey zamanımız olacak."

"Ne? Bu küstah tavırlarının canı cehenneme," diyerek güçsüzce karşı çıktım. "Mars'a gitmek istemiyorum. Bu işin Mars'ta olduğunu bilseydim senin çılgın önerini asla kabul etmezdim."

"Sen bilirsin. Gitmek zorunda değilsin."

"Yani?"

"Hava kilidi tam arkanda. Haydi, kalk ve çık. Kapıyı arkandan kapatır mısın, lütfen?"

Onun bu komik önerisine yanıt vermedim. Konuşmaya devam etti. "Ama uzayda nefes almıyorsan en kolayı Mars'a gitmek; o zaman geri dönmeni de sağlarım. *Becerikli* -bu geminin adı bir yüksek ivme

gemisi olan *Sonuna Kadar* ile kenetlenecek. *Sonuna Kadar* ile kenetlendikten sonra on yedi saniye içinde Mars'a doğru yola çıkacağız, çarşamba günü orada olmamız şart."

Hasta bir adamın huysuz inatçılığıyla cevap verdim. "Mars'a gitmiyorum. Burada bu geminin içinde kalacağım. Elbet birileri bu gemiyi geri götürecek ve Dünyaya indirecektir. Beni aptal yerine koyamazsınız."

"Doğru," diye katıldı Broadbent. "Ama sen bu geminin içinde olmayacaksın. Jefferson Alanı kayıtlarına göre bu gemide olması gereken üç herif şu anda *Sonuna Kadar'dalar.* Gördüğün gibi bu üç kişilik bir gemi. Korkarım yer verme konusunda sana biraz zorluk çıkarırlar. Hem 'Pasaport Kontrol'den nasıl geçeceksin?"

"Umurumda değil, Yeryüzü'ne geri döneceğim."

"Ve kodese düşüp Dünyaya izinsiz girmekten uzay yollarında eroin taşımaya kadar her türlü şeyle suçlanacaksın. En azından kaçakçılık yaptığından emin olmak isterler ve kimselerin uğramadığı bir arka odaya götürüp gözünün arka tarafına bir iğne batırarak zihnini okumaya başlarlar. Hangi soruları soracaklarını bilirler, sen de cevap vermemeyi beceremezsin. Beni de bu işe karıştırmayı başaramazsın, çünkü sevgili dostun Dak Broadbent uzun süredir Dünyaya ayak basmadı ve bunu kanıtlamak için de mahkemenin reddedemeyeceği tanıkları bulunuyor."

Hem korkudan hem de uzay tutması devam ettiği için doğru dürüst düşünemiyordum. "Yani polise beni gammazlayacaksın, öyle mi? Seni pis, aşağılık..." Yeterli aşağılayıcı sıfatı bulamadığımdan susmak zorunda kaldım.

"Ah, hayır! Bak ahbap, kolunu bir parça büküp bir aynasız çağırabilirdim ama bunu asla yapmam. Ama Rrringriil'in eş-kardeşi Rrringlath bizim 'Griil'in o kapıdan içeri girdiğini ama çıkamadığını biliyor. Müthiş bir gürültü koparacaktır. Biz bölünme yoluyla üremediğimiz için bu eş-kardeşlik denen şeyin ne derece yakın bir ilişki olduğunu asla anlayamayız."

Marslılar tavşanlar gibi mi ürüyorlar yoksa leylekler onları küçük kara bir sepetle mi getiriyor, umurumda değildi. Söylediklerine bakılırsa Dünyaya bir daha geri dönemeyecektim, bunu ona da söyledim. Başını hayır anlamında salladı. "Hiç de öyle değil. Sen bu işi bana bırak. Seni nasıl çaktırmadan çıkardıysak öyle de geri göndereceğiz. Sonuçta bu ya da başka bir uzay limanından son saniye ayarlamalarını yapan bir teknisyen kimliğiyle çıkacaksın üstünde yağ bulaşmış bir tulumun ve elinde de bir alet kutun olacak. Eminim senin yeteneğine sahip bir oyuncu birkaç dakikalığına bir teknisyen olabilir, değil mi?"

"Ha! Tabii olur. Ama..."

"Tamamdır öyleyse. Dak'a sonuna dek güvenebilirsin; sana göz kulak olacaktır. Ben Dünyaya çaktırmadan girebileyim ve sonra da seninle birlikte çıkabileyim diye loncadan sekiz kardeşim bu işe karıştı; hepimiz sorumluluğu üstlendik, gerekirse yeniden yaparız. Ama *gezginlere* sana yardım etmeleri için bir şans vermiyorsun." Sırıttı. "Her *gezgin* kalbinin derinliklerinde gerçek bir ticaret adamıdır. Ufak tefek ve masum kaçakçılık olaylarında hep birbirimize yardım ederiz. Ama lonca dışından biri genelde böyle bir yardımlaşmaya yanaşmaz."

Bir yandan midemi yatıştırmaya çalışıyor bir yandan da düşünüyordum. "Dak, bu bir kaçakçılık işi mi? Çünkü..."

"Yo, hayır! Ama şöyle düşün, biz seni kaçırıyoruz."

"Ben kaçakçılığı bir suç olarak görmediğimi söyleyecektim.

"Kim görüyor ki? Tabii ticareti kısıtlayarak bizim sırtımızdan para kazananlar hariç. Ama bu tam anlamıyla bir dublörlük işi Lorenzo ve sen bu iş için biçilmiş kaftansın. Seninle o barda karşılaşmamız bir tesadüf değildi; iki gündür seni izliyordum. Yeryüzü'ne adımımı atar atmaz sen neredeysen ben de orada olmaya başladım."

Kaşlarını çattı. "Saygıdeğer hasımlarımızın seni değil beni izliyor olduklarından emin olmak isterdim."

"Neden?"

"Eğer beni izliyor olsalardı neyin peşinde olduğumu bulmaya çalışırlardı bunda sorun yok, çünkü zaten tedbirlerimizi aldık. Kimin kime düşman olduğunu biliyorduk. Fakat eğer seni izliyorlarsa neyin peşinde olduğumu anlamışlar demektir o rolü oynayabilecek bir aktör."

"Ama bunu nasıl bilebilirler? Sen onlara söylemedikçe, yani?"

"Lorenzo, bu iş çok büyük, hem de senin hayal ettiğinden çok daha büyük. Hepsini ben de kendi başıma anlayamıyorum ve sen de mecbur kalmadıkça ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Fakat sana şunu söyleyebilirim; yerine geçeceğin kişinin kişisel özellikleri Lahey'deki Sistem Nüfus Sayım Bürosu'nda bir bilgisayara yüklenmiş durumda ve bilgisayar bu özellikleri şu anda sağ olan bütün profesyonel oyuncuların kişisel özellikleriyle karşılaştırdı. Bu işlem olabildiğince gizli yapıldı ama birileri bunu tahmin etmiş ve konuşmuş olabilir. Hem gerçek şahsın hem de onun yerine geçecek

olanın kişisel özellikleri gözden geçirildi, çünkü bu işin *mükemmel olması* gerekiyordu."

"Ya. Sonunda da o makine size bu işin adamının ben olduğumu söyledi, öyle mi?"

"Evet, sen ve biri daha."

Çenemi tutmam gereken başka bir durumdu bu da. Ama madem yaşamım buna bağlıydı, sus pus oturamazdım. Sadece benim eşsiz yeteneğimi gerektiren bu rolü oynayabilecek diğer kişiyi bilmek istiyordum. "Şu öteki... Kimdi o?"

Dak bana iyice baktı; tereddüt ettiğini görebiliyordum. "Hımmm — Orson Trowbridge diye biri. Tanıyor musun?"

"O aktör bozması mı?" Bir an için öyle sinirlendim ki mide bulantımı unuttum.

"Öyle mi? Çok iyi bir oyuncu olduğunu duydum."

Bana uygun görülen bir rol için birilerinin o ahmak Trowbridge'i düşünebildiği fikri karşısında sakin olmak elde değildi. "O eline koluna hâkim olamayan herif! O ağzında lafları geveleyen adam!" Böyle meslektaşları —uygun sözcük buysa tabii— yok saymanın daha saygıdeğer bir tavır olduğunu fark edip sustum. Ama bu züppe de o kadar kendini beğenmişti ki sözgelimi rolü gereği bir bayanın elini mi öpecek, Trowbridge kadının eli yerine kendi parmağını öperdi. Narsist, numaracı, dolandırıcının tekiydi böyle biri bir rolü nasıl yaşayabilirdi.

Talihin adaletsizliğine bakın ki gerçek sanatçılar açlıktan ölürken o ağzı kalabalıklığı ve atıp tutmaları sayesinde gayet iyi kazanıyordu.

"Dak, böyle bir iş için onu neden düşündüğünü anlayamıyorum."

"Aslında onu istemedik; uzun süreli bir anlaşma imzalamış, bu durumda ortadan kaybolması dikkati çekerdi. İşsiz olman -ah, yani 'serbest' demek istedim bizim için bir şanstı. Sen işi almaya karar verir vermez Jock'a, Trowbridge'le anlaşma yapacak ekibi geri çekmesini söyledim."

"Öyle olduğunu umarım!"

"Ama bak Lorenzo, seninle açık konuşacağım, sen çatışmadan sonra kafanda kaçma planları kurmakla meşgulken *Sonuna Kadar'ı* aradım ve oradakilere Trowbridge'le yeniden temasa geçmelerini söyledim."

"Ne?"

"Bunu sen istedin arkadaşım. Bak, benim mesleğimde, bu gemiyi Ganymede'e kadar götürme işini alan kişi, sonunda ölüm de olsa işini bitirmeye çalışır. Korkaklık edemez ya da gemi yüklenirken sözünden cayamaz. Bana bu işi 'eğer'siz 've'siz ve 'ama'sız alacağını söyledin — ve aldın. Ama birkaç dakika sonra bir patırtı koptu ve sinirlerin bozuldu, sonra da kaçmaya çalıştın. Daha on dakika önce Dünyaya geri dönmek için bağırıp çağırıyordun. Belki de Trowbridge'den daha iyi bir oyuncusundur, bunu bilemem. Ama bildiğim bir şey var; zamanı gelince soğukkanlılığını kaybetmeyecek birine ihtiyaç duyuyoruz. Trowbridge'in böyle biri olduğunu anladım. Eğer onu buraya getirebilirsek senin yerine onu kullanırız, sana da paranı öder, hiçbir şey anlatmaz ve geri göndeririz. Anlaşıldı mı?"

Fazlasıyla anlamıştım. Dak o sözcüğü kullanmamıştı bunu anladığından da emin değildim ama bana mert bir adam olmadığımı

söylüyordu. İşin acı tarafı haklıydı da. Ona kızamazdım, olsa olsa utanç duyabilirdim. İş hakkında daha fazla bilgi edinmeden sözleşmeyi kabul ettiğim için bir salak olmalıydım ama rolü oynamayı şartsız ve geri dönüşsüz kabul etmiştim. Şimdi de sahne korkusu olan bir amatör gibi geri dönmeye çalışıyordum.

Gösteri dünyasının en eski ilkesi "Gösteri ne olursa olsun devam etmeli" sözüdür. Belki felsefi açıdan bir geçerliliği yoktur ama insanoğlunun bu zamana kadar yaşadığı pek az şey mantıksal bir gerekçeye dayandırılabilir. Babam bu ilkeye inanmıştı onun patlamış bir apandisitle iki sahne oynadığına ve apar topar hastaneye götürülmeden seyirciyi selamladığına tanık olmuştum. Şimdi yüzünü görebiliyordum, bana, seyircisini hayal kırıklığına uğratmış sözde bir aktöre, tecrübeli bir oyuncunun aşağılayıcı bakışlarıyla bakıyordu.

"Dak," dedim alçakgönüllülükle, "çok özür dilerim. Hatalıydım."

Sertçe baktı. " işi yapacak mısın?"

"Evet." Son derece içten söylemiştim. Sonra birdenbire durumu *Yedi Cüceler* de Pamuk Prenses rolünü oynamam kadar olanaksız kılan bir noktayı hatırladım. "Yani, evet istiyorum. Ama..."

"Ama ne?" dedi aşağılayan tavırla. "Allah'ın cezası yaradılışına ters mi geliyor?"

"Hayır, hayır! Ama bana Mars'a gittiğimizi söyledin. Dak, bu dublörlük işini Marslılar'ın arasında mı yapmam gerekiyor?"

"Elbette. Mars'ta başka nasıl olabilir ki?"

"Ah... Ama Dak ben Marslılar'a *dayanamam,* bende çarpıntıya, korku nöbetlerine neden oluyorlar. Böyle olmasını istemem — yani

böyle olmamasına çalışırım — ama canlandırdığım karakterden tamamen çıkabilirim."

"Ah Bütün derdin buysa boşver."

"Nasıl? Ama boş verememem, elimde değil."

"Sana 'boşver' dedim. Evlat, bu tür konularda bir köylü olduğundan haberimiz var — hakkında her şeyi biliyoruz. Marslı korkun, örümcek ya da yılan korkusu kadar çocukça ve mantıksız bir fobi. Ama biz bunu tahmin etmiştik, çaresine bakılacak. O yüzden bunu hiç dert etme."

"Pekâlâ." Aslında çok fazla tatmin olmamıştım, ama beni can evimden vurmuştu. "Köylü" ha! Köylü diye seyircilere denir! Çenemi kapadım.

Dak alıcıyı kendine doğru çekti, parazitlerin mesajını kesmesine aldırmadan konuşuyordu: "Karahindiba Çiçeğinden Yabani Kadife Çiçeği'ne Mürekkep Lekesi Planını iptal edin. Mardi Gras Planı'nı tamamlayacağız."

Konuşması bitince seslendim. "Dak?"

"Sonra," diye yanıtladı. "Yörüngeleri eşleştirmek üzereyim. Temas biraz sert olacak. Kasislere dikkat ederek vaktimi boşa harcayamam. Şimdi sesini kes ve biraz bekle."

Temas gerçekten de sert oldu. Mekikte olduğumuz sürece yeniden serbest düşüşe geçmiş olmaktan memnundum; ivmenin yol açtığı bulantı, düşme korkusundan daha beterdi. Ama serbest düşüş beş dakikadan fazla sürmedi; *Becerikli* mekiğine geri dönen üç adam, ben ve Dak uzay gemisine doğru uçarken geçiş bölümüne doluştular.

Bundan sonraki birkaç dakika ortalık iyice karıştı. Ben gerçek bir Dünyalı'ydım o yüzden yeri tavandan ayıramadığım an yönümü kolaylıkla kaybedebilirdim. Birileri bağırıyordu. "Nerede o?" Dak cevap verdi. "Burada!" Aynı ses gözlerine inanamamış halde sordu. "Bu o mu?"

"Evet, evet!" dedi Dak. "Makyaj yaptı. Önemli değil, her şey yolunda. Haydi, yardım et de onu bu sıkıştırıcı bölmeye sokalım."

Bir el kolumu kavradı, beni dar bir geçit boyunca sürükledi ve bir bölmeye soktu. Burada iki ranza ya da "portakal sıkacağı" vardı, mekiklerde yüksek ivme için kullanılan banyo küveti şeklinde, hidrolik basınç dağıtım tankları. Daha önce hiç gerçeğini görmemiştim ama *Dünya Akıncıları* adlı uzay eserinde bunların çok iyi yapılmış taklitlerini kullanmıştık.

Ranzaların yanındaki bölmenin üzerinde delikli kalıpla yapılmış bir işaret vardı. *UYARI!!! İvme Giysisi Olmadan Üç G'den Fazla İvme Almayın. Emri Veren* Okumamı bitiremeden görüntü alanının yavaşça dışına çıktım ve birisi beni sıkacağın içine iteledi. Bir yerlerde bir alarm iğrenç biçimde ötmeye başlayınca Dak ve öbür adam beni kayışlarla hızla sarıp sarmaladılar. Alarm birkaç saniye devam etti ve arkasından bir ses duyuldu: "Kırmızı alarm! İki G! Üç dakika" Sonra alarm sesi tekrar başladı.

O gürültünün içinde Dak'ın telaşlı sesini duyuyordum. "Projektör yerleştirildi mi? Bantlar hazır mı?"

"Evet, tabii."

"İğneyi aldınız mı?" Dak havada oradan oraya gidiyordu, bana baktı. "Bak dostum, sana bir ilaç vereceğiz. Her şey yolunda. İlacın

içinde biraz Nullgrav var, gerisi uyarıcı — uyanık kalabilmen ve rolüne çalışabilmen için. Bir süre gözlerin yanacak ve kaşınacak ama canın acımayacak."

"Dur biraz. Dak, ben..."

"Hiç vakit yok. Bu demir yığınını çalıştırmam gerekiyor." Arkasını döndü ve ben itiraz edemeden bölmeden çıktı. İkinci adam sol kolumu tutarak derime bir iğne silahı dayadı ve bir şey anlayamadan ilacı almış oldum. Sonra adam dışarı çıktı. Alarmın sesini duyuyordum: "Kırmızı alarm! İki G! İki dakika!"

Etrafıma bakınmaya çalıştım ama ilaç aklımın daha beter karışmasına neden olmuştu. Gözlerim ve dişlerim yanıyordu ve omurgamda dayanılmaz bir kaşıntı hissediyordum — ama emniyet kemerleri kaşınan bölgeye ulaşmamı engelliyordu — ve belki kolum da kırılmaktan bu sayede kurtuldu. Alarm sesi tekrar sustu ve bu sefer Dak'ın güvenli bariton sesi gürledi. "Son kırmızı alarm! İki G! Bir dakika! Koca gövdelerinizi hareket ettirin — harekete geçiyoruz!" Alarm bu sefer de Arkezian'ın Opus 61 Do Majör *AdAstra* kaydını çalmaya başlamıştı. Çalan Londra Senfoni Orkestrası yorumuydu, timpani, nin 14 hertz'lik "korku" notaları çaldığı şu tartışmalı versiyon. Hırpalanmış, sersemlemiş ve ilacın etkisiyle uyarılmış durumdayken beni pek "korkuttuğu" söylenemezdi. Bir nehri ıslatamazsınız.

Derken içeri bir denizkızı girdi. Tabii pullu bir kuyruğu yoktu ama denizkızına benziyordu. Yeniden dikkatle baktığımda sporcu atleti ve şortuyla memeli genç bir kadın olduğunu fark ettim, serbest düşüşün onun için bir yenilik olmadığı anlaşılıyordu. Yüzünde herhangi bir gülümseme belirtisi olmadan şöyle bir baktı bana, öteki sıkacağın içine yerleşti, tutamakları kavradı — emniyet kemerlerini bağlama

zahmetine girmedi. Parçanın final kısmı çalarken birden çok ağırlaştığımı hissettim.

İki G, bir su yatağının içinde yüzüyorsanız fena sayılmaz. Sıkacağın üst katmanı santim santim etrafımı sararak bana destek oldu; yavaş yavaş ağırlaştığımı hissediyor ve nefes almakta güçlük çekiyordum. On G ivmeye maruz kalan ve sakatlanan pilotlarla ilgili öyküler duymuşsunuzdur; şimdi bu öykülerin doğruluğundan hiç şüphem kalmamıştı ama sıkacağın içinde iki G insanı yalnızca gevşekleştiriyor, hareket etmesini olanaksızlaştırıyordu.

Bir süre sonra tavandaki hoparlörün benimle konuşmaya başladığını fark ettim. "Lorenzo! Nasılsın dostum?"

"İyiyim."

Konuşma çabam nefesimi kesti. "Daha ne kadar buna dayanmak zorundayız?"

"İki gün kadar."

İnlemiş olmalıyım ki Dak güldü. "Sızlanmaktan vazgeç. Mars'a ilk yolculuğum otuz yedi hafta sürmüştü, her dakikası eliptik bir yörüngede serbest düşüştü, sense lüks rotada seyrediyorsun, iki gün için yalnızca iki G, üstelik yön değiştirme sırasında da bir G'lik dinlenme molası. Bunun için senden para almalıyız. "

Bu esprisi hakkındaki fikrimi belden aşağı kulis terminolojisiyle söylemeye başlamıştım ki biraz önce bu odada bir bayan olduğunu hatırladım. Babam bana bir kadının şiddet kullanılarak yapılan tecavüzü bile affedebileceğini ama sözle yapılan saldırıdan çok kolay incinebileceğini öğretmişti; ırkımızın güzel olan yarısının inanılmaz

derecede pratik olmasına karşın simgelere bu denli önem vermesi ilginçti. Ne olursa olsun babam ağzımın ortasına elinin tersiyle sıkı bir tokat patlattığından beri bir bayanı gücendirecek hiçbir sözün dudaklarımdan çıkmasına izin vermiyordum... Babam şartlı refleksler konusunda Pavlov'a ders verebilirdi.

Dak tekrar konuşmaya başlamıştı. "Penny, orada mısın, canım?"

Yanımdaki kadın cevap verdi. "Evet, Kaptan."

"Peki, arkadaşımızı çalıştırmaya başlayabilirsin. Bu ateş tuzağını rotasına oturtabildiğimde aşağı geleceğim."

"Anlaşıldı, Kaptan," diye cevap verdi kadın, sonra başını bana doğru çevirdi ve yumuşak, kısık, kontrollü bir sesle, "Dr. Capek rahatlamanızı ve birkaç saat boyunca filmlere bakmanızı istiyor. Gerektiğinde sorularınızı cevaplamak amacıyla burada kalacağım."

İçimi çektim. "Tanrıya şükür, sonunda birisi sorularımı yanıtlayabilecek."

Bir şey söylemedi, zorlukla kolunu kaldırdı ve bir düğmeye bastı. Kompartımandaki ışıklar söndü ve sesle birlikte üç boyutlu bir film beliriverdi. Ortada duran kişiyi tanımıştım — tıpkı İmparatorluk'ta milyonlarca insanın tanıdığı gibi. Sonunda Dak Broadbent'in beni nasıl acımasızca kandırdığını anlamıştım.

Bu adam Bonforte'ydi.

Bonforte, yani Saygıdeğer John Joseph Bonforte, eski başbakan, muhalefet lideri ve Yayılıma koalisyonun başkanı, bütün Güneş Sistemi'nde en çok sevilen ve en çok nefret edilen kişi.

Afallayan aklım büyük bir sıçrama yaptı ve mantıklı sonuca ulaştı. Bonforte en az üç suikast girişiminden sağ olarak kurtulmuştu. Bunlardan ikisi hemen hemen bir mucize sonucu gerçekleşmişti. Ya bu kurtulmalar mucize değildiyse? Ya suikastlar gerçekten başarıya ulaştıysa? Ya sevgili Joe Bonforte Amca hep o sıralarda başka yerlerde bulunuyorduysa?

Bu yolla bir sürü oyuncu tüketebilirdiniz.

3

Şimdiye kadar hiç politikaya bulaşmamıştım. Babam beni bu konuda uyarmıştı. Ciddiyetle bana "Politikadan uzak dur, Larry," demişti. "Bu yolla kazanacağın şöhret kötü şöhrettir. Köylüler bundan hoşlanmazlar."

98. maddede yapılan değişiklikle sürekli yer değiştiren nüfusun da kolaylıkla oy vermesi sağlanmış olmasına rağmen (ki bunlara bizim meslekten olanlar da dahildir) hiç oy kullanmamıştım.

Bununla birlikte zamanla çeşitli siyasi eğilimlerim olmuştu, ama bunların hiçbiri Bonforte lehinde değildi. Bence o, tehlikeli biriydi ve insan ırkına ihanet ediyordu. Onun yerine geçmek ve "o" iken öldürülmek -nasıl söyleyeyim benim için nahoş bir durumdu.

Ama — ne rol!

Bir keresinde *L'Aiglon* adlı oyunda başrol oynamıştım, bir de Sezar adına yakışan iki oyunda da Sezar'ı oynamıştım. Ama gerçek yaşamda böyle bir rolü oynamak — evet bu, bir adamın yalnızca birkaç dakikalığına bu müthiş heyecan verici rolü oynama şansını kazanmak ve en mükemmel sanat eserini yaratmak uğruna başka birinin yerine nasıl giyotine gidebileceğini anlaması için yeterliydi.

Daha önceki durumlarda bu baştan çıkarıcı şeye dayanma becerisini gösteremeyen meslektaşlarımın kimler olduğunu merak ettim. Onlar sanatçıydı, bundan şüphe yok — hoş isimlerini saklamaları canlandırdıkları karakterlerin başarıya ulaşması için en

önemli mecburiyetti, ama... Daha önce Bonforte'ye yapılan suikastlerde onun yerine geçmiş olabilecek ve bu yüzden ölen ya da ortalıktan kaybolan meslektaşlarımın kim olduklarını hatırlamaya çalışıyordum. Ama boşunaydı. Hem günlük politika olaylarına dair ayrıntıları doğru dürüst bilmiyordum hem de oyuncular baş döndürücü bir hızla çaptan düşerlerdi; bu meslek en iyimiz için bile bir şans işiydi.

Bonforte karakterini dikkatle incelemekte olduğumu fark ettim.

Bu rolü yapabileceğimi hissettim. Bu rolü bir ayağım bir kovanın içindeyken ve kuliste de yangın çıkmışken bile oynayabilirdim. Öncelikle, fiziksel açıdan bir sorun yoktu: Bonforte ve ben elbiselerimizi tek bir kırışığa neden olmadan değiş tokuş edebilirdik. Beni kaçırıp bir geminin içinde zorla çalıştırmak isteyen bu yeniyetme Suikastçiler fiziksel benzerliğe büyük ölçüde önem veriyorlardı. Aslında bu nokta sanat becerisiyle desteklenmediği sürece hiçbir anlam taşımazdı ayrıca oyuncu yetenekliyse bu kadar benzerliğe de ihtiyacı olmazdı. Ama kabul etmeliyim ki bu benzerliğin bir yararı olmuştu, bilgisayar aletindeki o aptal oyunlar işe yaramıştı. Şüphesiz tamamiyle rastlantısal olarak da olsa, boyu, kilosu ve kemik yapısı bakımından bu politikacının bir ikizini seçerken, aynı zamanda da gerçek bir aktör bulmuşlardı. Profili benimkine çok benziyordu; hatta elleri bile benimkiler gibi uzun, ince ve soylu görünümlüydü — elleri taklit etmek yüzleri taklit etmekten daha zordur.

Topallıyordu muhtemelen suikastlerden birinin sonucu. Onu birkaç dakika seyrettikten sonra bu yataktan kalkabileceğimi (tabii bir G'de!) ve aynı onun gibi yürüyebileceğimi ve bunu hiç düşünmeden yapabileceğimi biliyordum. Köprücük kemiğini kaşıyış şekli sonra da

çenesini sıvazlayışı —bu, her cümlesinden önce gelen ve hemen hemen hiç fark edilmeyen bir tikiydi— bunlar sorun olmazdı çünkü toprağın suyu emmesi gibi bilinçaltım tarafından emilmişlerdi bile.

Tabii benden on beş-yirmi yaş büyüktü ama kendinden daha yaşlı birini oynamak kendinden genç birini oynamaktan daha kolaydır. Ne olursa olsun bir oyuncu için yaş, içsel davranışlarla ilgilidir, dokuların bozulmasıyla bir ilgisi yoktur.

Onu sahnede oynayabilir ya da onun yerine geçip yirmi dakikalık bir konuşma yapabilirdim. Ama anladığım kadarıyla bu iş yalnızca bir yorumlama olmaktan daha öteye gidiyordu; Dak, onu çok iyi tanıyan insanları, belki de çok yakınındayken bile kandırmam gerektiğini ima etmişti. Bu çok daha zordu. Kahvesine şeker atıyor muydu? Atıyorsa kaç tane atıyordu? Sigarasını hangi eliyle ve hangi jestle yakıyordu? Soruyu sorar sormaz cevabını aldım ve bunu hafızamın derinliklerine çiviledim; önümdeki figür bir sigara yakmıştı belli ki ilerleme denilen şeye ayak uydurup daha çağdaş yöntemlere geçmeden önce, yıllar boyunca eski moda kibritler kullanmıştı.

İşin kötüsü, kişinin tek bir karmaşıklığı yoktur; onu tanıyan herkes için değişik bir karmaşıklık gösterir bu da başarı sağlayabilmek için dublörlüğü yapılan kişinin her seyirci, her bir tanıdık için farklı farklı yaşanması gerektiği anlamına gelir. Bu yalnızca zor değil, istatistiksel olarak da olanaksızdır. Böyle küçücük ayrıntılar kişiyi tongaya bastırabilirdi. Yerine geçeceğiniz kişinin John Jones ile ne gibi anıları vardı? Peki ya yüzlerce, binlerce John Jones'lar ne olacaktı? Rolü yapan kişi tüm bunları nasıl bilebilirdi ki?

Bütün sanatlar gibi oyunculuk da doğal olarak bir ayıklama ve geriye yalnızca önemli ayrıntıları bırakma işlemidir. Fakat iş, birinin yerine geçmeye gelince en ufal: ayrıntı bile önemli olabilirdi.

Zamanla, kerevizin sapını yememek gibi aptalca bir şey de büyük sırrın açığa çıkmasına neden olabilirdi.

Daha sonra, sevimsiz bir şekilde, performansımın yalnızca bir nişancı bana nişan alana kadar sürebileceğini hatırladım.

Sonuçta kapı açıldığında ve Dak'ın o kendine has "Kimse yok mu?" diyen sesi duyulduğunda ben hâlâ yerine geçeceğim adam üzerine çalışıyordum — başka ne yapabilirdim ki? Işıklar yandı, üç boyutlu görüntü kayboldu ve kendimi bir rüyadan uyanmış gibi hissettim. Başımı kaldırdım; Penny adlı genç kadın başını öteki hidrolik yataktan kaldırmaya çabalıyordu; Dak kapının ağzında dimdik durmuş bize bakıyordu.

Merak içinde sordum: "Ayakta durmayı nasıl becerebiliyorsun?" Aklımın bir bölümü, yani Özgürce çalışan, profesyonel bölümü nasıl ayakta durduğunu not ediyor ve "Bir insan iki G Altında Nasıl Ayakta Durabiliyor?" adlı dosyaya kaydediyordu.

Dak sırıttı. "Yapacak fazla bir şey yok. Kemerli destekleyiciler takıyorum."

"Yaa..."

"İstiyorsan ayağa kalkabilirsin. Genelde bir buçuk G'nin üzerindeyken yolcuların destek tanklarının dışına çıkmalarını istemeyiz — bazı aptallar kendi ayaklarına takılıp düşebilirler ve bacaklarını kırabilirler. Aslında bir keresinde bir haltercinin yataktan çıkıp beş G'lik bir ortamda yürüdüğünü gördüm ama daha sonra hayatı kaydı. Ama iki G'de bir şey olmaz — bu iş birini sırtında taşıyarak yürümek gibi!" Genç bayana doğru baktı. "Penny, ona her şeyi söyledin mi?"

"Henüz bir şey sormadı."

"Öyle mi? Lorenzo, senin bütün cevapları öğrenmek isteyen bir delikanlı olduğunu sanıyordum."

Omuz silktim. "Nasılsa o cevapların hepsini kullanabilecek kadar uzun süre yaşayamayacağıma göre artık çok önemli değiller."

"Nasıl? Canını ne sıktı, ahbap?"

"Kaptan Broadbent," dedim sertçe, "bir bayanın yanında gerçek hislerimi ifade etmekten hicap ederim; bu yüzden sizin şecerenizi, kişisel alışkanlıklarınızı, ahlak anlayışınızı ve amaçlarınızı gerektiği gibi tartışacak durumda değilim. Sadece, yerine geçeceğim kişinin kim olduğunu öğrenir öğrenmez beni nasıl aldatmış olduğunuzu anladım. Gene de şu sorunun cevabını öğrenmek beni mutlu eder; Bonforte'ye kim suikast düzenlemek üzeredir acaba? Havaya atılan bir nişangâh tahtası bile kendisine kimin ateş ettiğini bilme hakkına sahip olmalıdır."

İlk kez Dak'ın şaşırdığını görüyordum. Sonra öyle bir gülmeye başladı ki ivme fazla geldi, güverte tarafına doğru kayarak yere oturdu ve sırtını duvara dayadı; hâlâ gülüyordu.

"Ben komik bir şey göremiyorum," dedim sinirli sinirli.

Gülmeyi kesti, gözlerini oğuşturdu. "Lorrie evlat, gerçekten seni bir hedef ördeği yapacağımı mı düşündün?"

"Bu çok açık." Ona, daha önceki suikast girişimlerinden çıkardığım sonuçları anlattım.

Bir daha gülmemesi gerektiğini anlamıştı. "Anlıyorum. Bunun Ortaçağ'da kralın yemeklerini önceden tatmak gibi bir iş olduğunu düşündün sen. Peki, kafandaki karışıklığı gidermeye çalışmalıyız. Durduğun yerde vurulacağını düşünmenin oyunculuk yeteneğine bir katkıda bulunacağını pek sanmıyorum. Bak, ben altı yıldır Şefle birlikteyim. Bu süre içinde bir kere bile dublör kullanmadı... Bununla birlikte onu öldürmeye çalıştıkları iki olayda da yanındaydım bir keresinde tetikçiyi ben vurdum. Penny, sen Şefle daha uzun süredir berabersin. Daha önce hiç dublör kullanmış mıydı?"

Penny soğuk soğuk bana baktı. "Asla! Şefin kendi yerine başka birini tehlikeye atması düşüncesi bile... Aslında suratına bir tokat atmalıyım, evet bunu yapmam gerekir."

Dak yumuşak bir sesle, "Sakin ol, Penny," dedi. "Sizin birlikte yapmanız gereken işler var ve sen onunla çalışmak zorunda kalacaksın. Ayrıca yanlış bir tahmin de olsa, dışarıdan bakıldığında çok aptalca bir fikir değil onunki. Bu arada, Lorenzo, bu Penelope Russell. Kendisi Şefin özel sekteri, yani senin bir numaralı öğretmenin."

"Sizinle tanışmaktan onur duydum hanımefendi."

"Aynı şeyi söyleyebilmeyi isterdim."

"Kes şunu, Penny, yoksa iki G altında popona bir şaplak vururum. Lorenzo, John Joseph Bonforte'nin dublörlüğünü yapmanın tekerlekli sandalye kullanmak kadar emin olmadığını kabul ediyorum ikimizin de bildiği gibi yaşamına son verebilmek için çeşitli girişimlerde bulunuldu. Fakat bu kez korktuğumuz bu değil. Aslında bu defa, sana şimdi anlatacağımız siyasi nedenlerden ötürü, karşı karşıya olduğumuz kişiler Şefi ya da onun dublörlüğünü yaparken seni

öldürmeye cüret edemezler. Senin de fark ettiğin gibi çok sert oynuyorlar ve en küçük bir kazanç elde edebileceklerini düşünseler beni de, hatta Penny'yi de öldürürler. Seni yakalasalar seni de öldürürler. Ama ortaya Şef olarak çıktığında emniyette olacaksın; seni öldürmeyecekler, koşullar bunu gerektiriyor."

Dikkatle yüzüme baktı. "Anlaşıldı mı?"

Başımla hayır işareti yaptım. "Seni izleyemiyorum."

"Evet, izlemiyorsun ama yakında anlayacaksın. Bu Marslılar'ın da olaylara bakışını kapsayan karmaşık bir mesele. Şundan emin ol; oraya ulaşmadan önce her şeyi biliyor olacaksın."

Bu işi gene de sevmemiştim. Bildiğim kadarıyla Dak bana doğrudan yalan söylememişti ama acı bir biçimde öğrendiğim gibi, bildiği her şeyi anlatmayarak basbayağı sahtekârlık yapmıştı. "Buraya bak," dedim, "sana ya da -affedersiniz hanımefendi— bu genç bayana güvenmem için hiçbir nedenim yok benim. Ama Bonforte'ye karşı herhangi bir sempatim olmamasına rağmen, onun ünü, acı verici hatta rahatsız edici şekilde dürüst olmasında. Onunla ne zaman konuşabileceğim. Mars'a ulaşır ulaşmaz mı?"

Dak'ın çirkin, neşeli yüzü birden üzüntüyle gölgelendi. "Korkarım, hayır. Penny sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi mi?"

"Evlat, biz neden Şef için bir dublör bulmak zorunda kaldık sanıyorsun. Onu kaçırdılar."

Başıma bir ağrı saplanmıştı, sanırım çifte ağırlıktan, belki de artarda şoka uğramaktan. "Şimdi biliyorsun işte," diye devam etti

Dak. "Jock Dubois'nın yeryüzünden ayrılana dek neden sana güvenmek istemediğini de biliyorsun artık. Ay'a ayak basılmasından sonraki en müthiş haber bu, işte biz de bu öykünün tam göbeğindeyiz, bunun herkesçe bilinmesini önlemek için de elimizden geleni yapıyoruz. Onu bulup geri getirene kadar seni kullanabileceğimizi umuyoruz. Aslına bakılırsa görevine çoktan başlamış durumdasın. Bu gemi *Sonuna Kadar* değil; bu, Şefin özel yatı ve seyyar ofisi olan *Tom Paine. Sonuna Kadar* bu geminin kimlik sinyalini veren bir radyo vericisiyle Mars'ın çevresinde bir yörünge çizerken — bunu yalnızca geminin kaptanı ve yardımcısı biliyor— *Tommie* harekete geçti ve Şefin yerine geçecek birini bulmak üzere Dünyaya gitti. Şimdi anlamaya başladın mı evlat?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama bak Kaptan, eğer Bay Bonforte'nin siyasi düşmanları onu kaçırdılarsa bu neden gizli tutuluyor? Bu olayı damlardan bağırarak ilan etmenizi beklerdim."

"Dünya'da olsaydık böyle yapardık. Yeni Batavia'da da, Venüs'te de. Ama Mars'tan bahsediyoruz. Genç Kkkahgral efsanesini biliyor musun?"

"Korkarım bilmiyorum."

"Bunu çalışmalısın; bir Marslı'nın nasıl bir yapısı olduğu konusunda sana fikir verir. Kısaca anlatayım; binlerce yıl önce Kkkah adlı çocuğun belli bir saatte ve yerde bulunması gerekiyormuş, çok önemli bir paye verilecekmiş kendisine, şövalyelik gibi bir şey. Kendisinin hiçbir hatası olmamasına rağmen (yani bizim açımızdan) zamanında orada bulunamamış. Tabii ki Mars standartlarına göre yapılabilecek tek şey onu öldürmek. Fakat çok genç olduğu için ve geçmişteki başarıları yüzünden bazı radikaller ona bir kez daha denemesi için bir fırsat vermek istemişler. Ama Kkkahgral bunlardan

hiçbirine itibar etmemiş. Kendisine karşı açılan davayı kendisi sürdürmüş, kazanmış ve idam edilmiş. Bu olay da onu Mars geleneklerinin en ulu, en kutsal varlığı yaptı."

"Bu delilik."

"Değil mi? Biz Marslı değiliz. Onlar çok çok eski bir ırk ve her durumu kapsayan bir borçlar ve yükümlülükler sistemi içinde yaşıyorlar. Hayal edebileceğin en büyük biçimciler. Onlarla karşılaştırdığında antik Japonlar, *giri*'lerine ve *gimu*'larına rağmen tamamen anarşist kalırlar. Marslılar'da 'doğru' ve 'yanlış' yoktur. Onun yerine, törelere uygunluk ve uygunsuzluk, bunların karesi ve küpü vardır. Ama asıl sorun Şefin Son Kkkahgral'ın yuvasına kabul edilmek üzere olmasıydı. Şimdi beni izleyebiliyor musun?"

Hâlâ kafamı toparlayamamıştım. Aklımın aldığı kadarıyla şu Kkkah karakteri bir felaketti. Broadbent devam etti. "Çok basit. Şef, Mars geleneklerini ve psikolojisini en iyi bilenlerden biridir herhalde. Bunun üzerinde yıllardır çalışıyordu. Çarşamba günü yerel saatle öğle vakti Lacus Soli'de kabul töreni gerçekleşecek. Şef orada olursa ve adımlarım doğru atarsa her şey harika olacak. Ama eğer orada olamazsa -neden orada olamadığı hiç mi hiç önemli değil Mars'taki adı lekelenecek ve şimdiye kadar girişilen gezegenlerarası ve ırklararası en büyük politik atılım bekleneni gerçekleştirememiş olacak. Daha da kötüsü, geri tepecek. Tahminime göre en yakın zamanda Mars şu anda İmparatorluk'la olan gevşek bağlarını da koparacaktır. Büyük bir ihtimalle misilleme hareketler olacak, insanlar öldürülecek — belki de Mars'taki her insan tek tek öldürülecek. Sonra da İnsanlık Partisi'ndeki aşırı uçlar kendi bildiklerini okuyacaklar ve Mars zorla İmparatorluk buyruğuna girecek ama bu da ancak bütün Marslılar öldürüldükten sonra gerçekleşebilecek. Ve

bütün bunlar sırf Bonforte kabul töreninde kürsüye çıkmadı diye olacak... Marslılar bu tür şeyleri fazla ciddiye alırlar."

Dak geldiği gibi birdenbire kayboldu ve Penelope Russell film projektörünü yeniden açtı. Eğer siyasi planları bozmak için gereken şey Bonforte'nin (kendisinin ya da dublörünün) barbar bir Mars törenine katılmasını önlemek idiyse, Dak'a düşmanlarımızın *beni* öldürmelerine neyin engel olacağını sormam gerektiğini düşündüm. Ama işte sormayı unutmuştum — belki de içgüdüsel olarak vereceği cevaptan korkmuştum.

Fakat kısa süre sonra gene Bonforte'nin hareketlerini, mimiklerini seyrederek, tavırlarını içime sindirerek, sesinin tonlarını içimden taklit ederek bu sanatsal çabanın derin, sıcak hayali içinde çalışmaya başlamıştım. Aslında onun karakterine bürünüyordum.

Projektörde Bonforte'nin çevresini saran Marslılar'ı ve onların sözde uzuvlarını gösteren görüntüler çıkınca birden paniğe kapıldım. Filmin o kadar içindeydim ki onları hissedebiliyordum — ve koku da dayanılmazdı. Boğazımı sıkıyorlarmış gibi bağırmaya ve debelenmeye başladım. *"Kapatın şunu!"*

Işıklar yandı ve film kayboldu. Bayan Russell bana bakıyordu. "Neyin var senin Tanrı aşkına?"

Nefes almaya ve titrememi durdurmaya çalışıyordum. "Bayan Russell, çok özür dilerim, fakat lütfen o aleti bir daha açmayın. Ben Marslılar'a *dayanamam."*

Bana sanki gördüklerine inanamıyormuş ama gene de durumu küçümsüyormuş gibi baktı. Usulca ve tiksinti dolu bir sesle, "Bu saçma sapan planın yürümeyeceğini onlara söylemiştim," dedi.

"Çok üzgünüm ama elimden gelmiyor."

Cevap vermedi, ağır ağır sıkacaktan dışarı çıktı, iki G'de Dak kadar kolay yürümese de başarılı sayılırdı. Başka hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatıp çıktı.

Russell geri gelmedi. Ama onun yerine kapıyı dev bir çocuk arabasının içindeymiş gibi görünen bir adam açtı. "Ne var ne yok, genç dostum!" diye gürledi. Altmışlarında vardı, biraz donuk ve hantal görünüyordu; "doktorun başucu tavrı" içinde olduğunu anlamam için diplomasını görmem gerekmiyordu.

"Nasılsınız bayım?"

"Yeterince iyi. Daha düşük ivmede daha iyi olabilirdim." Bantlarla tutturulmuş mekanizmaya göz attı. "Tekerlekli korsemi nasıl buldunuz? Gerçi pek modaya uygun değil ama kalbimi rahatlatıyor. Bu arada kendimi tanıtayım, ben Doktor Capek. Bay Bonforte'nin özel terapistiyim; sizin kim olduğunuzu biliyorum. Evet, şimdi söyleyin bakalım, bu Marslılar'la ilgili sorun nedir?"

Neler hissettiğimi açıkça ve heyecanlanmadan anlatmaya çalıştım.

Dr. Capek başıyla onayladı. "Kaptanın bana bunları anlatması gerekirdi. O zaman adaptasyon programının sırasında değişiklik yapardım. Kaptanımız kendi alanında çok başarılı bir genç ama bazı durumlarda kasları beyninden daha hızlı çalışıyor... O kadar normal ve dışa dönük biri ki beni korkutuyor. Ama hiçbir zararı yoktur. Bay Smythe, sizi hipnotize etmek için izin istiyorum. Bir doktor olarak bu yöntemin yalnızca bu sorununuzu gidermek için olduğu ve kişisel yapınızı kurcalamak gibi bir niyetim olmadığı konusunda söz

veriyorum." Cebinden eski moda, mesleğinin alamet-i farikası sayılabilecek bir cep saati çıkardı ve nabzımı ölçtü.

"İzin sizin doktor, ama bir işe yaramayacak. Ben hipnotize olmam." Sihirbaz numaramı yaparken hipnoz tekniklerini kendi başıma öğrenmiştim ama öğretmenlerim beni asla uyutamamışlardı. Hipnotizma böyle bir rol için, hele yerel polis tıp birliğinin yasaklarını uygulama konusunda çok titiz değilse, çok yararlı olabilirdi.

"Öyle mi? Biz de yapabileceğimizin en iyisini yaparız o zaman. Rahatladığını, kendini gevşemiş hissettiğini ve sorununla ilgili konuştuğumuzu farz et." Nabzımı ölçtükten sonra saatini elinde tutmaya ve zincirini sallamaya devam etti. Zinciri salladığını başımın hemen üzerindeki yansımasından anlamıştım, ama bu hareketinin fark etmeden yapılan küçük bir tik olduğunu ve bir yabancıyı bu konuda uyarmanın pek de uygun düşmeyeceğini düşündüm.

"Evet, gevşedim," diye güvence verdim, 'istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz ya da isterseniz ilgisiz şeyler de konuşabiliriz»

"Yalnızca hava akımına kapıl ve yüz," dedi yumuşak bir sesle. "İki G'de kendini ağırlaşmış hissediyorsun, değil mi? Ben genellikle böyle durumlarda uyurum. Kan beynimden çekilir ve insanın uykusu gelir. Hepimiz uyumalıyız... Ağırlaşıyoruz. .. Hepimiz uyumalıyız..."

Ona saatini cebine koyarsa iyi olacağını yoksa elinden kayıp gideceğini söylemeye başladım. Sonra uykuya dalmışım.

Uyandığımda öteki ivme ranzasında Doktor Capek vardı. "N'aber?" diye sordu. "Bu lanet olası çocuk arabasından sıkıldım ve buraya serilmeye karar verdim."

"Ah gene mi iki G'deyiz?"

"Nasıl? Ah, evet! İki G'deyiz."

"Uyuya kaldığım için kusura bakma. Ne kadar uyudum?"

"Çok değil. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Aslında çok iyi dinlenmiş gibiyim."

"Genellikle bu etkiyi yapar. Yüksek G yani. Filmlere bakabilecek gibi misin?"

"Olabilir. Madem siz öyle diyorsunuz, Doktor."

"Pekâlâ." Işıkları söndürdü ve oda gene karanlığa gömüldü. Bana Marslılar'ın da içinde bulunduğu birkaç kare göstereceğini biliyordum; paniğe kapılmamaya karar verdim. Ayrıca onların şu anda burada olmadıklarını düşünmeliydim; tabii ki filmdeki görüntüleri beni etkilememeliydi.

Gerçekten de ekranda Bonforte ile birlikte ya da onsuz pek çok Marslı'nın üç boyutlu görüntüsü vardı. Korku ve tiksinti duygusundan sıyrılarak onlarla ilgili çalışma yapabileceğimi düşündüm.

Sonra birden onlara bakmaktan hoşlandığımı fark ettim.

Ağzımdan bir hayret nidası fırladı. Capek filmi durdurdu.

"Kötü müsün?"

"Doktor — beni hipnotize ettin!"

"Öyle yapmamı söylemiştin."

"Ama ben hipnotize olamam ki."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Ah — yani başardın. Bunu anlayamayacak kadar kalın kafalı değilimdir. Filmlere tekrar bakalım. Böyle olduğuna inanamıyorum."

Filmi tekrar başlattı; seyretmeye başladım ve şaşırdım. Marslılar o kadar iğrenç değillerdi, onlara önyargısız baktığınızda çirkin bile sayılmazlardı. Çin tapınakları gibi değişik bir zariflikleri vardı. Doğru, insan formunda değillerdi ama cennet kuşu da insan formunda değildir — bu kuşlar en güzel canlılardır.

Ayrıca sözde uzuvlarının da oldukça etkileyici olduğunu fark ettim; garip hareketleri yavru köpeklerin kendilerine özgü acemi yaltaklanmalarını andırıyordu. Artık bütün yaşamım boyunca Marslılara korku ve nefretin kara gözlüklerinden baktığımı biliyordum.

O iğrenç kokularının devam ettiğini fark edebiliyordum elbette, ama — derken birden onları kokladığımı, o tanıdık kokunun burnuma dolduğunu ve bundan zerre kadar rahatsız olmadığımı fark ettim. "Doktor!" dedim telaşla. "Bu makinenin koku aygıtı var, değil mi?"

"Pek sanmıyorum. Yo, yo olmadığına eminim. Bir yat için fazla ağır bir sistem olurdu."

"Ama olmalı. O kokuyu çok net alabiliyorum."

"Ah, evet." Biraz utanmış görünüyordu. "Sana bir şey yaptım ama umarım bir rahatsızlık yaratmaz."

"Efendim?"

"Beyninin derinliklerine inildiğinde Marslılar karşısında duyduğun nörotik yönelimin çoğunlukla beden kokularından kaynaklandığı çok belirgin olarak anlaşılıyordu. Uzun ve incelikli bir iş kotarmak için vaktim yoktu, bu yüzden işi kısa yoldan halletmem gerekiyordu. Penny'den —buradaki genç kızdan— kullandığı parfümden biraz vermesini rica ettim. Korkarım artık Marslılar burnuna Paris'teki eğlence yerleri gibi gelecekler. Eğer vaktim olsaydı daha fazla ev havası taşıyan bir koku, yani bir yaban çileği ya da sıcak kek ve şurup kokusu gibi bir şey kullanırdım, ama o anda bir çare bulmak zorundaydım."

Havayı kokladım. Evet, burnuma ağır ve pahalı bir parfüm kokusu geliyordu ve lanet olsun ki bu Marslılar'ın iğrenç kokusundan başka bir şey değildi. "Kokuyu sevdim."

"Sevmekten başka yapabileceğin bir şey yok."

"Fakat şişedeki bütün kokuyu dökmüş olmalısınız. Ortalık bu kokuyla yıkanmış gibi."

"Yok canım. Yarım saat önce burnunun önünde şişenin tapasını şöyle bir salladım, sonra Penny'ye geri verdim, o da alıp gitti." Havayı kokladı. "Koku artık kaybolmuş. Şişenin üstünde 'Vahşi Orman Şehveti' yazıyordu. Anlaşılan bol bol amber çiçeği kullanılmış. Penny'yi, mürettebatı uzayda sarhoş etmekle suçladım, o da gülüp geçti." Uzandı ve film makinesini kapattı. "Şimdilik bu kadarı yeterli. Sana daha yararlı olabilecek bir şeyler göstermek istiyorum." Film kaybolunca o güzel koku da onlarla birlikte kaybolup gitti, tıpkı koku aygıtı olan bir makine gibi. Tüm bunların benim kafamın içinde olup bittiğini, kabul etmek bana zor geliyordu. Ama bir oyuncu olarak gene de zihinsel anlamda gerçeğin farkındaydım.

Penny birkaç dakika sonra geldiğinde aynen bir Marslı gibi kokuyordu. Bu kokuyu çok seviyordum.

4

Mars'a ulaşana kadar eğitimim bu odada (burası Bonforte'nin misafir kabul odasıydı) devam etti. Hipnotizma dışında hiç uyumadım ve uyku gereksinimim de olmadı. Dr. Capek ve Penny benimle devamlı ilgilendiler ve bana yardımcı oldular. Neyse ki ödev konum her yönüyle fotoğraflanmıştı ve tarihe mal olan herkes gibi bütün yönleriyle kayıtlara geçirilmişti; ayrıca bütün yakınlarıyla sıkı bir işbirliğine girebilmiştim. Elimde bitip tükenmez malzeme vardı, sorun hem uyanıkken hem de hipnoz altında bütün bunları nasıl özümseyeceğimdi.

Ayrıca ne zaman bilmiyorum ama Bonforte'den hoşlanmamaktan vazgeçtim. Capek bana bu konuda hipnotizma yoluyla bir fikir aşılamayacağına söz vermişti -ona inanıyordum bu konuda özel bir ricada bulunmamıştım ve Capek'in bir doktor, hipnoz yapan bir kişi olarak ahlaki sorumlulukları konusunda çok titiz olduğundan emindim. Fakat bunun da rolümün tabii bir sonucu olduğunu düşünüyordum dahası, yeterince çalışırsam Karındeşen Jock'i de sevmeyi öğrenebileceğimi düşünüyordum. Olaya şöyle bakalım; bir rolü gerçek anlamda öğrenmek için bir süreliğine söz konusu karakter olmanız gerekir. Bir adam ya kendini sever ya da intihara kalkışır, ikisinden biri.

"Anlamak affetmektir" ve ben de Bonforte'yi anlamaya başlıyordum.

Manevra sırasında Dak'ın söz verdiği gibi tek G'ye düşmüştük. Bir an için bile serbest düşüşe geçmedik; itici gücü kesmek yerine -ki

bunu yolda yapmaktan nefret ettiklerini biliyordum gemi Dak'ın 180 derecelik eğri dönüş diye adlandırdığı bir manevra yaptı. Böylece itici güç hiç kesilmiyordu ve manevra çok çabuk tamamlanıyordu; ancak denge duygunuz üzerinde çok rahatsız edici bir etkisi vardı. Buna Coriolanus gibi bir şey diyorlardı. Coriolis galiba.

Uzay gemileri hakkında bütün bildiğim, bir gezegenin yüzeyine inip kalkabilenlerin gerçek roketler olduğuydu, ama *gezginler* bunlara arkalarından çıkardıkları su ve hidrojen buharından dolayı "Çaydanlık" diyorlardı. Motoru bir atom reaktörüyle ısıtılmasına rağmen bu araçlar gerçek anlamda atom gücüne sahip gemiler değildi. *Tom Paine* gibi uzun sıçramak gemiler (bana söylendiğine göre) E eşittir MC kare eşitliğinden yararlanan gemilerdi; yoksa M eşittir EC kare miydi? Bilirsiniz işte canım, hani Einstein'ın icat ettiği şey.

Dak bütün bunları bana anlatabilmek için elinden gelen çabayı gösterdi. Şüphesiz anlattıkları bu tür bilgiye meraklı olanlar için çok ilginçti. Ama ben bir centilmenin bunlarla kafasını neden bulandıracağını hiç anlayamam. Bana öyle geliyor ki bu bilim delileri her zaman hesap makinelerine gömülüp yaşamı çok daha karmaşık bir hale getirirler. Zaten yeteri kadar karmaşık değil mi?

Tek G'de bulunduğumuz iki saat içinde Bonforte'nin kabinine gittim. Onun kıyafetlerini giymeye başladım ve onun yüz şeklini aldım; herkes beni "Bay Bonforte", "Şef veya Dr. Capek gibi "Joseph" diye çağırmaya dikkat ediyordu. Rolümü benimsememe yardım etmek için uğraşıyordu herkes.

Yani Penny dışında herkes... Kesinlikle bana "Bay Bonforte" demiyordu. Bana yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor ama beni böyle çağırmaya dili varmıyordu. Onun derinden ve umutsuzca

patronuna âşık bir sekreter olduğu ve bana da mantıksız ama doğal bir kızgınlıkla içerlediği ayan beyan ortadaydı. Bu, durumu ikimiz için de zorlaştırıyordu, özellikle de benim için, çünkü onu çok çekici buluyordum. Hiçbir erkek de çevresinde ondan nefret eden bir kadın bulunduğu sürece işini en iyi şekliyle yapamaz. Ama her şeye rağmen ondan hoşlanmamazlık edemiyordum; bu durumdan usanmış olmama rağmen onun için üzülüyordum.

Artık tehlikeli deneme aşamasına gelmiştik, çünkü *Tom Paine'deki* herkes Bonforte olmadığımı bilmiyordu. Aslında benim de Bonforte'nin yerine geçme planının kimler tarafından bilindiğinden haberim yoktu ama yalnızca Dak, Penny ve Dr. Capek'in yanında soru sormam söylenmişti. Bonforte'nin başkâtibi Bay Washington'ın her şeyi bildiğinden ama bilmiyormuş gibi göründüğünden adım gibi emindim; o bir azizin ağzı kapalı maskesini taşıyan yaşlı bir melezdi. Bu durumdan haberdar olan iki kişi daha vardı ama *Tom Paine'de* değillerdi; bu kişiler *Sonuna Kadar da* basın ilişkileri ve günlük yazışmalarla ilgilenerek Bonforte'nin yokluğunu belli etmemeye çalışıyorlardı: Bonforte'nin halkla ilişkiler danışmanı Bili Corpsman ve Roger Clifton. Clifton'ın görevini nasıl tanımlayacağımı pek bilemiyorum. Siyasi danışmanlık olabilir mi? Hatırlayacağınız gibi Bonforte Başbakanken Clifton da Devlet Bakanı konumundaydı ama bu görevi hakkında pek bir şey açıklamıyor. Sembolik olarak söylersek, Bonforte politikayla ilgileniyor, Clifton da atamalara bakıyordu.

Bu küçük grubun durumu bilmesi şarttı; başkaları öğrense bile bunu bana söylemeleri gerekmiyordu. Aslında Bonforte'nin kadrosunun öteki üyeleri ve *Tom Paine* deki tüm mürettebat bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı, ama neler döndüğünü bilmiyorlardı. Pek çok kişi beni gemiye girerken görmüştü ama

Benny Grey olarak. Bir süre sonra beni yeniden gördüler, ama bu sefer Bonforte olarak.

Birileri gerçek makyaj malzemesi alma tedbirliliğini göstermişti ama ben hemen hemen hiçbir şey kullanmadım. Yakından bakıldığında makyaj fark edilebilirdi; silikoderi bile derinin gerçek dokusuna uyum sağlamayabilirdi. Semiperm'le doğal ten rengimi birkaç ton koyulttum ve *içeriden* onun yüz şeklini aldım. Saçımın büyük bir bölümünü feda etmem gerekti. Dr. Capek saç köklerimin bir kısmını yok etti. Benim için önemi yoktu, bir oyuncu her zaman peruk takabilir — ve eminim ki bu iş bana istersem emekliye ayrılabileceğim kadar para getirecekti.

Öte yandan da bazen midem bulanarak "yaşamın" çok fazla uzun olamayabileceğini hatırlıyordum çok fazla şey bilenler hakkında pek çok atasözü vardır, biri de ölülerin hikâye anlatamadığına dair... Doğrusunu söylemek gerekirse bu insanlara güvenmeye başlamıştım. Hepsi de çok iyi insanlardı — bu gerçek de Bonforte hakkında en az Onun konuşmalarını dinleyerek ve filmlerdeki halini seyrederek öğrendiğim kadar bilgi vermişti bana; siyasi bir kişinin yalnızca tek bir birey olmadığını, birbiriyle uyumlu olarak çalışan bir takım oluştuğunu öğreniyordum. Bonforte'nin kendisi bu kadar kaliteli olmasa çevresinde böyle insanlar olmazdı.

Mars dili en çok endişelendiğim konuydu. Aktörlerin çoğu gibi kamera önünde ya da sahnede rolümü kıvırabilecek kadar Mars, Venüs ve Jüpiter dili biliyordum. Fakat bu yuvarlanan ve titreyen sessizleri çıkarmak çok zordu. İnsanoğlunun ses telleri Marslılar'ın ses diyaframı kadar esnek değildi ve her durumda bu seslerin Latin harfleri şeklinde yarı fonetik olarak telaffuz edilmesi, gerçeği

yansıtmıyordu. Örneğin "kkk", "jjj" ya da "rrr" gibi seslerin aslında "k", "j" ya da "r" ile hiçbir ilgisi yoktu.

Neyse ki Bonforte diller konusunda çok yetenekli değildi, bense bir profesyoneldim; kulaklarım gerçek anlamda duyardı, bir testerenin bir tahtaya gömülmüş çiviyi keserken çıkardığı sesten, tüneğinde rahatsız edilen bir tavuğun sesine kadar her sesi taklit edebilirdim. Mars diline Bonforte'nin konuşabildiği kadar hâkim olmam gerekliydi. Bonforte bu konudaki beceri eksikliğini gidermek için çok çalışmıştı, bildiği her Marsça sözcük ve cümle, görüntüsüyle birlikte kaydedilmişti böylece yanlışları üzerinde çalışabilme olanağı olmuştu.

Böylece ben de bürosuna getirilen projektör yardımıyla dil yanlışlarını çalıştım ve her an yanıbaşımda olan Penny benim için film makaralarını düzenledi ve sorularımı yanıtladı.

İnsanların konuştuğu diller dört gruba ayrılırlar: AngloAmerikan grubundakiler gibi bükümlü olanlar, Çince gibi eksiz diller, Türkçe gibi sontakılı diller ve Eskimo dili gibi polisentetik (cümlelerin birim kabul edildiği) diller. Bunlara elbette bizimkilerden oldukça farklı yapılarda ve insan beyni için tekrar edilmesi hemen hemen imkânsız görünen Venüs dili gibi yabancı dilleri de eklemek gerekiyor. Neyse ki Mars dili insan dillerinin formlarıyla benzerlik gösteriyordu. Temel Marsça —ticaret dili— Çince'ye benziyordu ve selamlaşma gibi yalnızca basit, somut fikirleri içeriyordu, örneğin "Seni Görüyorum," gibi. Yüksek Mars dili ise polisentetik özelliğe sahipti ve son derece üslupçuydu; ödüllerin, cezaların, yükümlülüklerin ve borçların o karmaşık sistemlerine dair en küçük bir nüans için farklı bir ifade tarzı vardı. Bütün bunlar Bonforte için çok fazlaydı: Penny bana Bonforte'nin, Marslıların yazıda kullandıkları bu noktalar debdebesini

kolaylıkla okuyabildiğinden ama Resmi Mars dilinde yalnızca birkaç yüz cümle söyleyebildiğinden bahsetmişti.

Onun bildiği bu birkaç yüz cümleyi nasıl da çalıştım!

Penny‘nin üzerindeki yük benim üzerimdekinden kat kat fazlaydı. Hem Dak hem de Penny biraz Marsça biliyorlardı ama Dak zamanının çoğunu kontrol odasında geçirmek zorunda olduğundan bana yardımcı olma görevi Penny'ye düşmüştü. Jock'un ölümü Dak'ı zor durumda bırakmıştı. Mars'a son birkaç milyon milimiz kaldığında iki G'den bire düşmüştük, bu süre içinde Dak hiç aşağı inmedi. Ben de bu zamanı Penny'nin yardımıyla, kabul töreninde bilmem gereken şeyleri öğrenmekle geçirdim.

Kkkah Yuvası'na kabul edilmemle ilgili konuşmayı henüz bitirmiştim bu, özde Ortodoks bir Yahudi gencin erkekliğe geçiş töreninde yapabileceği bir konuşmaydı, ama aynı zamanda Hamlet'in tiradları kadar da sabit ve değişmezdi. Konuşmayı okudum. Bonforte'nin yanlış telaffuz ettiği yerleri ve konuşma sırasındaki mimiklerini de işin içine kattım; bitirdiğimde "Nasıldı?" diye sordum.

Penny ciddiyetle yanıtladı. "Oldukça iyiydi."

"Teşekkürler, Kıvırcık." Bu söz Bonforte‘nin dosyalarındaki dil çalışma teyplerinden kaptığım bir ifadeydi; Bonforte keyifli olduğu zamanlar onu böyle çağırıyordu — bu da Penny'ye çok iyi uyuyordu.

"Bana sakın bir daha böyle hitap etme!"

Ona gerçekten büyük bir şaşkınlıkla baktım ve Bonforte olarak sordum. "Neden, Penny yavrum?"

"Bana böyle de hitap etme; seni taklitçi bozuntusu kalpazan aktör!" Oturduğu yerden sıçradı, olabildiğince uzağa kaçtı —yani sadece kapıya kadar— orada durdu, yüzü kapıya dönüktü, ellerini yüzüne kapatmıştı; omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Büyük bir çaba göstererek Bonforte olmaktan çıktım, karnımı içeri çektim, kendi yüzüme kavuşmayı bekledim ve kendi sesimle konuşmaya başladım.

"Bayan Russell!"

Ağlamayı bıraktı ve dönüp bana baktı, o anda ağzı bir karış açıldı. Kendi sesimle ve ben olarak konuşmaya devam ettim. "Buraya gelin ve oturun."

Reddedeceğini düşünmüştüm ama sanki şimdi daha iyi düşünebiliyordu, usulca geri geldi ve oturdu, elleri kucağında duruyordu ve kavgaya devam etmeye hazırlanan küçük bir kız suratı takınmıştı. Oturması için biraz bekledim ve sakince sordum. "Evet, Bayan Russell, ben bir aktörüm. Bu, bana hakaret etmeniz için bir neden olabilir mi?"

İnatçı bir tavırla sustu.

"Bir aktör olarak bir aktörün işini yapmak için buradayım. Siz nedenini biliyorsunuz. Ayrıca bu işe hileyle bulaştırıldığımı, eğer baştan bilseydim en çılgın zamanımda bile kabul edebileceğim bir şey olmadığını da biliyorsunuz. Sanırım ben bu görevi, sizin benim bu işi yaptığımı görmekten nefret etmenizden çok daha büyük bir nefretle yerine getiriyorum. Çünkü Kaptan Broadbent'in verdiği güvenceye rağmen postumu deldirmeden sonunu

getirebileceğimden emin değilim — ve ben postumu çok severim; sahip olduğum tek şey bu.

Bunun yanında beni kabullenmekte neden bu kadar zorlandığınızı da bildiğimi sanıyorum. Fakat, bu işimi daha da zorlaştırmak için bir gerekçe olabilir mi?"

Bir şeyler mırıldandı. Sertçe, "Yüksek sesle konuşun!" dedim.

"Bu onursuzca, çok *ahlaksızca* bir hareket!"

İçimi çektim. "Şüphesiz öyle. Ve kadronun diğer üyelerinin yardımı olmadan da başarılması olanaksız. En iyisi Kaptan Broadbent'i aşağı çağıralım ve ona durumu anlatalım. Haydi vazgeçelim."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Ah, hayır! Bunu yapamayız.

"Neden yapamayalım? Bu durumu saklamak ve sonradan ortaya çıkarmaktansa şimdi açıklamak çok daha iyi. Bu koşullar altında iyi bir performans göstermem mümkün değil. Bunu kabul etmeliyiz."

"Ama ama mecburuz. Çok önemli."

"Neden önemli, Bayan Russell? Politik nedenlerden mi? Politikayla en ufak bir ilgim yok ve sizin de bu konuyla çok fazla ilgilendiğinizi sanmıyorum, öyleyse neden böyle bir zorunluluğunuz olsun ki?"

"Çünkü — çünkü o..." Sustu, daha fazla devam edemedi, hıçkırıklara boğuluyordu.

Ayağa kalkıp yanına gittim ve elimi omuzuna koydum. "Biliyorum. Çünkü eğer bu işi yapamazsak kurmak için yıllarını harcadığı her şey

yerle bir olacak. Çünkü bunu kendi başına yapabilecek durumda değil ve bu yüzden arkadaşları onun yerine çalışıyorlar, çünkü arkadaşları ona sadık. Çünkü *sen* ona sadıksın. Onun yerinde bir başkasını görmek insanı incitiyor. Ayrıca onun için acı çekiyor ve endişeleniyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi zor duyulur bir sesle.

Çenesini tuttum ve hafifçe yüzünü kaldırdım. "Onun yerine beni görmenin sana ne kadar zor geldiğini biliyorum. Onu seviyorsun. Fakat onun için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ben. *Utan kadın! Bana bir pislikmişim gibi davranarak işimi altı kat daha güçleştirmek zorunda mı sın?*

Afallamıştı. Bir an için beni tokatlayacağını sandım. Sonra kırılmış bir ses tonuyla, "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bir daha böyle bir durumun tekrarlamasına izin vermeyeceğim," dedi.

Çenesini bıraktım ve canlı bir sesle, "Öyleyse işimize bakalım," dedim.

Yerinden kıpırdamadı. "Beni bağışlayabilecek misin?"

"Bağışlayacak bir şey yok Penny. Tepki gösterdin, çünkü onu seviyor ve onun için endişeleniyorsun. Haydi, işimize dönelim. Her şeyi harfi harfine yerine getirmeliyim — inişe sadece birkaç saat kaldı." Bir anda rolüme geri döndüm.

Filmi hazırladı ve projektörü yeniden çalıştırdı. Bonforte'yi bir kez daha baştan sona izledim, daha sonra da görüntüyle aynı anda ama sesini keserek kabul konuşmasını yaptım, yani hareket halindeki

görüntüye kendi sesimi onun sesi olarak uyarladım. Penny şaşkın gözlerle beni izledi. Bitirdiğimde makineyi kapattım. "Nasıldı?"

"Mükemmeldi!"

Bonforte'nin gülümseyişiyle gülümsedim. "Teşekkürler, Kıvırcık."

"Bir şey değil 'Bay Bonforte!'"

İki saat sonra *Sonuna Kadar* ile buluştuk.

Sonuna Kadar Roger Clifton ve Bili Corpsman'ı bizim gemiye aktarır aktarmaz Dak onları benim bulunduğum kabine getirdi. Onları seyrettiğim filmlerden tanıyordum. Ayağa kalktım. "Merhaba Rog. Seni gördüğüme sevindim Bili." Sesim içten ama tedbirli çıkıyordu. Yalnızca birkaç günlüğüne Dünyaya alelacele bir yolculuk yapıp geri dönen insanlarla nasıl konuşulursa işte o düzeyi tutturmuş bir ses tonum vardı. Hafifçe eğildim ve elimi uzattım. O sırada gemi, *Sonuna Kadar* ═ınkinden daha dar bir yörüngeye oturduğu için düşük bir itiş gücünün etkisindeydi.

Clifton şöyle bir bana baktı ve rolünü oynamaya başladı. Purosunu ağzından çekti, elimi sıktı ve sakin bir sesle, "Seni gördüğüme sevindim Şef," dedi. Ufak tefek, kel kafalı ve orta yaşlı biriydi, bir avukata ya da iyi bir poker oyuncusuna benziyordu.

"Ben yokken önemli bir şey oldu mu?"

"Hayır, her zamanki gibiydi, Penny'ye dosyayı verdim."

"Güzel." Bili Corpsman'a döndüm ve elimi uzattım.

Tokalaşmadık, onun yerine yumruklarını kalçalarının üstüne koydu, beni tepeden tırnağa süzdü ve bir ıslık çaldı. "Çok şaşırtıcı! Bu şekilde hiç şüphe uyandırmadan bu işi kıvırabileceğimize inanıyorum artık. Şöyle bir dön bakalım, Smythe. Dolaş, yürüyüşünü görmek istiyorum."

Bonforte'nin böyle münasebetsiz bir küstahlık karşısında duyabileceği rahatsızlığı duydum ve elbette bu yüzüme yansıdı. Dak, Corpsman'ın bileğini yakaladı ve bir çırpıda konuştu. "Kapa çeneni Bili. Anlaşmamızı hatırlamıyor musun?

"Ödlekler!" diye cevap verdi Corpsman. "Bu oda ses geçirmez. Yalnızca emin olmak istiyorum. Marsçan nasıl Smythe? Çevreni ikna edecek gibi konuşabilecek misin?"

Yüksek Marsça'da "Uygun davranış içimizden birinin buradan gitmesini gerektiriyor!" anlamına gelen bir cümle tek bir gıcırtılı sesle ağzımdan çıktı — aslında bu cümle tercümesinden daha fazla şey ifade ediyordu, bu genelde birinin yuvayı terk etmesiyle sonuçlanan bir meydan okumaydı.

Corpsman'ın bunu anladığını sanmıyorum, çünkü güldü ve "Seni tebrik etmeliyim Smythe. Çok iyisin," dedi.

Ama Dak ne demek istediğimi anlamıştı. Corpsman'ı tuttu ve "Bili, sana kes dedim. Benim gemimdesin ve bu bir emirdir. Oyunu buradan başlayarak oynayacağız, hem de her saniye."

Clifton ekledi. "Ona dikkat et, Bili. Bu işi başarmanın tek yolunun bu olduğu konusunda anlaştığımızı biliyorsun. Yoksa birilerinin ayağı kayacak."

Corpsman Clifton'a baktı ve bağırdı. "Tamam, tamam, yalnızca kontrol ediyorum — üstelik bu fikir benden çıktı." Bana yarım yamalak gülümsedi ve "N'aber, 'Bay Bonforte'? Geri dönmenize sevindim," dedi.

"Bay" sözcüğü fazlasıyla vurgulanmıştı ama gene de ona cevap verdim. "Ben de, Bili. Aşağı inmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sanırım yok. Kabul töreninden sonra Goddard City'de basın toplantısı olacak." Nasıl tepki vereceğimi görmek için beni seyrettiğini görebiliyordum. Başımı evet anlamında salladım. "Çok iyi."

Dak aceleyle, "Söyle Rog, nasıl gidiyor? Gerekli mi? izin verdin mi?" diye sordu.

"Ben de onu söyleyecektim," dedi Clifton'a doğru dönerken. "Çocuklara Şefin törenlerden sonra larenjitinin azdığını söylerim ya da konuşmayı zamanının kısıtlı olmasından dolayı yalnızca yazılı sorularla sınırlarız ve törenler devam ederken ondan cevapları yazılı olarak alırım. Ona bu kadar benzediğini ve sesini de taklit edebildiğini gördükten sonra bu riske girebiliriz diyorum. Siz ne düşünüyorsunuz Bay 'Bonforte'? Becerebilecek misiniz?"

"Herhangi bir sorun görmüyorum Bili." Eğer Marslılarla bir aksaklık olmadan durumu idare edebiliyorsam, beni dinlemek istedikleri sürece bir grup Dünyalı gazeteciyle de irticalen konuşmak sorun değildi. Bu zamana dek Bonforte'nin konuşma tarzını başarılı bir biçimde kapmıştım, en azından politikaları ve davranışları hakkında genel bir bilgim olmuştu çok fazla ayrıntıya girmem de gerekmiyordu.

Ama Clifton endişeli görünüyordu. Tam konuşmaya başlayacaktı ki geminin alarmı kulaklarımızı tırmalamaya başladı. "Kaptan, kontrol odasına bekleniyorsunuz. Geriye sayım, son dört dakika. "

Dak çabucak, "Siz karar verin," dedi. "Bu kızağı yerine oturtmalıyım orada Epstein'dan başkası yok."

Kapıya doğru yöneldi.

Corpsman ardından bağırdı. "Hey Kaptan, sana söyleyeceğim bir şeyler var..."

O da Dak'ın ardından, "hoşçakal" demeden çıkıp gitti.

Roger Clifton, Corpsman'ın açık bıraktığı kapıyı kapattı, yanıma geldi ve "Basın toplantısını göze alabilir misin?" diye sordu usulca.

"Bu sana bağlı, işi yapmak istiyorum."

"Hımm... Öyleyse bu riski göze alabilirim eğer yazılı sorular yöntemini kullanırsak demek istiyorum. Fakat öncelikle Bili'in hazırladığı o cevaplan kontrol etmeliyim."

"Pekâlâ. Eğer konuşmadan on dakika önce cevaplara bakmamı sağlayabilirsen hiçbir zorluk çıkmaz. Ben çok hızlı hazırlanırım."

Dikkatle bana baktı. "Bundan eminim Şef. Peki, törenlerden hemen sonra Penny'nin cevapları sana vermesini sağlayacağım. Sen de izin isteyip tuvalete gidersin ve orada hepsinden emin olana dek cevapları çalışırsın."

"Olur herhalde."

"Umarım. Ah, seni gördüğüm için kendimi daha iyi hissettiğimi söylemeliyim. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?

"Hayır, Rog. Aslına bakarsan var. *Ondan* haber aldınız mı?

"Eee, hem evet hem hayır. Hâlâ Goddard City'de, bundan eminiz. Mars'tan dışarı çıkarılmadı, hatta şehirden bile dışarı çıkmalarım engellemiş durumdayız, tabii yapmaya çalıştıkları buysa."

"Goddard City çok büyük bir yer değil, yanılıyor muyum? Nüfusu yüz binden fazla değildir. Sizi engelleyen nedir?"

"Bizi engelleyen senin -yani *onun* kayıp olmasını kabullenmeye cesaret edemiyor olmamız. Şu kabul töreni meselesini bir halledelim, seni ortadan yok edip sanki olay yeni olmuş gibi kaçırılma haberini duyururuz ve şehrin her köşesinin aranmasını sağlarız. Şehirdeki ileri gelenlerin hepsi İnsanlık Partisi'nin atadığı kişiler ama törenden sonra işbirliği yapmak zorunda kalacaklar. Bu şimdiye kadar gördüğüm en hevesli işbirliği olacak, çünkü tüm Kkkahgral Yuvası'nın üzerlerine gelip tüm şehri yerle bir etmesin diye, *ona* bir şey olmasından ölesiye korkacaklardır."

"Ah, Marslıların psikolojisi ve gelenekleri hakkında hâlâ öğreneceğim şeyler var demek ki."

"Hepinizin öğrenmesi gerekmiyor mu?"

"Rog? Eee... Neye dayanarak onun hâlâ sağ olduğunu düşünüyorsunuz? Onu öldürerek amaçlarına daha kolay -ve daha az riskle ulaşmış olmazlar mı?" Artık, kişi yeterince acımasızsa bir cesedi yok etmenin ne kadar kolay olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Fakat bu da Marslılar'ın 'törelere uygunluk' düşünceleri ile bağlantılı (Marsça sözcüğü kullanmıştı). Ölüm, bir yükümlülüğü yerine getirememenin kabul görür bir özürüdür. Eğer öldürülmüşse onu ölümünden sonra yuvaya kabul ederler — ve sonra da bütün topluluk, muhtemelen Mars'taki her yuva onun intikamını almaya kalkışır. İnsan ırkının tümü ölse ya da öldürülse bu umurlarında bile olmaz ama bir insanı yuvaya kabul edilmesini engellemek için öldürmek; işte bu işleri iyice sarpa sardırır. Yükümlülük ve törelere uygunluk meselesi bazı durumlarda bir Marslı'nın herhangi bir olay karşısında gösterdiği tepki, içgüdüsel diyebileceğin kadar otomatiktir. Bu, elbette Marslılar'ın inanılmaz ölçüde zeki olmalarını dıştalamıyor. Fakat gene de bazen en inanılmaz şeyleri yapıyorlar." Kaşlarını çattı ve ekledi. "Bazen keşke Sussex'i hiç terk etmeseydim, diye düşünüyorum."

Uyarı alarmı konuşmamızı yarıda kesti, hemen ranzalarımıza geri dönmeliydik. Dak bunu bilerek yapmıştı; Goddard City'den gelen mekik roket, serbest düşüşe geçtiğimizde bizi bekler durumdaydı. Beşimiz de aşağı indik. Vali beni karşılamak için gelmeyi düşündüğünü belirtmiş ama Dak ona gönderdiği mesajda grubumuzun çok fazla yer kaplayacağı belirttiği için bu düşüncesinden vazgeçmişti.

Aşağı inerken Mars'ın yüzeyine daha dikkatlice bakmaya çalıştım, *Tom Paine'in* kontrol odasından yalnızca bir kere bakabilmiştim — oysa oraya daha önce pek çok kez gelmiş olmam gerekiyordu, bu durumda sıradan bir turistin meraklı bakışlarını takınamazdım. Çok fazla etrafıma bakınmadım; mekiğin pilotu yönümüzü değiştirmedi, böylece yavaşça alana yaklaşana kadar çevreyi görebildik, ben de o sırada oksijen maskemi takmakla meşguldüm.

Bu sıkıntı verici Mars-tipi maske bizi neredeyse mahvediyordu; şimdiye dek bu maskeyi hiç denememiştim — Dak da bunu akıl edememişti ve ben de maskenin bir sorun yaratacağını düşünmemiştim. Daha önce hem uzay hem de denizaltı için maske takmıştım, bu maskenin de üç aşağı beş yukarı aynı şekilde kullanıldığını sanmıştım. Ama öyle değildi. Bonforte'nin tercih ettiği model ağzı serbest bırakan Mitsubishi marka bir maskeydi ve doğrudan burun deliklerine basınç veriyordu — bir burun mengenesi burun deliklerini tıkıyor ve açıyor, iki boru, kulakların altından boynun arkasında yer alan kompresöre gidiyordu. Aslında yararlı bir araç olduğunu kabul etmek gerek, bir kere alışınca maske takılıyken de konuşabilir, yemek yiyebilir ve su içebilirdiniz. Gene de bir dişçinin iki elini birden ağzıma sokmuş olmasını tercih ederdim.

Esas zorluk ise ağzınızın arka tarafını kapatan kasları bilinçli bir şekilde kontrol etme zorunluluğuydu. Aksi takdirde bu alet basınç farklılığıyla çalıştığı için bir çaydanlık gibi tıslayabilirdiniz. Neyse ki maskelerimizi taktığımızda pilotumuz Mars'ın yüzey basıncıyla dengeyi sağlamıştı bu da maskeye alışabilmem için bana yirmi dakika kazandırdı. Ama bir an için bu saçma sapan alet yüzünden ayvayı yediğimizi düşünmeden edemedim. Kendi kendime bu aleti daha önce yüzlerce kez takmış olduğumu telkin ettim ve diş fırçama alıştığım gibi buna da alıştığımı hatırlattım. Buna hemen inanmaya başladım.

Dak aşağı inerken Valinin benimle bir saat boyunca çene çalmasını engellemeyi başarmıştı, ama gene de ondan tamamen kaçmak olanaksızdı; mekiği uzay limanında karşıladı, iyi zamanlamamız sayesinde başkalarıyla uğraşmak durumunda kalmamıştım çünkü bir an önce Mars şehrine gitmem gerekiyordu. Marslıların arasında kendimi hemcinslerim arasında olduğumdan

daha fazla emniyette hissedeceğim düşüncesi mantıklıydı ama gene de garip geliyordu.

Bu, Mars'ta olmaktan bile daha garipti.

5

Tabii ki Vali Boothroyd da, sivil hizmet görevlileri dışındaki tüm personel gibi insanlık Partisinin atadığı biriydi. Dak bana Boothroyd'un bu planda büyük ihtimalle parmağı olmadığını söylemişti; Dak Boothroyd'u dürüst ama aptal buluyordu. Aslında Dak ve Rog Clifton, Başbakan Quiroga'nın da kaçırılma işinin içinde olduğuna inanmıyorlardı; bu planın el altından, insanlık Partisi'nde yer alan ve kendilerine "Eylemciler" diyen bir terörist grup tarafından gerçekleştirildiğini düşünüyorlardı plan oldukça saygın ve paralı kişilerce tasarlanmış olmalıydı.

Kendi hesabıma, bir Eylemciyi bir Eyyamcı'dan bile ayıramazdım doğrusu.

Yere indiğimiz andan itibaren bir şey Boothroyd'un Dak'ın düşündüğü kadar dürüst ve aptal olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Aslında önemsiz bir ayrıntıydı ama birini canlandırma işinde sorun yaratabilecek ayrıntılardan biriydi. Çok önemli ziyaretçi kategorisine dâhil olduğum için beni Vali karşılamıştı; Büyük Meclis'te üyelikten başka bir resmi görevim olmadığından ve özel bir ziyaret için geldiğimden resmi protokol uygulanmıyordu. Vali'nin yanında yalnızca yardımcısı vardı bir de on beşlerinde gösteren bir kız çocuğu.

Valiyi fotoğraflarından tanıyor ve hakkında epey bir şeyler biliyordum; Rog ve Penny bana her bilgiyi dikkatle özetlemişlerdi. Elini sıktım, sinüzitinin nasıl olduğunu sordum, önceki ziyaretimde çok iyi vakit geçirdiğim için teşekkür ettim ve yardımcısıyla da

Bonforte'nin çok iyi başardığı içten, karşılıklı konuşmayı sürdürdüm. Sonra da genç bayana döndüm. Boothroyd'un çocukları olduğunu ve onlardan birinin bu yaşlarda bir kız olduğunu biliyordum; ama bu kızla daha önce karşılaşıp karşılaşmadığımı bilmiyordum sanırım Rog ve Penny'nin de böyle bir şeyden haberi yoktu.

Boothroyd'un kendisi beni kurtardı. "Kızım Deirdre ile daha önce tanışmadınız sanırım. Gelmek için çok ısrar etti."

Çalıştığım hiçbir resimde ya da filmde Bonforte'nin genç kızlara nasıl davrandığını gösteren bir ipucuyla karşılaşmamıştım; demek ki ben de Bonforte olmak durumundaydım; elli yaşlarında, hiç çocuğu ya da yeğeni olmayan ve muhtemelen genç kızlarla konuşma konusunda tecrübesiz, ama her çeşit yabancıyla tanışma konusunda yığınla deneyimi olan dul bir adam. Sonuç olarak genç kıza sanki olduğundan iki kat daha büyükmüş gibi davrandım; elini öptüm. Kıpkırmızı oldu, ama çok hoşuna gitmişti.

Boothroyd duruma razı olmuş görünüyordu. "Hadi tatlım, sorsana. Bir daha bu şansı yakalamayabilirsin."

imza topluyor. Bende Bay Quiroga'nınki var... Sizinkini de istiyorum." Arkasında tuttuğu bir defteri bana doğru uzattı.

O anda kendimi trafik kontrolü sırasında ehliyetini diğer pantolonunun cebinde unuttuğunu fark eden bir helikopter sürücüsü gibi hissettim. Çok iyi çalışmıştım ama Bonforte'nin imzasını atmak zorunda kalacağımı doğrusu beklemiyordum. Lanet olsun, *her şeyi* iki buçuk güne sığdıramazsınız ki!

Bonforte'nin böyle bir ricayı reddetmesi olanaksızdı ve ben Bonforte'ydim. Neşeyle gülümsedim.

"Sizde Bay Quiroga'nın imzası mı var?"

"Evet, efendim."

"Yalnızca imzası mı?"

"Evet. Aaa bir de 'En iyi dileklerimle' yazmıştı."

Boothroyd a baktım. "Yalnızca 'En iyi dileklerimle' ha? Genç bayanlar için 'sevgiyle' sözcüğünden daha azını kullanamam ben. Size ne yapacağımı söyleyeyim." Küçük defteri alıp sayfalarına baktım.

Dak aceleyle, "Şef, zamanımız daralıyor," dedi.

"Dur bakalım," dedim ona bakmadan. "Gerekirse, Mars ulusunun tümü genç bir bayan için bekleyebilir." Defteri Penny'ye uzattım. "Bu defterin boyutlarını not eder misin lütfen. Sonra da yapıştırılmak üzere uygun boyutlarda bir fotoğrafımı yollamam gerektiğini hatırlat — uygun şekilde imzalanmış olarak tabii."

"Baş üstüne, Bay Bonforte."

"Sizin için de uygun mu, Bayan Deirdre?"

"Harika!'

"Güzel. Teşekkür ederim. Artık gidebiliriz Kaptan. Sayın Vali, arabamız bu mu?"

"Evet, Bay Bonforte." Başını anlamlı anlamlı salladı. "Korkarım ailemden birini kendi Yayılımcı düşüncelerinize kaydırdınız. Pek sportmence değil, değil mi?"

"Bu size, onu kötü arkadaşlardan korumanız gerektiğini öğretmeli — değil mi Bayan Deirdre?" Tekrar Boothroyd'un elini sıktım. "Bizi karşıladığınız için çok teşekkür ederim Sayın Vali. Korkarım artık acele etmemiz gerekiyor."

"Evet, elbette. Buyurun lütfen."

"Teşekkürler Bay Bonforte."

"Ben teşekkür ederim, tatlım."

Üç boyutlu görüntüde heyecanlı ya da sinirli görünmemek için ağır ağır döndüm. Etrafta hâlâ fotoğrafçılar, haber spikerleri vardı. Bili gazetecileri benden uzak tutmaya çalışıyordu; gitmek üzere döndüğümüzde el salladı ve "Sonra görüşürüz Şefi" diye bağırdı ve gazetecilerden biriyle konuşmak üzere uzaklaştı. Rog, Dak ve Penny arabaya kadar benimle geldiler. Uzay limanı olağan trafiğini yaşıyordu, dünyadaki kadar değildi belki ama gene de kalabalıktı. Boothroyd bile dublörlüğümü yuttuktan sonra bu kalabalık beni endişelendirmiyordu gerçi aralarında Bonforte olmadığımı *bilen* birileri vardı mutlaka.

Ama bu kişilerin beni kaygılandırmasını da istemiyordum. Kendi kendilerini suçlu durumuna düşürmeden başımıza bela açamazlardı. Araba, basıncı ayarlanmış bir Rolls Outlander'dı, ama oksijen maskemi çıkarmadım, çünkü öbürleri de çıkarmamıştı. Sağ taraftaki koltuğa geçtim, Rog yanıma, Penny de onun yanma oturdu. Dak uzun bacaklarını açılır kapanır koltuklardan birinden aşağı doğru uzattı. Şoför kendi bölmesinden geriye doğru şöyle bir baktı ve hareket etti.

Rog yavaşça, "Bir an için endişelendim," dedi.

"Endişelenecek bir şey yok. Şimdi hepimiz sessiz olalım lütfen. Konuşmamı prova etmek istiyorum."

Aslında istediğim, Mars manzarasını aptal aptal seyretmekti; konuşmayı zaten çok iyi biliyordum. Şoför bizi kuzey yakaya doğru götürdü, pek çok ambar geçtik, Verwijs Ticaret Şirketi, Diana Ltd, Uç Gezegen ve I.G. Boya Sanayii gibi şirketlerin logolarını görebiliyordum. Ortalıkta en az insan kadar Marslı vardı. Biz Dünya'lı görgüsüzler Marslılar'ın salyangoz kadar ağır hareket ettikleri izlenimine kapılmıştık gerçekten de öyleydiler ama bu durum bizim yerçekimimiz görece daha yüksek olan gezegenimizde böyleydi. Kendi dünyalarında, suda kayan bir taş kadar hızlı hareket ediyorlardı.

Sağımızda düz bir alan uzanıyordu. Büyük Kanal çok yakındaki ufukta kayboluyor, ötesindeki kıyı şeridi görünmüyordu. Hemen önümüzde bir masal şehri gibi görünen Kkkah Yuvası duruyordu. Ben bu nefis güzellikteki şehre kalbim çarparak bakıyordum ki Dak aniden ayaklandı.

Ambarların çevresindeki trafiği sorunsuz şekilde arkada bırakmıştık ama önümüzde bize doğru gelen bir araba vardı; onu görmüş ama fazla dikkat etmemiştim. Dak ise bütün sorunlar için gergin bir şekilde hazırdı; araba iyice yakınlaşınca Dak aniden bizi şoförden ayıran bölmeye şiddetle vurdu, adamı boynundan yakalayıp bir kenara itti ve direksiyona yapıştı. Öbür arabayı kıl payı sıyırarak sağa geçtik, sonra direksiyonu sola kırdı, yolu güç de olsa tekrar ortaladık.

Birkaç gün önce Eisenhower Oteli'nde Dak'a pek faydam olmamıştı, ama o zaman silahsızdım ve herhangi bir sorun çıkabileceğini hiç düşünememiştim. Bugün de hâlâ silahsızdım,

keskin bir dişim bile yoktu belki, ama kendime artık daha fazla hâkimdim. Dak arka koltuğun üzerinden eğilmiş bir şekilde arabayı sürmeye çalışıyordu. Şoför ise kaybettiği dengesini bulmuş direksiyonun yanında Dak'la boğuşuyordu.

Öne doğru atıldım, sol kolumu şoförün boğazına sardım ve sağ başparmağımı kaburgalarına batırdım. "Kıpırdama, yoksa işin biter!" Sesim *İkinci Kattaki Centilmen* oyunundaki cani karaktere aitti, tabii sözler de.

Tutsağım aniden sakinleşti.

Dak aceleyle sordu. "Rog, ne yapıyorlar?"

Clifton arkasına baktı. "Geri dönüyorlar."

Dak, "Tamam Şef, ben şoför koltuğuna geçerken sen silahı tut," dedi. Konuşurken de uzun bacaklarına ve arabanın kalabalıklığına rağmen ön koltuğa yerleşti ve neşeyle konuştu. "Düz yolda giden bir Rolls'u yakalayabilecek bir sürücünün varlığından şüpheliyim." Sertçe gaz pedalına bastı ve araba öne doğru fırladı. "Nasılım ama Rog?"

"Şimdi döndüler."

"Tamam. Bu nesneyi ne yapacağız? Dışarı atalım mı?"

Kurbanım kıvranarak, "Ben hiçbir şey yapmadım!" dedi. Başparmağımı daha sertçe bastırdım sustu.

"Ah, tabii hiçbir şey yapmadın!" diye yanıtladı Dak, gözü yoldaydı. "Bütün yapmaya çalıştığın küçük bir çarpışmaya neden olmaktı — Bay Bonforte'nin randevusuna gecikmesini sağlamaya yetecek kadar

küçük. Bu işi kolaylaştırmak için yavaşlamaya başladığını fark etmeseydim yutabilirdin belki. Diyecek bir lafın var mı?" Tekerleklere patinaj yaptırarak arabayı hafifçe döndürdü. "Durum nedir Rog?"

"Vazgeçtiler."

"Yani?" Dak hızını azaltmadı; üç yüz kilometrenin üstüne çıkmış olmalıydık. "Arabada kendi adamlarından biri varken bizi bombalamaya kalkarlar mı diye düşünüyorum. Ne dersin ahbap? Seni harcanabileceklerden sayıp defterden silerler mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum! Bu yüzden başınız belaya girecek."

"Gerçekten mi? Dört saygın insanın sözüne karşılık senin mahpushane sicilin, öyle mi? Yoksa sen bir sürgün değil misin? Her neyse, Bay Bonforte artık arabayı benim kullanmamı tercih ediyor tabii bu arada Bay Bonforte'ye böyle bir iyilik yaptığın için memnunsundur." Cam gibi yolda solucan büyüklüğünde bir şeye çarptık ve ben neredeyse tavandan dışarı fırlıyordum.

"Bay Bonforte!" Kurbanım bunu bir küfür gibi söylemişti.

Dak birkaç dakika sessiz kaldı. Sonunda "Bence bu adamı dışarı atmamız doğru olmaz Şef. Önce seni yerine ulaştıralım, sonra da onu daha sakin bir yere götürürüz. Zorlarsak konuşabilir," dedi.

Şoför kurtulmaya çalıştı. Boynundaki kolumu daha da sıktım ve başparmağımın oynak yeriyle kaburgalarını iyice acıttım. Bir parmak silah namlusuna o kadar benzemezdi — ama kim bunu denemek isterdi ki? Rahatladı ve asık suratla, "Beynimi yıkayamazsınız," dedi.

"Aman Tanrım, asla." Dak inanılmaz şaşırmış bir tonla konuşuyordu. "Bu yasadışı olur. Penny, saç tokan var mı?"

"Evet, neden istiyorsun Dak?" Şaşırmış görünüyordu, doğrusu ben de. Gerçi sesi korkmuş gibi çıkmamıştı ama ben ürkmüştüm.

"Güzel, ahbap, bugüne dek hiç tırnaklarının altına tel toka sokulmuş muydu? Sana hipnoz sırasında verilmiş konuşmama emrini bile ortadan kaldırdığını söylerler. Doğrudan bilinçaltına işler. Tek sorun hastanın inanılmaz derecede kötü sesler çıkarmasıdır. Sonuç olarak seni akreplerden başka hiçbir şeyin rahatsız edemeyeceği kum tepeciklerinin oraya götüreceğiz. Tabii konuştuktan sonra şimdi en güzel bölüm başlıyor! Konuştuktan sonra seni salacağız, başka bir şey yapmayacağız, yalnızca şehre geri döneceksin. Fakat burasını iyi dinle! Eğer gerçekten işbirliği yaparsan bir ödül alırsın: Sana oksijen maskeni de veririz."

Dak konuşmayı kesti; bir an için arabanın üstünü yalayıp geçen seyrek Mars havasının ağlamaklı sesinden başka bir şey duyulmadı. Bir insan Mars'ta oksijen maskesi olmadan en iyi ihtimalle iki yüz metre yürüyebilirdi, tabii sağlıklıysa. Bir keresinde bir insanın yarım mil yürüyebildiğini okumuştum, sonra ölmüştü. Kilometre göstergesine baktım, Goddard'dan yaklaşık yirmi üç kilometre uzaktaydık.

Tutsağımızın sesi zor duyuluyordu. "Yemin ederim bir şey bilmiyorum. Yalnızca arabayı çarpmak için para aldım."

"Hafızanı canlandırmaya çalışacağız." Mars şehrinin kapıları tam önümüzdeydi; Dak arabayı yavaşlatmaya başladı. "İneceğin yer burası Şef. Rog, en iyisi silahını al ve Şefin yerine geç."

"Tamam Dak." Rog hareketlendi, o da parmağını adamın kaburgalarına dayadı. Kenara çekildim. Dak tam kapıların önüne gelince arabayı durdurdu.

"Dört dakikamız var daha," dedi neşeyle. Bu güzel bir araba. Keşke benim olsaydı. Rog, biraz kıpırda da bana yer aç.

Clifton yer açtı; Dak profesyonel bir hareketle elinin kenarıyla şoförün boynuna vurdu; adam bayılıverdi. "Bu onu sen buradan gidene kadar uyutur. Yuva'nın yakınında tatsızlık istemeyiz. Şimdi zamanımızı kontrol edelim."

Öyle yaptık. Yaklaşık üç buçuk dakikam vardı. "Tam vaktinde hareket etmelisiniz, tamam mı? Ne önce ne sonra, tam saniyesinde. Clifton'la birlikte cevap verdik. "Anlaşıldı."

"Rampayı otuz saniyede çıkarsınız herhalde. Kalan üç dakikada ne yapmak istersiniz?"

İçimi çektim. "Sadece sinirlerimi yatıştırmak."

"Sinirlerin iyi durumda. Arabada hiçbir numarayı kaçırmadın. Neşelen evlat. İki saat sonra cebinde gıcır gıcır mangırlarla evine doğru yola çıkacaksın. Artık son dönemeçteyiz.

"Umarım. Oldukça zor bir işti. Hey, Dak!"

"Efendim?"

"Bir saniye buraya gel." Arabadan çıktım, iyice yakına gelmesi için onu kendime doğru çektim. "Orada bir yanlış yaparsam ne olur?"

"Nasıl?" Dak şaşırmıştı. Sonra çok içten bir biçimde hafifçe güldü. "Hata yapmayacaksın. Penny mükemmel olduğunu söyledi."

"Evet, ama diyelim ki bir yeri atladım."

"Hiçbir şeyi atlamayacaksın. Kendini nasıl hissettiğini biliyorum; ilk kez tek başıma gemiyi indirirken ben de aynı şeyleri hissetmiştim. Ama bir kez başlayınca işime o kadar konsantre oldum ki yanlış yapacak zamanım olmadı."

Clifton seslendi, seyrek havada sesi iyice güçsüz çıkıyordu. "Dak saate bakıyor musun?"

"Çok var daha, bir dakikadan fazla."

"Bay Bonforte." Bu Penny'ydi. Döndüm ve arabaya doğru yürüdüm. Dışarı çıktı, elimi tuttu, "İyi şanslar, Bay Bonforte."

"Teşekkürler, Penny."

Rog elimi sıktı, Dak da sırtımı sıvazladı. "Son otuz beş saniye, Şef."

Başımı salladım ve rampayı çıkmaya başladım. En tepeye çıkmam tam zamanladığımız gibi oldu, kapılar, önlerine geldiğim an açıldılar. Derin bir nefes aldım ve bu lanet olası maskeye küfrettim.

Sonra da sahne aldım.

Kaç kere sahneye çıkmış olursanız olun oyunun ilk gecesinde perde açılırken nefesiniz tıkanır ve kalbiniz duracakmış gibi olur. Tabii ki duracağınız yeri biliyorsunuzdur. Tabii ki müdürden tiyatroda kaç kişi olduğunu saymasını istemişsinizdir ve elbette siz zaten

saymışsınızdır. Ama hiç fark etmez — oraya ilk kez çıkarken ve bütün gözlerin üzerinizde olduğunu bilirken, sizin konuşmanızı, bir şeyler yapmanızı bekleyen seyircinin önündeyken — hatta repliklerinizi döktürmeniz beklenirken, evet işte tam o anda gerçek anlamda içinizdeki heyecanı hissedersiniz. Suflörler bu yüzden vardır işte.

İleriye baktım, seyircilerimi gördüm ve kaçmak istedim. Otuz yıldır ilk defa sahne korkusuyla sarsılıyordum.

Yuva kardeşleri görebildiğim kadarıyla önümde kocaman bir alana yayılmışlardı. Hemen ileride uzanan açık "bir yolun iki tarafında kuşkonmaz gibi birbirine yapışmış binlerce Marslı sıralanıyordu. Yapmam gereken ilk şeyin yavaş yavaş geçidin ortasına doğru yürümek, yolun sonunda Yuva'nın içine giden rampayı aşmak olduğunu biliyordum.

Bir adım bile atamadım.

Kendi kendime "Bak oğlum, sen John Joseph Bonforte'sin," dedim. "Daha önce onlarca kez buradaydın sen. Bu insanlar senin arkadaşların. Buradasın çünkü burada olmak istiyorsun ve onlar da senin burada olmanı istiyorlar. Öyleyse haydi yoldan aşağı yürü. Tam tam ta ta tam tam! îşte gelin geliyor!" ,

Kendimi yeniden Bonforte gibi hissetmeye başlamıştım. Ben Joe Bonforte, kendi insanlarımın ve gezegenimin şerefi ve refahı için ve arkadaşlarım Marslılar için bu işi en mükemmel şekliyle yapmak üzere görevlendirilmiştim. Derin bir nefes alarak bir adım attım. İşte o derin nefes bana yardım etti: Bana cennetin ferahlığını getirdi. Binlerce, on binlerce Marslı birbirinin üstüne binmişti. Bana sanki biri bu kalabalığın ortasına bir fıçı "Vahşi Orman Şehveti" atmış gibi

geldi. Koku öylesine güçlüydü ki Penny'nin beni izleyip izlemediğini görmek için arkama baktım. Elinin sıcaklığını avucumun içinde hissedebiliyordum. Kendimi bir Marslı'nın kendi gezegenindeki hareket hızına ayarlamaya çalışarak yoldan aşağı topallayarak inmeye başladım. Kalabalık arkamdan kapanıyordu. Arada bir çocuklar büyüklerinin ellerinden kurtulup önüme çıkıyorlardı, çocuk derken mitoz bölünme sonrası oluşan Marslılar'dan bahsediyorum, bir yetişkinin yarı ağırlığında ve en fazla yarı boyunda olanlardan yani. Onlar Yuvanın dışına hiç çıkmazlardı, bu yüzden genelde küçük Marslıların da olabileceğini unutma eğiliminde olurduk. Bir Marslı'nın bölünme sonrasında erişkin boyuna ulaşması, beyninin tamamiyle gelişmesi ve bütün belleğini yeniden kazanması yaklaşık beş yıl alıyordu. Bu geçiş sırasında ise salaklık mertebesine yükselmeye çalışan bir geri zekâlıdan ibaretti. Genlerin yeniden düzenlenmesi ve bunu takıp eden eşleşme ve bölünmeden sonraki yeniden gelişme işlemleri Marslılar ı uzun bir süre normal yaşamdan uzak tutuyordu. Bonforte'nin filmlerinden biri de bu konuyla ilgili bir konuşmaydı, pek başarılı sayılamayacak, amatör el kamerasıyla yapılmış bir çekimdi.

Mutlu aptallar, çocuklar yükümlülüklerden muaftılar. Ama çok seviliyorlardı.

Aynı boyutlara sahip ve bana birbirinin aynı gibi görünen çocuklardan ikisi öne kaydılar ve tam önümde durdular, trafiğe çıkan şapşal birer köpek yavrusuna benziyorlardı. Ya duracak ya da onlara çarpacaktım.

Sonuçta durdum. Yolumu tamamen kapatacak şekilde yanıma yaklaştılar ve bir şeyler söyleyerek sözde uzuvlarını bedenlerinden uzatmaya başladılar. Dediklerini anlamıyordum. Aceleyle

elbiselerime asılıp küçük el müsveddesi pençelerini gömleğimin ceplerine sokuyorlardı.

Kalabalık o kadar iç içe girmişti ki çevrelerinden dolaşamazdım. iki gereklilik arasında sıkışıp kalmıştım. Birincisi, mübarekler öyle sevimliydiler ki onlara verecek şekerim var mı diye düşünüyordum ama daha da önemlisi, kabul töreninin bir bale gösterisi kadar itinayla zamanlanmış olduğunu da biliyordum. Eğer yürümeye devam etmezsem genç Kkkahgral tarafından üne kavuşturulan törelere uyma konusundaki klasik günahı işlemiş olacaktım.

Ama çocukların yolumdan çekilmeye hiç niyetleri yoktu, içlerinden bir tanesi saatimi buldu.

Nefes aldım ve neredeyse parfüm kokusunda boğuluyordum; sonra da kendi kendimle bir bebeği öpmenin galaksiler çapında evrensel olduğunu ve bu hareketimin Mars törelerinden bile önce geldiği üzerine iddiaya girdim. Boyumu onların boyuna getirecek şekilde bir dizimi büktüm, birkaç saniye için onları sevdim, sırtlarını sıvazladım ve ellerimle pullarını okşadım.

Daha sonra ayağa kalktım ve Temel Marsça bilgimin hayli büyük bir bölümünü kullanarak konuştum. "Bu kadar yeter. Artık gitmeliyim."

Çocuklar bana sıkıca yapıştılarsa da ben büyük bir dikkatle ve nazikçe aralarından sıyrıldım ve kaybettiğim vakti telafi edebilmek için acele ederek çifte şeridin aşağısına doğru yürüdüm. Hiçbir Yaşam Asası sırtımda bir delik açmadı. Töreleri bu şekilde bozmuş olmanın ölüm cezasını hak edecek düzeye ulaşmamış olmasını diliyordum. İç Yuvaya geçişi sağlayan rampaya ulaştım ve aşağı doğru inmeye başladım.

* * *

Bu yıldızlar kabul törenini anlatıyor. Neden mi böyle? Çünkü bu tören Kkkah Yuvasının üyeleriyle aramızdaki bir şeydir. Kısacası ailevi bir mesele.

Şöyle söyleyelim: Bir Mormon'un çok yakın, Mormon olmayan arkadaşları olabilir, ama bu arkadaşlık onları Salt Lake City'deki Tapınağa almasına neden olur mu? Hiçbir zaman için böyle bir şey olmamıştır ve olmayacaktır. Marslılar da istedikleri Yuvaya girip çıkabilirler ama bir Marslı ancak kendi ailesinin İç Yuvasına girebilir. İkiz eşler bile başka bir ayrıcalığa sahip değillerdir. Tıpkı bir mason biraderin locadaki törenler hakkında son derece ketum olması gerektiği gibi, benim de bu kabul töreniyle ilgili ayrıntıları anlatmaya hakkım yok.

Genel olarak ne olup bittiğini anlatmamda sakınca yok, çünkü nasıl benim adaylığım diğerlerinkinden farklı değilse bütün olanlar da başka yerlerde olanlardan farklı değildi. Kirvem -Bonforte'nin en eski Marslı dostu Kkkalırrreash beni kapıda karşıladı ve bir Yaşam Asasıyla beni tehdit etti. Eğer bir şekilde törelere karşı gelmişsem, beni bir an önce öldürmesini diledim. Doğruyu söylemek gerekirse bir fotoğrafını görmüş ve çalışmış olmama rağmen onu tanımadım. Ama o olmalıydı çünkü tören bunu gerektiriyordu.

Annelik, Ev, Yurttaşlık Erdemi ve Aile Değerleri konusunda dört dörtlük olduğum kabul edildikten sonra içeri girmeme izin verildi. 'Rrreash bana bütün duraklarda refakat etti, sorular soruldu, yanıt verdim. Her sözcük, her hareket klasik Çin tiyatrosunda olduğu gibi stilize edilmişti; yoksa hiçbir şansım olmazdı. Çoğu zaman ne söylediklerini bilmiyor ve bazen kendi yanıtlarımı da anlamıyordum. Yalnızca alacağım replikleri ve söyleyeceklerimi ezberlemiştim.

Marslılar'ın tercih ettikleri loş ışık da işimi zorlaştırıyordu; bir köstebek gibi kör kör ilerliyordum.

Ölümünden kısa bir süre önce Hawk Manell'la birlikte oynamıştım, o zaman tamamen sağırdı. Çok tecrübeli bir oyuncuydu. Sekizinci siniri tamamen öldüğü için işitme cihazı bile kullanamıyordu. Belli bir yere kadar dudak okuyarak replikleri anlıyordu ama bu da her zaman için olanaklı değildi. Oyunu kendi yönetir ve zamanlamayı mükemmel yapardı. Onun repliğinden bir cümle söyleyip yürüdüğünü sonra hızla geri döndüğünü ve hiç duymadığı başka bir cümleye karşılık verdiğini görmüştüm, hem de saniye sektirmeden.

Bu yaptığım da ona benziyordu. Rolümü biliyordum ve oynadım. Eğer onlar hata yaptılarsa bu onların bileceği işti.

Fakat bütün bu zaman içinde en az altı Yaşam Asasının bana eşlik ediyor olması doğrusu pek moralimi yükseltmedi. Yapacağım küçük bir yanlış için beni yakmayacaklarını kendi kendime tekrarlayıp durdum. Sonuçta yalnızca zavallı, aptal bir insandım ben ve en azından harcadığım çaba için dört buçuktan beş verirlerdi. Ama buna da pek inanamıyordum.

Bana günler kadar uzun gelen bir süreden sonra —aslında durum böyle değildi, törenin tamamı Mars'ın kendi ekseni etrafında dönme süresinin dokuzda biri kadar sürmüştü yemek yedik. Ne yediğimi bilmiyorum ama belki de böylesi daha iyiydi. Sonuçta zehirlenmedim.

Yaşlılar konuşmalarını yaptıktan sonra ben de karşılık olarak kabul konuşmamı yaptım, onlar da bana adımı ve Yaşam Asamı verdiler. Artık bir Marslıydım.

Bu Yaşam Asasını nasıl kullanacağımı bilmiyordum ve yeni adım da kulağa, akıtan bir musluk sesi gibi geliyordu ama artık Mars'taki yeni adım buydu. Casa Manana'nın barında son yarım Emperyal'ini bir yabancıya içki ısmarlamak için harcayan kendi halinde bir taşralıyken, tanı elli iki saat sonra resmen Mars gezegenindeki en aristokratik ailenin bir ferdi olmuştum. Sanırım bu durum asla yabancılara içki ısmarlanmaması gerektiğini kanıtlıyor.

Olabileceğince çabuk dışarı çıktım. Dak benim için bir an önce ayrılmam gerektiğini belirten bir konuşma hazırlamıştı. Gitmeme izin verdiler. Üniversiteli Kızlar Birliği'nin merdivenlerindeki bir erkek kadar heyecanlıydım, çünkü artık bana yol gösterecek, ezberlenmiş hareketler kalmamıştı. Yani sıradan herhangi bir hareketim bile hâlâ katı ve riskli gelenek anlayışıyla sınırlanmıştı ve ben ne yapacağımı kestiremiyordum. Özrümü ifade ettim ve kılavuz istediğimi söyledim. 'Rrreash ve başka bir yaşlı Marsh benimle birlikte geldi, dışarıdayken bir çift çocukla daha oynama şansı buldum - belki de aynı çiftti. Kapılara yaklaştığımızda iki Marslı gıcırtılı İngilizceleriyle bana güle güle dediler ve yalnız başıma dışarı çıkmamı izlediler; kapılar ardımdan kapandı, derin bir soluk aldım.

Rolls beni bıraktığı yerde bekliyordu; hızla yanına gittim, kapı açıldı; içeride bir tek Penny'yi görünce çok şaşırdım. Ama çok da üzülmedim. "Selam Kıvırcık, başardım!"

"Başaracağını biliyordum."

Yaşam Asamı kılıç gibi kullanarak ona komik bir selam verdim ve ikinci hecenin seslerini dişlerimin arasından püskürterek "Artık beni 'Kkkahjjjerrr' diye çağır," dedim.

Sinirli bir sesle, "O elindekine dikkat et!" dedi.

Ön koltuğa oturdum ve "Bunların nasıl kullanıldığım görmek ister misin?" diye sordum. Tepkisi coşkusuzdu, kendimi çok bitkin ama neşeli hissediyordum; çabuk tarafından üç kadeh içki ve kalın bir biftek ve ardından da eleştirmenlerin görüşlerini duymak istiyordum.

"Hayır, istemiyorum. Lütfen dikkatli ol."

"Sanırım bütün yapacağım şuraya basmak." Bastım. Bir anda ön camda yaklaşık iki santim genişliğinde bir delik açıldı ve araç basınç dengesini kaybetti.

Penny yutkundu. "Hay Allah! Affedersin Penny. Dak gelip nasıl kullanıldığını gösterene kadar bunu bir tarafa koyacağım."

Penny'nin hıçkırığı boğazında düğümlenmişti. "Önemli değil, yalnızca onu nereye doğrulttuğuna dikkat et." Arabayı sürmeye başladı. Gaz pedalına bu kadar yüklenenin bir tek Dak olmadığını fark ettim. "Acelen nedir? Basın toplantısı için repliklerimi çalışmam lazım. Notları getirdin mi? Hem ötekiler nerede?" Bu arada esir aldığımız şoförü tamamiyle unutmuştum. Üssün kapıları açıldığından itibaren onu hiç aklıma getirmemiştim.

"Onlar gelemediler."

"Penny, sorun nedir? Ne oldu?" Yeterince bilgi edinmeden o basın toplantısını yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Belki de gazetecilere biraz kabul töreninden bahsetmeliydim. Bu konuda numara yapmam gerekmezdi.

"Sorun Bay Bonforte *onu buldular.”*

6

O ana kadar bana bir kere bile "Bay Bonforte" diye hitap etmediğini fark ettim. Tabii ki böyle seslenemezdi, çünkü artık o kişi değildim; yeniden, onun yerine geçmesi için kiralanan aktör arkadaşları Lorrie Smythe olmuştum.

Geriye doğru yaslandım ve derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım. "Demek sonunda bitti ve biz de bu işten sıyrıldık." Üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissediyordum; yeni yeni anlıyordum ki sırtımdan atana kadar bunun ne kadar ağır bir yük olduğunun farkında değilmişim. "Topal" bacağımın ağrısı bile dinmişti. İleri doğru uzandım ve Penny' nin direksiyondaki eline hafifçe vurdum. "Bittiğine sevindim. Ama seni etrafımda görmeyi özleyeceğim canım. Sen iyi bir oyun arkadaşısın. Ama en güzel oyunlar bile biter ve birliktelik sona erer. Umarım seni tekrar görürüm."

"Umarım."

"Sanırım Dak beni gözlerden ırak tutacak ve *Tom Paine e* geri dönmemi sağlayacak bir senaryo yaratmıştır."

"Bilmiyorum." Sesi bir tuhaf çıkıyordu, ona çabucak bir göz attım ve ağladığını gördüm. Kalbim çarpmaya başladı. Penny neden ağlıyordu? Ayrıldığımız için mi? Böyle olmasını çok istemekle birlikte buna inanmıyordum. Yakışıklılığım ve zarif özelliklerim yüzünden kadınların beni dayanılmaz buldukları düşünülebilirdi ama çoğunun

beni kolayca reddettikleri de acı bir gerçekti. Penny bu konuda zorlanmışa benzemiyordu.

"Penny," dedim sabırsızca, "bu gözyaşlarının nedeni ne canım? Arabayı çarpacaksın."

"Elimde değil."

"Peki, — meseleyi anlamama izin ver. Sorun nedir? Onu bulduklarını söyledin; ama başka hiçbir şey anlatmadın." Birden çok kötü ama mantıklı bir endişeye kapıldım. "Hâlâ *yaşıyor* değil mi?"

"Evet, yaşıyor ama ama — canını çok yakmışlar!" Hıçkırmaya başladı, direksiyonu yakalamak zorunda kaldım.

Anında oturduğu yerde dikleşti. "Affedersin."

"Benim sürmemi ister misin?"

"Şimdi toparlanırım. Ayrıca, araba kullanmayı da bilmiyorsun — yani bilmemen gerekiyor."

"Ne? Saçmalama! Nasıl kullanacağımı biliyorum, ayrıca artık ne önemi var..." Birden hâlâ her şeyin önemli olabileceğini fark ederek frene bastım. Eğer Bonforte'yi yaralamışlarsa bu fark edilirdi ve bu durumda da halkın karşısına çıkamazdı — en azından Kkkah Yuvası'na kabul edilişinden yalnızca on beş dakika sonra bunu yapamazdı. Belki de Bonforte sessizce güvenlikli bir yere götürülürken benim bu basın toplantısını yapmam ve halkın önüne çıkmam gerekecekti. Peki, alt tarafı selama çıkmak gibi bir şeydi bu. "Penny, Dak ve Rog bir süre daha 'Bonforte' olarak devam etmemi istiyorlar mı? Gazetecilerin önünde rol yapacak mıyım, yapmayacak mıyım?"

"Bilmiyorum. Konuşacak zaman olmadı."

Önümüzdeki alanda uzanan ambarlara yaklaşıyorduk ve artık Goddard'ın dev balonlar şeklindeki kubbelerini görebiliyorduk. "Penny, arabayı yavaşlat ve doğru dürüst konuşalım. Alacağım replikler neler, öğrenmeliyim."

Şoför konuşmuştu — saç tokası müdahalesinin yapılıp yapılmadığını sormaya gerek görmedim. Daha sonra geri dönmesi için serbest bırakılmış ama maskesini almasına izin verilmişti; ötekiler, Dak direksiyonda olmak üzere Goddard'a dönmüşlerdi. Arkada bırakıldığım için kendimi şanslı hissettim; *gezginlerin* uzay gemisinden başka bir şey kullanmasına izin verilmemeli.

Şoförün verdiği adrese, ilk kurulan kürenin altındaki Eski Şehir'e gitmişler. Buranın Fenikeliler Afrika üzerinden ticaret yapmaya başlayalı beri her limanda görülebilen türden vahşi bir orman; sürgünlerin, fahişelerin, çocuk tacirlerinin ve her türlü belalının yaşadığı, polislerin ancak çifter çifter dolaşabildikleri bir bölge olduğunu anlamıştım.

Şöförden alınan bilgi doğru olmakla birlikte zaman olarak geç kalmış bir bilgiymiş. Buldukları oda hiç şüphesiz tutsağın kaldığı odaymış çünkü en az bir hafta boyunca sürekli kullanıldığı belli olan bir yatak, hâlâ sıcak duran bir kahve kabı ve bir rafta havluya sarılı duran eski tip bir diş protezi varmış. Clifton bunun Bonforte'ye ait olduğunu teşhis etmiş. Ama Bonforte'nin kendisi kayıpmış, tabii kendisini kaçıranlar da.

Kaçırma olayının kabul töreninden hemen sonra gerçekleştiğini iddia edebileceklerini ve Kkkah Yuvası'na başvurarak Boothroyd üzerinde baskı kurabileceklerini düşünerek, planı devam ettirebilmek

amacıyla orayı terk etmişler. Fakat Eski Şehir'den çıkmadan hemen önce Bonforte'yi bulmuşlar- bir haftalık sakalıyla, kirli, yorgun, zavallı yaşlı bir serseriye benziyormuş. Onu tanıyamamışlar bile, neyse ki Penny onu tanımış ve arabayı durdurtmuş.

Penny aniden hıçkırmaya başladı, bana öykünün bu bölümünü anlatırken bir yükleme limanından kayıp neredeyse bir yük trenine bindiriyorduk.

Makul bir mantık yürütmeyle, bize az kalsın çarpacak olan ikinci arabadaki heriflerin haberleri rapor ettikleri ve hasımlarımızın tanımadığımız liderinin, kaçırdıkları adamın artık işlerine yaramayacağına karar verdiği sonucuna varılıyordu. Tüm delillere ve söylenenlere karşın, onu öldürmemelerine şaşırmıştım; ama az sonra yaptıklarının ne kadar kurnazca olduğunu, amaçlarına daha fazla uyduğunu ve öldürmekten çok daha zalimce olduğunu anlayacaktım.

"Nerede şimdi?" diye sordum.

"Dakonu 3. Kubbe'deki *gezginler* bölümüne götürdü."

"Şimdi oraya mı gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Rog yalnızca seni almamı söyledi. Misafirhanenin servis kapısında kayboldular. Ah, olmaz, oraya gitmeye cesaret edebileceğimizi sanmıyorum. Ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Penny, durdur arabayı."

"Ne?"

"Eminim bu arabada telefon vardır. Ne yapmamız gerektiği konusunda bir karar verene ya da bir fikir sahibi olana dek, bir santim bile ilerlememeliyiz. Tek bir şeyden eminim; Dak ya da Rog ortadan kaybolmam gerektiğini söyleyene dek Bonforte olmaya devam etmeliyim. Birilerinin gazetecilerle konuşması gerekiyor. Birilerinin halkın gözü önünde *Tom Paine &* binmesi gerekiyor. Bay Bonforte'nin kendine çeki düzen verip bu işi yapamayacağından eminsin değil mi?

"Ne dedin? Kesinlikle yapamaz. Onu görmedin sen."

"Evet görmedim. Bunun için senin onayını alıyorum. Tamam, Penny, yeniden 'Bay Bonforte'yim ve sen de benim sekreterimsin. En iyisi böyle yapmak."

"Haklısınız Bay Bonforte."

"Şimdi lütfen telefonla Kaptan Broadbent'le temasa geçer misin?"

Arabada telefon rehberi bulamadık, Penny de "Bilinmeyen Numaralar"ı aramak zorunda kaldı, ama sonunda *gezginler* kulübüyle bağlantıyı sağladı. Ben iki tarafı da duyabiliyordum. "Pilotlar Kulübü, ben Bayan Kelly buyurun?"

Penny eliyle mikrofonu kapattı. "Adımı vereyim mi?"

"Dürüst oynayalım. Saklayacak bir şeyimiz yok."

"Ben Bay Bonforte'nin sekreteriyim," dedi Penny, ağır ağır konuşuyordu. "Acaba Bay Bonforte'nin kaptanı Bay Broadbent orada mı?"

"Onu tanıyorum, tatlım." içeri doğru bağırdı. "Hey millet, içinizde Dak'ın nereye gittiğini gören var mı?" Bir sessizlik oldu, sonra telefondaki ses devam etti. "Odasına gitmiş, bağlıyorum."

Kısa süre sonra Penny konuştu. "Kaptan? Şef seninle konuşmak istiyor." Sonra da telefonu bana uzattı.

"Ben Bonforte, Dak."

"Ah! Neredesiniz efendim?"

"Hâlâ arabadayız. Penny gelip beni aldı. Dak, Bili bir basın toplantısı ayarlamış, sanırım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Dak bir an için durakladı. "Aradığınıza çok sevindim efendim. Bili toplantıyı iptal etti. Eee, programda ufak bir değişiklik oldu."

"Evet Penny anlattı. Aslında duruma sevindim, çünkü çok yorgunum. Dak, bu gece yerde kalmak istemiyorum; aksak bacağım beni rahatsız ediyor ve aslında serbest düşüşte gerçek anlamda dinlenmeyi dört gözle bekliyorum." Ben serbest düşüşten nefret ederdim ama Bonforte severdi. "Sen ya da Rog Valiye özürlerimi iletebilir misiniz acaba?"

"Biz her şeyi hallederiz, efendim."

"Güzel. Benim için en çabuk ne zaman bir mekik ayarlayabilirsiniz?"

"Pixie hâlâ sizi bekliyor. Eğer 3. Kapıya giderseniz, ben telefon eder ve sizi alması için bir alan arabası yollarım."

"Çok güzel. Tamam."

"Tamam, efendim."

Telefonu yerine koyması için Penny'ye geri verdim. "Kıvırcık, telefonun bir yerlere bağlı olup olmadığını bilmiyorum hatta bütün araba dinleniyor da olabilir. Eğer bunlardan biri söz konusuysa iki şey öğrendiler demektir Dak'ın nerede olduğunu yani *onun* nerede olduğunu ve İkincisi de, benim şimdi ne yapacağımı. Bütün bunlar aklına ne gibi bir öneri getiriyor?"

Düşünceli görünüyordu, sekreter defterini çıkardı ve içine *"Arabadan çıkalım"* yazdı.

Başımla onayladım, sonra defteri alıp yazdım: 3. *Kapı ne kadar uzaklıkta?*

Cevapladı: Yürünebilir.

Sessizce arabayı terk ettik. Penny arabayı ambarlardan birinin dışında üst düzey park yerine park etmişti; hiç şüphesiz bir süre sonra araba gereken yere geri verilirdi, zaten artık bu ayrıntılar da o kadar önemli değildi.

Elli metre kadar yürüdükten sonra durdum. Bir sorun vardı. Hava değildi tabii bu. Hava huzur vericiydi, güneş Mars'ın mor gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Ne arabalıların ne de yayaların dikkatini çekiyorduk ya da en azından dikkat edenler de benden çok yanımdaki hoş, güzel kadına bakıyorlardı. Gene de kendimi iyi hissetmiyordum.

"Ne oldu Şef?"

"Ne mi? Olan oldu işte."

"Efendim?"

"Şef değilim şu anda. Bu şekilde sıvışmak onun karakterine uygun değil. Geri dönüyoruz Penny."

Bir şey söylemedi ama beni arabaya kadar takip etti. Bu sefer ben arka koltuğa geçtim ve vakur bir şekilde otururak şoförümün beni 3. Kapıya götürmesini bekledim.

Bu geldiğimiz kapı değildi. Dak'ın bu kapıyı özellikle seçtiğini düşündüm, buradan daha az yolcu giriş çıkışı yapılıyordu ve daha ziyade yükleme için kullanılıyordu. Penny hiçbir işarete dikkat etmeden büyük Rolls'u kapıya sürdü. Terminal polisi onu durdurmaya çalıştı ama Penny soğuk bir ifadeyle, "Bu, Bay Bonforte'nin arabası," dedi. "Lütfen Valinin bürosuna arabayı buradan alması için haber verir misiniz?"

Adam afallamıştı, arka bölmeye baktı, beni tanımış gibi görünüyordu, selam verdi, beklememizi söyledi. Ona dostça elimi sallayarak cevap verdim, o da benim için kapıyı açtı. "Teğmen parmaklıkların önünün işgal edilmemesi konusunda çok titizdir de, Bay Bonforte," diyerek özür diledi. "Ama sanırım şu anda sorun yok."

"Arabayı hemen götürebilirsin," dedim. "Sekreterim ve ben gidiyoruz. Alan arabam burada mı acaba?"

"Onu hemen bulurum, efendim." Uzaklaştı. İstediğim tek şey "Bay Bonforte"nin resmi makam arabasıyla geldiğini ve özel uzay yatıyla gittiğini görecek sayıda insanın orada olmasıydı. Yaşam Asamı Napolyon'un kılıcı gibi kolumun altına yerleştirdim.

Polis kapıdaki görevliyle konuştu, sonra gülümseyen bir yüzle koşarak yanımıza geldi. "Arabanız hazır, efendim."

"Çok teşekkür ederim." Zamanlamayı bu kadar iyi yaptığım için kendimi kutluyordum.

"Ah..." Polis telaşla konuşmaya başladı, alçak sesle konuşuyordu. "Ben de yayılmacıyım efendim. Bugün çok iyi bir iş yaptınız." Bir an korku içinde Yaşam Asama baktı.

Bu durumda Bonforte'nin nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordum. "Teşekkür ederim. Umarım pek çok çocuğun olur. Çoğunluğu elde etmek için çok çalışmamız gerekiyor."

Gereksiz bir kahkaha attı. "İyi bir slogan! Sizden duyduğumu başkalarına söylersem sizin için sakıncası olur mu?"

"Tabii ki olmaz." Yürümeye başlamıştık; Tam kapıdan geçiyordum ki kapı görevlisi koluma dokundu. "Eee... Pasaportunuz Bay Bonforte."

Yüzümdeki ifadenin değişmesine izin vermediğimden eminim. "Pasaportlar Penny."

Penny buz gibi bir ifadeyle görevliye baktı. "Kaptan Broadbent bütün izin belgelerini kendisi taşır."

Görevli önce bana baktı, sonra "Sanırım her şey yolunda. Ama belgeleri kontrol etmek ve seri numaralarını almak durumundayım."

"Evet, elbette. Peki, sanırım Kaptan Broadbent'i buraya çağırmak zorundayım. Mekiğim kalkmaya hazır mıydı? Belki de en iyisi kuleyle bağlantı kurup bekleme izni almanız gerekiyor."

Ama Penny çok kızmış görünüyordu. "Bay Bonforte bu çok saçma! Daha önce *hiç* böyle formalitelerle uğraşmadık hele *Mars'ta* hiç."

Polis sabırsızca araya girdi. "Hans, tabii ki her şey yolunda. Sonuçta bu kişi Bay Bonforte. "tabii, ama...

Mutlu bir gülümsemeyle araya girdim. "Çok daha kolay bir yol var. Eğer siz adınız neydi?"

"Hashvanter. Hans Haslwanter," diye cevapladı görevli isteksizce.

"Bay Hashvanter, eğer Vali Boothroyd'u ararsanız onunla konuşurum, böylece pilotumun alandan çıkmasına gerek kalmaz ben de bir saat vakit kazanmış olurum."

"Ah bunu yapmak istemem efendim." Umutla bir öneride bulundu. "Aslında liman müdürünün bürosunu arayabilirim."

"Siz Bay Boothroyd'un numarasını bana verin lütfen, onu ben arayacağım."

Bu sefer sesime gerekli ciddiyeti katmıştım; demokratik olmak isteyen ama kendisine engel çıkaran alt mevkiden insanlara da katlanamayan meşgul ve önemli adam tavrımı takınmıştım.

Bu işe yaradı. Görevli telaşla konuştu. "Eminim her şey yolundadır Bay Bonforte. Ben sadece biliyorsunuz kurallar."

"Evet, biliyorum. Teşekkür ederim." İlerlemeye başladım.

"Bir saniye Bay Bonforte! Bakar mısınız?"

Çevreme bakındım. Bu kılı kırk yaran görevli yüzünden basına yakalanmıştık. Bir tanesi dizinin üstüne çökmüş, kamerayı bana doğru tutuyordu; başını kaldırıp baktı ve "Yaşam Asanızı görebileceğimiz şekilde tutun," dedi. Ellerinde aynı tür aletlerle bir sürü insan çevremizde toplanmaya başlamıştı; bir tanesi Rolls'un tepesine tırmanmıştı. Bir başkası elindeki mikrofonu bana doğru uzatıyordu ve birinin elinde de silaha benzeyen bir mikrofon vardı.

Adı küçük harflerle yazılmış bir başrol oyuncusu kadar sinirliydim ama kim olmam gerektiğini hatırladım. Gülümsedim ve ağır ağır hareket etmeye başladım. Bonforte filmlerde hareketlerin olduğundan hızlı göründüğünü fark etmiş biriydi; bense bunu doğru dürüst uygulayabilirdim.

"Bay Bonforte, basın toplantısını neden iptal ettiniz?"

"Bay Bonforte, Büyük Meclis'ten Marslılar'a tam İmparatorluk vatandaşlığı hakkını vermesini talep etmeyi düşündüğünüz söyleniyor; yorum yapacak mısınız?"

"Bay Bonforte, ne zaman güvenoyu isteyeceksiniz?

Yaşam Asasını tuttuğum elimi yukarı kaldırdım ve bağırdım. "Teker teker lütfen! Evet, ilk soru neydi?"

Tabii ki hepsi gene bir arada cevapladılar; kendi aralarında bir sıraya girene kadar hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmadan vakit geçirebildim. Bu sırada Bili Corpsman geldi. "Durun biraz çocuklar. Şef zorlu bir gün geçirdi. Ben bütün sorularınızı cevaplayacağım."

Bill'e bakıp elimi kaldırdım. "Bir ya da iki dakika konuşabilirim Bili. Baylar, gitmek üzereyim ama sorularınızı genel olarak yanıtlayabilirim. Bildiğim kadarıyla bugünkü hükümet, Mars ile İmparatorluk arasındaki ilişki ile ilgili yeni bir değerlendirmeye gitmeyi planlamıyor. Bir süredir görevde olmadığım için kendi görüşlerim pek geçerli olmayabilir. Bu soruyu Bay Quiroga'ya sormanızı öneririm. Muhalefetin güven oylaması konusunda ne zaman baskı yapacağı sorusuna gelince tek söyleyebileceğim şey seçimi kazanacağımızdan emin olmadığım sürece böyle bir şey yapmayacağımızdır ve ben de bu konuda sizden fazla bir şey bilmiyorum."

Birisi "Pek bir şey söylemiş olmadınız, değil mi?" dedi.

"Zaten niyetim de yoktu," dedim sert cevabımı gülümsemeyle yumuşatarak. "Bana resmi olarak cevaplayabileceğim sorular sorun, ben de cevaplayayım. Bana 'karınızı dövmekten vazgeçtiniz mi?' türünden sorular sorarsanız, ben de ona uygun cevaplar veririm." Bonforte'nin özellikle basınla olan diyalogunda pervasız ve dürüst olduğunu hatırlayınca bir süre tereddüt ettim. "Ama sizi bekletmek falan istemiyorum. Bugün neden burada olduğumu hepiniz biliyorsunuz, izin verin bundan bahsedeyim, isterseniz içinden alıntı yaparsınız." Belleğimin derinliklerine indim ve Bonforte'nin çalıştığım konuşmalarından birinin bir bölümünü çekip çıkardım. "Bugün olanların gerçek anlamı bir tek kişiye mal edilecek bir şeref değildir. Bu..." Mars asasını işaret ettim, "İki büyük ırkın yabancılık uçurumunu karşılıklı anlayışla aşabileceklerinin bir kanıtıdır. Irkımız yıldızlara yayılıyor. Tamamıyla unuttuğumuz bir şeyi fark edeceğiz fark etmekteyiz: Diğer ırklar bizden çok kalabalık. Eğer yıldızlar arasında da yayılmayı başaracaksak bu işi onurumuzla, dürüstçe, açık kalplilikle yapmalıyız. Marslı komşularımızın ellerine böyle bir

şans geçerse Dünyayı istila edecekleri söylentilerini duydum. Bu çok saçma; Dünya Marslılar için uygun değildir. Bırakın bize ait olanı koruyalım ama korkuyla da çığamızdan çıkmayalım ve aptalca hareketlerde bulunmayalım. Yıldızlar asla küçük beyinlerle kazanılmazlar; biz de en az uzay kadar büyük olmalıyız."

Gazeteci tek kaşını kaldırdı. "Bay Bonforte, bu konuşmanızı geçen şubatta dinledim gibime geliyor."

"Bu konuşmayı önümüzdeki şubat ayında da duyacaksınız; hatta ocakta, martta ve diğer aylarda da duyacaksınız. Gerçeği tekrar etmekte zarar yoktur." Kapı görevlisine şöyle bir baktım ve ekledim. "Kusura bakmayın ama şimdi gitmem gerek yoksa uçağı kaçıracağım." Geriye döndüm ve arkamda Penny olmak üzere kapıya doğru yürüdüm.

Küçük, zırhlı bir arazi arabasına bindik, kapı kapandı. Araba otomatik şoförlüydü, bu yüzden şoför için rolümü devam ettirmeme gerek yoktu. "Uf!"

"Gayet güzel konuştun," dedi Penny ciddiyetle.

"Kopya çektiğim anlaşılınca kötü anlar yaşadım ama."

"Sonuçta üstesinden geldin. Bu bir ilhamdı. Sen — sen aynı *onun* gibiydin."

"Orada adıyla hitap etmem gereken biri var mıydı?"

"Pek sayılmaz. Bir ya da iki kişi belki ama onlar da biz o kadar telaşlıyken adlarını hatırlamanı beklememişlerdir."

"Arada sıkıştım kaldım. Şu salak kapı görevlisi ve pasaportlar yüzünden. Penny, bence onları Dak değil sen taşımalısın."

"Pasaportları Dak taşımıyor. Herkesin pasaportu kendinde." Çantasına uzanıp küçük bir defter çıkardı. "İşte benimki ama bunu itiraf edemezdim."

"Anlamadım."

"Onu kaçırdıklarında pasaportu üzerindeydi. Yenisini çıkarmaya cesaret edemedik en azından şu sırada."

Birden kendimi çok bitkin hissettim.

Dak'tan ya da Rog'dan hiçbir bilgi almadığım için tüm yolculuğumuz boyunca ve *Tom Paine'e* girerken Bonforte olmaya devam ettim. Çok zor olmadı. Doğruca kabinime gittim ve serbest düşüşte tırnaklarımı yiyerek ve aşağıda neler döndüğünü merak ederek uzun, sıkıntı dolu saatler geçirdim. Mide bulantısını önleyen hapların da yardımıyla en sonunda derin bir uykuya dalabildim — aslında hata yapmıştım, çünkü bütün gece, poponuz açık kaldığında görülen türden bir sürü kâbusla boğuştum; televizyoncular beni işaret ediyor, polisler beni omzumdan tutuyor ve Marslılar da çubuklarıyla bana nişan alıyorlardı. Hepsi benim sahte olduğumun farkındaydılar ve aralarında kimin beni alaşağı edip zindana atma önceliğinin olduğunu tartışıyorlardı.

Alarmın böğüren sesiyle uyandım. Dak tok, bariton sesiyle gürlüyordu. "İlk ve son kırmızı alarm! Bir dakika!" Telaşla ranzama çıktım ve bekledim. Üçte birlik yerçekimi Mars'ın yüzeyiyle aynıydı pek fazla değildi ama en azından midemin bulanmasını engellemeye ve yeri gerçek anlamda yer yapmaya yetiyordu.

Beş dakika kadar sonra Dak kapıyı çaldı ve ben kapıya doğru ilerlerken kendisi içeri girdi. "N'aber, Şef?"

"Merhaba Dak. Seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

"Benim kadar sevinmiş olamazsın," dedi bitkin bir biçimde. Gözü ranzama takıldı. "Oraya geçmemin senin için bir sakıncası var mı?"

"Keyfine bak."

Ranzaya geçti ve içini çekti. "Tanrım, bitmişim ben! Bir hafta boyunca uyuyabilirim... Ve uyuyacağım da."

"Sanırım hepimiz uyuyacağız. Ah... Onu gemiye getirebildiniz mi?"

"Evet. Ne yarış ama!"

"Tahmin edebiliyorum. Gene de böyle küçük, samimi bir limanda bu işi yapmak, Jefferson'da yaptığın numaralardan daha kolay olmalı."

"Ne? Hayır, bu iş burada çok daha zor."

"Öyle mi?"

"Elbette. Burada herkes herkesi tanır ve insanlar dedikodu yapar." Dak acı acı güldü. "Onu donmuş kanal karidesi kutusunda gemiye taşıdık. Tabii gümrük harcını da ödemek zorundaydık."

"Dak, şimdi nasıl?"

"Aslında..." Dak kaşlarını çattı. "Doktor Capek tamamıyla iyileşeceğini söyledi — ama zaman alacak." Sözler kızgınlıkla ağzından döküldü. "O sıçanları bir elime geçirseydim! Ona ne

yaptıklarını görsen yıkılırsın ve çığlıklar atarsın — ve biz gene de *onun* sağlığı için soğukkanlı olmaya devam etmeliyiz."

Dak bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Yumuşak bir tonla sordum. "Penny'den öğrendiğim kadarıyla onu bir hayli hırpalamışlar. Yaraları ağır mı?"

"Ne? Sen Penny'yi yanlış anlamışsın. Kirli olması ve sakallarının uzamış olması dışında fiziksel olarak hiçbir şekilde yaralanmamış."

Aptal aptal suratına baktım. "Onu dövdüklerini düşünmüştüm. Yani bir beyzbol sopasıyla falan."

"Keşke öyle yapmış olsalardı! Birkaç kırık kemikten ne olur ki? Hayır, hayır, sorun *beynine* ne yaptıklarında."

"Ah..." Kendimi çok kötü hissettim. "Beynini mi yıkamışlar."

"Evet. Evet, ve hayır. Onu konuşturmaya çalışmış olamazlar çünkü herhangi bir siyasi sır saklamıyordu. Her zaman için çok açık davranırdı ve herkes de bunu bilirdi. Beyin yıkama işlemini onu denetim altında tutmak ve kaçmasını engellemek için yapmış olmalılar."

Konuşmaya devam etti. "Doktor yalnızca onu bırakana dek uyuşmuş halde tutabilecek günlük minimum dozu kullanmış olduklarını düşünüyor. Sonra da ona bir fili bile ne dediği anlaşılmayan bir ahmağa dönüştürecek kadar kuvvetli bir doz vermişler. Beyninin ön lobları bir banyo süngeri gibi bu dozu emmiş olmalı."

O kadar fena olmuştum ki bir şey yemediğime seviniyordum. Bir keresinde bu konu hakkında bir yazı okumuştum; beni bu kadar

etkilediği için nefretle dolmuştum. Bence bir insanın kişiliğiyle oynama konusunda mutlak kozmik anlamda son derece ahlaksız ve alçakça bir yan var. Buna kıyasla cinayet çok daha temiz bir suç, bir kabahat olur. "Beyin yıkama" bize Karanlık Çağ sonlarının Komünist hareketinden kalan bir terim; ilk başta hasta bir adamın bilincine uygulanarak kişiliğini fiziksel baskı ve gizli işkenceyle değiştirme amacını güdüyordu. Fakat bu aylar sürebilirdi; sonra daha "İyi" bir yöntem buldular; kişiyi birkaç saniye içinde ne dediği anlaşılmayan bir köleye dönüştürebiliyorlardı — beyninin ön loblarına bir miktar kokain türevi enjekte etmeleri yeterli oluyordu.

Bu pis çalışma başlarda yasal bir amaca hizmet etmişti; ruhsal bozuklukları olan hastaları sakinleştirmek ve psikoterapi için elverişli hale getirmek. Bu şekilde olunca insanlığın yararına diyebiliyoruz, çünkü lobotominin yerine kullanılıyordu beynin bir bölümünü kesip almak demek olan lobotomi bekâret kemeri kadar eski bir terim; insanın kişiliğini onu öldürmeden bozmak için bıçakla beyninin kesilip biçilmesi demek oluyor. Evet, bunu gerçekten de yapıyorlardı "şeytanları dışarı çıkarmak" için!

Komünistler üstün teknolojiyle ilaçlı beyin yıkama yöntemleri geliştirdiler, sonra ortada Komünist diye bir şey kalmayınca Birader Birlikleri bu yöntemleri iyice geliştirdi. Bir insana çok az bir doz vererek önderin buyruklarına itirazsız uyması sağlanabiliyordu ya da zihinsiz bir protoplazma yumağı haline gelene kadar ilaç yüklenebiliyordu - bütün bunlar o büyülü biraderlik adına yapılıyordu. Hem, bir insan sırlarını kendine saklamakta ısrar ederse "birader" olamaz, değil mi? Bu durumda yapılacak en iyi şey onun istediğiniz bilgiyi sizden saklamadığından emin olmak için göz küresinin arkasına iğneyle bir delik açmak ve beynine bir miktar baloncuklu

sıvı enjekte etmek değil midir? "Yumurtaları kırmadan omlet yapamazsınız." Hainlerin safsataları — Peh!

Elbette çok çok uzun zamandan beri, bu yöntemin tedavi dışında ve mahkemenin açık izni olmadan kullanılması yasaktı. Fakat suçlular üzerinde bu kullanılıyor ve polisler de tutukluyu konuşturduğu ve ardında hiçbir iz bırakmadığı için bazen bu duruma göz yumuyorlardı. Kurbanın kendisine bile böyle bir şeyi unutması söylenebiliyordu.

Dak bana Bonforte'ye ne yapıldığını anlattığında bu bilgilerin çoğuna sahiptim, gerisini de gemideki Batavia Ansiklopedisinden öğrendim. "Psikiyatrik Entegrasyon" ve "İşkence" ile ilgili makalelere bakabilirsiniz. Elimi "hayır" anlamında salladım ve kafamdaki kâbuslardan kurtulmaya çalıştım. "Ama iyileşecek, değil mi?"

"Doktor, ilacın beyin yapısını değiştirmediğini, yalnızca felce uğrattığını söylüyor. Genellikle kan dolaşımının bütün dozu alıp taşıyarak böbreklere getirdiğini, sonra da bedenden dışarı attığını açıkladı. Ama zaman alacak." Dak bana baktı. "Şefi"

"Efendim? Artık bu 'Şef saçmalığını bırakma zamanı gelmedi mi? Nasılsa döndü."

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Bu rol yapma işinin biraz daha uzaması seni çok fazla rahatsız eder mi?

"Ama neden? Burada bizden başka kimse yok ki!"

"Bu pek doğru değil Lorenzo; bu işi şimdiye kadar son derece gizli tutmayı becerdik. Burada sen varsın, ben varım." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Doktor, Rog ve Bili var. Ve tabii Penny. Ayrıca

şimdiye dek hiç karşılaşmadığın, Dünya'dan gelen Langston adında biri daha var. Sanırım Jimmie Washington durumdan şüpheleniyor ama kendi annesine bile bir şey söylemez. Kaçırma olayını kaç kişinin gerçekleştirdiğini bilmiyoruz, ama çok fazla değil, emin olabilirsin. Her halükârda konuşmaya cüret edemeyeceklerdir — işin komik tarafı artık isteseler de onun kaçırılmış olduğunu ispat edemezler. Ama benim düşüncem şu; bütün mürettebat ve aylak takımı burada, *Tommie'de.* Evlat, bu gemide kalıp, her gün mürettebat ve Jimmie Washington'un kızları ve ötekiler tarafından görülmeye ne dersin bu arada da *o* iyileşir. Ha?"

"Hımm... Peki, neden olmasın. Ne kadar sürecek?"

"Yalnızca dönüş yolculuğu boyunca. Yavaş gideceğiz, rahat bir yolculuk olacak. Seveceksin."

"Peki. Dak bunu ücretime dâhil etme lütfen. Bunu yalnızca *beyin yıkamadan nefret ettiğim* için yapıyorum."

Dak olduğu yerden zıpladı ve sırtıma dostça vurdu. "Sen tam bana göre bir adamsın Lorenzo. Ücretin konusunda endişelenme; her şey dikkate alınacak."

Tavrı değişti. "Çok iyi, Şef. Sabaha görüşürüz efendim."

Ama bir şey oldu mu arkası gelir. Dak geldiğinde yola çıkmıştık, ama bu yalnızca bir yörünge değişimiydi, bu arada bir haber servisinin haberi izlemek amacıyla bir mekik yollama ihtimali vardı az da olsa. Serbest düşüşte uyandım, bir hap alıp kahvaltı etmeyi başardım. Penny kısa bir süre sonra göründü. "Günaydın Bay Bonforte."

"Günaydın, Penny." Başımla misafir yatak odasını göstererek, "Haber var mı?" diye sordum.

"Hayır efendim. Hemen hemen aynı. Kaptan'ın kabinine gelmenin sizin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır, yok." Penny'yle birlikte içeri girdim. Dak, topuklarını sandalyesine takmış, dengesini öyle buluyordu; Rog ve Bili de koltuklara kemerlerle bağlanmışlardı.

Dak çevresine bakındı ve konuşmaya başladı. "Geldiğin için teşekkürler Şef. Yardıma ihtiyacımız var."

"Günaydın. Ne yardımı?"

Clifton selamımı her zamanki ağırbaşlı hürmetiyle karşıladı ve bana "Şef diye hitap etti; Corpsman başıyla selam verdi. Dak devam etti. "Bu işi bitirmek için bir kez daha ortalarda görünmen gerekiyor."

"Ama ben düşünmüştüm ki..." ,

"Bir saniye. Bugün senden dünkü olayla ilgili olarak yorumda bulunacağın büyük bir konuşma yapman bekleniyor. Rog'un bunu iptal etmeyi düşündüğünü sanıyordum ama Bili konuşmayı programa almış. Sorun senin bu konuşmayı yapıp yapmayacağın."

Bir kedi sahibi olmanın en büyük problemi, her zaman yavrularının olmasıdır. "Nerede? Goddard'da mı?"

"Yok, hayır. Senin kabininde olacak. Bu haberi Phobos'a yayacağız; görüntüler önce

Mars için filme alınır, sonra da Dünya iletişim ağlarının Venüs, Jüpiter vesaire ile girecekleri bağlantı sonucunda Yeni Batavia'ya taşınır. Dört saat içinde bütün sistemi kaplamış olacak ama bu süre içinde kabininden hiç dışarı çıkmayacaksın."

Büyük bir iletişim ağı düşüncesinde çok çekici bir şey var. Şimdiye kadar yalnızca bir kez iletişim ağında çıkmıştım, o zaman da rolüm gereği yüzüm yalnızca yirmi yedi saniye görünmüştü. Ama tamamı bana ait olacak bir program...

Dak çok hevesli olduğumu düşünüp ekledi. "Çok fazla çaba harcamamız gerekmiyor, çünkü burada, *Tommie'de* konuşmayı filme alabilecek ekipmana sahibiz. Bu durumda önce perdede gösterip sonra gerekirse bazı yerleri kırparız."

"Peki, anladım. Metin sende mi Bili?"

"Evet."

"Bir göz atayım."

"Ne demek istiyorsun? Daha çok zamanın var."

"Bu metin sende, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse bırak da bakayım."

Corpsman şaşırmış görünüyordu. "Kayda girmeden bir saat önce metni alacaksın. Böyle şeyler doğaçlama olursa daha iyi olur."

"Doğaçlama dikkatli bir ön çalışma gerektirir Bili. Bu benim işim. Bilirim."

"Dün açık alanda prova yapmadan da gayet iyi konuştun. Bu konuşma da aynı eskisi gibi olacak, bunu da aynı şekilde yapmanı istiyorum."

Corpsman ısrar ettikçe Bonforte'nin kişiliğinin daha da baskın çıkmaya başladığını fark ediyordum; sanırım Clifton giderek hiddetlendiğimi ve patlamak üzere olan bir yanardağa dönüştüğümü görebilmişti, çünkü "Pete aşkına Bili! Ona konuşmayı ver!" diye bağırdı.

Corpsman öfkeyle homurdandı ve kâğıtları bana doğru fırlattı. Serbest düşüşte kâğıtlar havada uçuştular, hava akımı onları ortalığa dağıttı. Penny kâğıtları topladı, sıraya koydu ve bana verdi. Ona teşekkür ettim, başka hiçbir şey söylemeden okumaya başladım.

Konuşma süresinden çok daha kısa bir süre göz gezdirdim. Sonunda işimi bitirdim ve onlara baktım.

"Evet?" diye sordu Rog.

"Metnin 5 dakikalık bölümü törenle ilgili. Geri kalanı da Yayılım Partisi'nin politikalarına ilişkin görüşler. Bana çalıştırdığınız konuşmalara oldukça benziyor."

"Evet," diyerek onayladı Clifton. "Geri kalan her şey Kabul Töreni'ne bağlı. Biliyorsun, çok geçmeden hükümeti güvenoyuna zorlayabileceğimizi düşünüyoruz."

"Anlıyorum. Zaferi ilan etmek adına bu şansı kaçınmazsınız. Evet, tamam, ama..."

"Ama ne? Seni endişelendiren nedir?"

"Karakter. Bazı yerlerde kelimeler değişmeli. Bu *onun* tarzı değil."

Sonunda Corpsman bir bayanın yanında söylenmeyecek bir sözle patlayıverdi; ona soğuk bir bakış fırlattım. "Şimdi beni dinle Smythe," diye devam etti. "Bonforte'nin nasıl konuşacağını kim biliyor? Sen mi? Yoksa son dört yıldır konuşmalarını yazan kişi mi?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum; haklı olduğu bir nokta vardı. "Gene de sorun bu değil," diye cevapladım. "Kâğıtta iyi görünen bir satır konuşmada o kadar başarılı aktarılamayabilir. Bay Bonforte büyük bir hatip, bunu öğrendim. Webster, Churchill ve Demosthenes'in soyundan basit sözcüklerle önemli şeyleri gürleyerek ifade edebilen biri. Şu iki kere kullandığın 'uzlaşmaz' sözcüğünü ele alalım istersen. Bunu ben söyleyebilirim ama çok heceli kelimelere zaafım vardır, yazın bilgimi sergilemekten zevk alırım. Ama Bay Bonforte 'inatçı' ya da 'dediğim dedik' ya da 'keçi' diyebilirdi. Çünkü bu sözcükler doğal olarak duyguyu çok daha etkin bir biçimde aktarabiliyor."

"Konuşmayı doğru dürüst yapmaya bak sen! Kelimelerle ben uğraşırım."

"Anlamıyorsun Bili. Konuşmanın politik anlamda etkili olup olmaması umurumda değil; benim görevim rolümü yapabilmek. Eğer canlandırdığım karakterin ağzına hiç kullanmadığı sözcükler yamarsam; zorlanarak söylenecek ve Yunanca nutuk atan bir keçi kadar sahte olacaklardır. Ama konuşmayı *onun* kullanacağı sözcüklerle okursam, zaten otomatik olarak etkili bir hitap olur. O zaten büyük bir hatip."

"Dinle Smythe, sen konuşmaları yazmak için işe alınmadın. Senin görevin..."

"Dur biraz Bili!" Dak sözünü kesti. "Ve şu 'Smythe' lafı da sıkmaya başladı. Evet, Rog? Ne diyorsun?"

Clifton konuşmaya başladı. "Benim anladığım kadarıyla, Şef, karşı çıktığın nokta bazı cümleler, öyle mi?"

"Evet, doğru. Ayrıca Bay Quiroga'ya yapılan kişisel saldırıları ve para kaynaklarıyla ilgili üstü kapalı sözleri de bir şekilde metinden çıkarmak gerekir diyorum. Bu bana gerçek bir Bonforte tarzı gibi gelmedi."

Mahcup olmuş gibiydi. "Onları ben eklemiştim. Ama haklı olabilirsin. O hiçbir zaman kanıtsız suçlamalar yapmamıştır." Bir süre sessiz kaldı. "Gerekli gördüğün değişiklikleri yaparsın. Biz de filme aldıktan sonra dinleriz. Her zaman için bandı istediğimiz gibi makaslama olanağımız var hatta 'teknik sorunlardan dolayı' tamamen iptal de edebiliriz." Gaddarca gülümsedi. "Böyle yapacağız, Bili."

"Kahretsin, bu saçma sapan bir..."

"Böyle olacak Bili."

Corpsman hemen odadan çıktı. Clifton içini çekti. "Bili her zaman için Bay Bonforte'den başka birinin ona emirler vermesinden nefret etmiştir. Ama beceriklidir. Şef, kayıt için ne kadar sürede hazırlanabilirsin? Pek fazla vaktimiz kalmadı."

"Biliyorum, o zamana kadar hazırlanırım."

Penny beni büroma dek izledi. Kapıyı kapattığında "Önümüzdeki bir saat kadar sana ihtiyacım olmayacak Penny. Ama doktordan biraz daha hap isteyebilirsin, ihtiyacım olabilir," dedim.

"Peki efendim." Sırtım kapıya yasladı. "Şef?"

"Evet Penny?"

"Yalnızca, Bill'in konuşmaları yazma konusundaki sözlerine inanmayın diyecektim!"

"İnanmadım zaten. Bonforte'nin konuşmalarını dinledim — ve bunu da okudum."

"Bili pek çok kez taslaklar vermişti. Rog da. Hatta benim bile hazırladığım olmuştu. O *o* eğer işe yarar olduğunu düşünürse nereden gelirse gelsin her fikri kullanır. Ama bir konuşma yaptığında her sözcüğü *ona* ait olur."

"Sana inanıyorum. Keşke bu konuşmayı da zamanından önce yazmış olsaydı."

"Elinden gelenin en iyisini yap yeter."

Yaptım da. Telaffuzu çok zor olan Latin köklü kelimeler yerine gırtlaktan çıkan eşanlamlı Germanik sözcükler koyarak işe başladım. Sonra heyecanlandım, yüzüm kızardı ve taslağı yırtıp attım. Bir oyuncu için sözlerin yerlerini değiştirmek çok eğlenceli bir iştir ve her zaman bu şansı bulamaz.

Dinleyici olarak Penny'den başkasını kullanmadım ve Dak'tan da gemide başka hiçbir yerde dinlenmememi sağlamasını istedim ama o iri kemikli şapşalın beni kandırdığından ve beni dinlediğinden şüpheleniyorum. Konuşmamın ilk üç dakikasında Penny ağladı; ama bitirdiğimde (yirmi sekiz buçuk dakika tam istasyon anonslarına uygun zamanda) gevşemişti. Partinin yasal peygamberi Saygıdeğer John Joseph Bonforte'nin iddia ettiği Ortodoks Yayılımcı doktrini hiç

bozmadım; yalnızca mesajı ve sunuşunu büyük çapta öteki konuşmalardan alıntılarla yeniden kurdum.

Garip bir şey oldu konuşurken söylediğim her söze yürekten inanmıştım.

Ama ne konuşmaydı!

Sonra, hepimiz çekime alınmış görüntümle birlikte bandı dinledik. Bili Corpsman'ın sessiz kalması da Jimmie Washington'ın varlığı sayesinde sağlanmış oldu. Dinleme faslı bitince sordum. "Nasıl buldun Rog? Bir yerlerden kırpmamız gerekiyor mu?"

Corpsman gene odayı terk etti ama Bay Washington gözündeki yaşları silerek yanımıza geldi gözyaşları yerçekimsiz ortamda zorluk yaratır; gidebilecekleri hiçbir yer yoktur çünkü. "Bay Bonforte, *çok güzeldi."*

"Teşekkürler Jimmie."

Penny konuşamıyordu.

Odama döndüm; en yüksek noktadaki bu performansım beni bitkin düşürmüştü. Sekiz saatten fazla uyudum, sonra alarm sesiyle uyandım. Kendimi ranzaya bağlamıştım — yerçekimsiz ortamda uyurken havalarda uçmak istemiyordum bu yüzden de hareket etmeme gerek yoktu. Ama yola çıktığımızın farkında da değilmişim, birinci ve ikinci uyarılar arasında kontrol odasını aradım. "Kaptan Broadbent?"

"Bir saniye efendim." Epstein cevap vermişti.

Derken Dak'ın sesini duydum. "Evet, Şef? Programınıza göre yola çıkıyoruz — sizin emirlerinize uygun şekilde."

"Ha? Evet, tabii tabii."

"Sanırım Bay Clifton sizin kabininize gelmek üzere."

"Çok iyi Kaptan." Tekrar yattım ve beklemeye başladım. Bir G ile harekete geçtiğimizde Clifton içeri girdi; yüzünde yorumunu yapamayacağım endişeli bir görünüm, ama aynı derecede de zafer sevinci ve karmaşa gösteren bir ifade vardı. "Sorun nedir Rog?"

"Şef! Bizden önce davrandılar. Quiroga hükümeti istifa etti!"

7

Hâlâ uyku sersemiydim; kendime gelmek için kafamı salladım. "Peki, neden böyle şaşkınsın Rog? Zaten istediğimiz de bu değil miydi?"

"Şey, evet, tabii öyleydi. Ama..." Sustu.

"Ama ne? Anlamıyorum. Siz buradakiler yıllardan beri bunun için çalışıp planlar yapmıyor muydunuz? İşte şimdi kazandınız ve o en önemli adımı atmaya çekinen bir gelin gibisiniz. Neden? Kötüler saf dışı kaldı ve Tanrının çocuklarının sırası geldi. Öyle değil mi?"

"Ah, sen politikadan pek anlamıyorsun."

"Anlamadığımı biliyorsun. İzciyken obabaşı adayı olmuştum bir kere. Bana yetti de arttı bile."

"Bu işte zamanlama her şeydir."

"Babam da bana hep aynı şeyi söylerdi. Bak Rog, Quiroga hâlâ görevinde, değil mi? Bana 'bizden önce davrandılar' dedin."

"Bırak da açıklayayım. Bizim aslında istediğimiz, güvenoyu için harekete geçmek ve kazanmaktı, böylece onları genel seçim için zorlayabilecektik ama her şey bizim istediğimiz zaman, yani seçimi kazanabileceğimizi anlayınca olacaktı."

"Ah. Oysa şimdi kazanıp kazanamayacağınızı kestiremiyorsunuz. Quiroga'nın bir beş yıllığına daha görevine geri döneceğini ya da en

azından İnsanlık Partisi'nin iktidarda kalacağını düşünüyorsunuz."

Clifton düşünceli görünüyordu. "Hayır, seçimi kazanma şansımızın oldukça yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Belki de ben daha ayılamadım. Peki, siz kazanmak *istemiyor musunuz?'*

"Elbette istiyoruz. Fakat bu istifanın bize neye mal olduğunu anlamıyor musun?"

"Sanırım hayır."

"Peki, şöyle anlatayım. Hükümet, anayasanın beş yıllık sınırlamasına bağlı kalarak istediği zaman genel seçime gidebilir. Genellikle onlar için en uygun zamanda seçime gidilirdi. Ama bir şekilde zorlanmadıkça seçimin ilan edilmesi ve seçim arasında istifa etmezlerdi. Olayı izleyebiliyor musun?"

Politikaya az biraz ilgi duyduğum için olayın garip olduğunu fark etmiştim. "Evet, sanırım."

"Ama bu durumda Quiroga hükümeti bir genel seçim planlayıp sonra da İmparatorluğu hükümetsiz bırakarak istifa etti. Bu yüzden İmparator, seçime kadar birilerini 'geçici' hükümeti kurması için görevlendirmek zorunda. Kanunlara göre Büyük Meclis'in herhangi bir üyesinden bunu isteyebilir ama anayasanın değişmez önceliklerine bakılırsa hiçbir seçeneği yok. Hükümet toptan istifa ettiğinde -yani sadece bakanların yerlerini değiştirmekle kalmayıp görevi bütün üyeleriyle bıraktığında— İmparator, 'geçici hükümeti' kurması için muhalefet liderini görevlendirmek *zorundadır.* Bizim sistemimizde bu şarttır; bu yöntem laf olsun diye yapılan istifaları

önler. Geçmişte pek çok başka yöntem de denendi; bazı yöntemlerde iç çamaşırı kadar sık hükümet değiştirilirdi. Ama bugünkü sistemimiz sorumlu bir hükümet anlayışını güvence altına alıyor."

Sonuçları kestirmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki neredeyse bir sonraki sözlerini kaçırıyordum.

"Sonuçta, doğal olarak imparator Bay Bonforte'yi Yeni Batavia'ya çağırdı." ,

"Ne, Yeni Batavia mı?" imparatorluğun başkentini hiç göremeyeceğimi sanıyordum. Ay'da bulunduğum tek defasında, mesleğimin cilvesiyle, yolculuk için para ya da zamanım olmaksızın ortada kalakalmıştım. "Demek bu yüzden yola çıktık. Peki, ne yapalım. *Tommie* kısa zamanda Dünya'ya dönmezse, umarım beni evime göndermek için bir yol bulursunuz."

"Ne? Allah aşkına şu anda bunun için endişelenme. Zamanı gelince Kaptan Broadbent s ani evine göndermenin pek çok yolunu bulabilir."

"Affedersin Rog. Aklında daha önemli meselelerin olduğunu unuttum. Tabii ki iş bittikten sonra eve gidip gidemeyeceğimi merak ediyorum. Ama Ay'da birkaç gün hatta bir ay kalmak beni rahatsız etmez. Nasılsa acelem yok. Gene de haberi vermek için zaman ayırdın, teşekkürler." Yüzüne dikkatle baktım. "Rog, inanılmaz derecede endişeli görünüyorsun.

"Anlamıyor musun? İmparator Bonforte'yi çağırtmış. Sana *İmparator* diyorum! Ve Bay Bonforte insan içine çıkacak durumda değil. Birkaç piyonlarım feda ettiler ve belki de bizi mat ettiler!"

"Dur, dur bir saniye. Yavaş ol. Nereye gittiğini anlıyorum ama bak arkadaşım, şu anda Yeni Batavia'da değiliz ki. Oradan yüz milyon, ya da iki yüz milyon, her neyse işte o kadar mil ötedeyiz. Doktor Capek ona çekidüzen verip o zamana kadar konuşacak hale getirecektir. Öyle değil mi?"

"Öyle umuyoruz."

"Ama emin değilsiniz!"

"Emin olamıyoruz. Capek bu yoğunluktaki dozlar için çok az klinik veri olduğunu söylüyor. Her şey hastanın beden kimyasına ve tam olarak ne kadar ilaç kullanıldığına bağlı."

Birden, bir keresinde bir aktör arkadaşımın bana oyunun hemen öncesinde çok kuvvetli bir müshil verdiğini hatırladım. (Ama nasılsa oyunu devam ettirebilmiştim, bu da aklın üstünlüğünü ortaya koyuyordu sonra da o adamı şutlamıştım.) "Rog bu kadar fazla dozu sadece sadist oldukları için değil ayrıca bu durumu yaratabilmek için de verdiler, öyle mi?

" Bence öyle. Capek de aynı şekilde düşünüyor."

"Yaa! Öyleyse Quiroga'nın kendisi de bu kaçırma olayının içinde — ve imparatorluğu bir *gangster* yönetiyor demektir!"

Rog hayır anlamında başını salladı. "Pek sayılmaz. Hatta pek olanaklı da değil. Aslında bu durum, Eylemciler'i kontrol eden güçler insanlık Partisindeki mekanizmayı da kontrol ediyor demektir. Ama *onların* kıllarına bile dokunamazsın; onlar dokunulmazlar, en üst düzeyde saygı duyulan kişiler. Bununla birlikte Quiroga'ya ne zaman döneceği ve son darbeyi vuracağı konusunda emir vermişler ve emri

yerine getirmesini sağlamışlardır. Büyük bir olasılıkla da zamanlama konusunda ona hiçbir ipucu vermemişlerdir."

"İnanamıyorum! Sen bana İmparatorluk'un en tepesindeki kişinin bu kadar kolay harcanabileceğini mi söylüyorsun? Sahnenin arkasındaki birileri böyle emretti diye yani?"

"Korkarım öyle düşünüyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Politika pis bir oyundan ibaret!"

"Hayır," diye cevap verdi Clifton ısrarla. "Pis oyun diye bir şey yoktur. Ama bazen pis oyuncularla karşılaşırsın."

"Ben bir fark göremiyorum."

"Dünya kadar fark var. Quiroga bana göre üçüncü sınıf biri ve hainlerin piyonu. John Joseph Bonforte'nin üçüncü sınıflıkla bir ilgisi olmadığı gibi asla ve *asla* hiç kimsenin piyonu olamaz. Birinin peşine takılırsa, inandığı için takılır, lider olduğunda ise inançla önderlik eder!"

"Kabul, yanılmışım," dedim mütevazı bir tavırla. "Peki, ne yapacağız? Dak *Tommie nin* hızını o konuşacak hale gelene dek Yeni Batavia'ya varmamamızı sağlayacak şekilde ayarladı mı?"

"Hızımızı düşüremeyiz. Birden fazla G'de yol almamız gerekmez; hiç kimse Bonforte'nin bu yaşında kalbine gereksiz yere yüklenmesini isteyemez. Ama geç de kalamayız. Çünkü imparator gelmeni emrederse, gidersin."

"Öyleyse ne olacak?"

Rog cevap vermeden bana bakıyordu. Huzursuzlanmaya başlamıştım. "Hey, Rog, çılgın fikirlere kapılma. Bu işin *benimle* hiçbir ilgisi yok. Gemideki birkaç rastlantısal görünme dışında benim görevim bitti. Pis ya da değil, politika benim oyunum değil — paramı öde, beni evime gönder yeter, ben de asla seçmen kütüğüne kaydımı yaptırmayacağıma söz veriyorum."

"Büyük bir ihtimalle bir şey yapmak zorunda olmayacaksın. Doktor Capek onu bu işi yapabilecek şekle sokacaktır. Ama bu öyle zor bir şey de değil —kabul törenindeki gibi olmayacak yalnızca imparatorla beraber bir dinleyici grubu ve...

"İmparator mu?" Neredeyse bir çığlık atıyordum. Çoğu Amerikalı gibi bu saltanat meselesini anlamamışımdır ve asla içten bir biçimde krallık kurumunu onaylamamışımdır ve krallardan hep çekinmiş, garip bir biçimde korkmuşumdur. Hem sonra Amerikalılar İmparatorluğa arka kapıdan girdiler. İmparatorluk'la olan ilişkilerimizde sesimizi duyurmanın avantajlarını kazanmak için tam üyelik anlaşması yaptığımızda, yerel kurumlarımızın, kendi anayasamızın filan etkilenmeyeceği açıkça kabul edilmiş ve kraliyet ailesinden hiç kimsenin Amerika'ya ziyaret amacıyla bile gelemeyeceği doğrudan bildirilmişti. Belki bu kötü bir şeydi. Belki biz Amerikalılar kraliyet anlayışına alışkın olsaydık onlardan bu kadar etkilenmezdik. Ne olursa olsun "demokratik" Amerikalı kadınların sarayda temsil edilmeyi herkesten fazla istemeleri utanç vericiydi.

"Sakin ol yahu," dedi Rog. "Büyük bir olasılıkla bunu yapman gerekmeyecek. Sadece hazırlıklı olmak istiyoruz. Sana anlatmaya çalıştığım 'geçici' hükümetin bir sorun oluşturmadığıydı. Yeni bir kanun yapamaz, hiçbir politikayı değiştiremez. Sen işi bana bırak.

Bütün yapacağın -eğer bir şey yapman gerekirse— Kral Wilhelm'in önünden resmi törenle geçmek — ve bir ihtimal, *onun* iyileşme sürecine bağlı olarak, bir ya da iki basın toplantısında boy göstermek. Ama sen zaten daha zorunu başardın ve sana ihtiyacımız olsa da olmasa da bu zamanın parasını alacaksın."

"Allah kahretsin, paranın bununla hiçbir ilgisi yok! Yani tiyatro tarihindeki ünlü bir karakterin sözleriyle 'Beni *hariç* tutun!' "

Rog cevap veremeden Bili Corpsman kapıyı bile çalmadan paldır küldür içeri girdi, bize baktı ve sertçe Clifton'a sordu. "Ona anlattın mı?"

"Evet," diye onayladı Clifton. "İşi reddetti."

"Ne? Saçma!"

"Saçma değil," dedim. "Bu arada Bili, biraz önce içeri girmek için kullandığın kapının üzerinde çalmak için şık bir bölge var. Genelde kapıyı çalıp 'Girebilir miyim?' demek âdettendir. Bunu hatırlamanı beklerdim."

"Saçmalık bunlar! Acelemiz var. Bu reddetme mavalları da neymiş?"

"Maval değil. Benim kabul ettiğim iş bu değil."

"Laf bunlar! Belki bunu anlamayacak kadar aptalsın, Smythe, ama geri dönemeyecek kadar batmış durumdasın. Bu senin için hiç de sağlıklı olmaz."

Yanma gittim ve kolunu kavradım. "Beni tehdit mi ediyorsun? Eğer öyleyse dışarı çıkalım ve orada konuşalım."

Elimi tutup itti. "Bir uzay gemisinde mi? Çok sıradansın! O kalın kafana bu karmaşaya kendinin sebep olduğunu neden sokamıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu," diye yanıtladı Clifton. "Bu sabah yaptığın konuşmanın doğrudan sonucu olarak Quiroga hükümetinin düştüğüne inanıyor. Haklı olma ihtimali var. Ama bu başka bir konu. Bili, makul şekilde kibar olmaya çalışır mısın lütfen. Böyle çekişerek hiçbir yere varamayız."

Quiroga'nın istifasına neden olduğum savıyla öyle şaşkına dönmüştüm ki Corpsman'ın dişlerini dökme isteğimi tamamen unuttum. Bunlar ciddi miydiler? Evet, müthiş güzel bir konuşmaydı, ama böyle bir sonucu olabilir miydi?

Eğer öyle olmuşsa kesinlikle çabuk ve anında etki etti demektir.

Merakla sordum. "Bili, yaptığım konuşmanın senin için fazla mı etkili olduğundan şikâyet ediyorsun?"

"Hah, yok canım! Berbat bir konuşmaydı."

"Ee, öyleyse? İkisi birden olmaz. Sen, berbat konuşmam o kadar iyiydi ki İnsanlık Partisi'ni tamamen devre dışı bıraktı demek istiyorsun. Söylemek istediğin bu mu?"

Corpsman afallamıştı, cevap vermek için ağzını açtı ve Clifton'ın ezici bakışlarıyla karşılaştı. Homurdandı, yeniden cevap verme hazırlığına girişti sonunda bağırdı ve "Tamam piç kurusu, kendi fikrini kanıtlamış oldun; senin konuşmanın Quiroga hükümetinin düşüşüyle

hiçbir ilgisi olamaz. Her neyse işimiz var şimdi. Peki, sana düşen yükü üzerine almamak da ne demek oluyor?"

Ona baktım ve gene sinirlerime hâkim olmayı başardım.

- Bonforte'nin etkisiyle tabii; soğukkanlı bir kişiyi oynamak insanı soğukkanlı yapıyor. "Bili, gene aynı şeyi yapıyorsun. Beni ne için kiraladığınızı çok açık ifade etmiştiniz. Bu yüzden işimin dışında hiçbir yükümlülüğüm yok ki o da sona verdi. Bana uygun olmadıkça beni başka bir iş için kiralayamazsınız. Bu iş de bana göre değil."

Konuşmaya başladı, ama sözünü kestim. "Hepsi bu kadar. Şimdi çık dışarı. Burada istenmiyorsun."

Aşırı derecede şaşırmıştı. "Sen kim oluyorsun da burada emir vermeye kalkıyorsun! Allah'ın cezası!"

"Hiç kimse. Senin düşündüğün anlamda hiç kimse. Ama burası Kaptan tarafından bana tahsis edilmiş özel odam. Şimdi ya kendin çık ya da atılmaya razı ol. Hareketlerinden hoşlanmıyorum."

Clifton sakin bir sesle ekledi. "Tamam, Bili. Her şey bir yana burası şimdilik onun özel kabini. Bu durumda çıksan iyi olur." Rog bir an için durdu, sonra "Sanırım ikimiz de çıksak iyi olur; bir yere varacakmış gibi görünmüyoruz. İzin verir misin Şef?"

"Elbette."

Yerime oturdum ve biraz düşündüm. Corpsman'ın beni hafif de olsa bir kavgaya zorlamasına izin verdiğim için canım sıkılmıştı; onursuzca bir hareket olmuştu. Fakat Corpsman'la aramızdaki kişisel farklılıkların kararımı etkilemediğini fark ettim; o gelmeden önce aklımda ne varsa hâlâ aynısı vardı.

Kapı sertçe çalındı. "Kim o?" diye seslendim.

"Kaptan Broadbent."

"Gir, Dak."

İçeri girdi, oturdu ve birkaç dakika boyunca yalnızca şeytantırnaklarını çekiştirmekle ilgileniyormuş gibi göründü. Sonunda başını kaldırdı ve konuşmaya başladı. "O namussuzu geminin hapishanesine tıksam fikrini değiştirir miydin?"

"Aa? Gemide bir hapishane mi var?"

"Hayır. Ama iğreti bir kodes yapmak pek zor olmaz." O kemikli kafanın içinde neler döndüğünü anlamaya çalışarak sert bir ifadeyle ona baktım. "Eğer istesem gerçekten Bill'i hücreye atar mısın?"

Bana baktı, tek kaşını kaldırdı ve çarpık bir biçimde güldü. "Hayır. Böyle bir mantıkla çalışan kişiden kaptan olmaz. *Ondan* bile böyle bir emir gelse kabul etmezdim." Başıyla Bonforte'nin bulunduğu odayı işaret ediyordu. "Belirli kararları kişi kendi başına almalıdır."

"Bu doğru."

"Hımm Senin de böyle bir karar aldığını duydum."

"Bu da doğru."

"Bu durumda sana büyük saygı duyuyorum, ahbap. İlk karşılaştığımızda kafası boş, giyimine düşkün bir şaklabandan başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Teşekkür ederim."

"Peki, sana yalvarmayacağım. Sadece şunu söyle; sence zamanımızı tartışarak harcamaya değiyor mu? Yeterince düşündün mü?"

"Ben kararımı verdim Dak. Bu benim işim değil."

"Evet, belki de haklısın. Özür dilerim. Sanırım kısa zamanda iyileşmesini dilemek durumundayız." Ayağa kalktı. "Bu arada, eğer hemen yatmayacaksan Penny seni görmek istiyor."

Neşeyle güldüm. "Yalnızca 'bu arada' öyle mi? Bu doğru sıra mı oluyor? Önce Dr. Capek gelip kolumu bükmeye çalışmayacak mı?"

"O sırasını savdı; şu anda Bay B. ile meşgul. Gene de sana bir mesaj yolladı."

"Nedir?"

"Cehenneme gitmeni söyledi. Biraz abartılmış haliyle söylüyorum ama cümlenin özü buydu."

"Öyle mi söyledi? Peki, ona söyle cehennemde onun için de bir yer ayırtacağım."

"Penny içeri girebilir mi?"

"Ah, elbette! Ama ona zamanını boşa harcadığını söyleyebilirsin; yanıtım hâlâ 'hayır'."

Kararımı değiştirdim tabii. Şaşırtıcı. Neden bir tartışma "Vahşi Orman Şehveti"nin bir esintisiyle vurgulandığında çok daha mantıklı görünmeye başlıyor? Penny adil olmayan yöntemler denemedi, gözyaşı bile dökmedi -kılına bile dokunmadım ama kendimi pek çok

noktayı kabul ederken buluverdim, derken geride kabul edecek bir şey kalmamıştı, inkâr etmenin bir anlamı yok, Penny dünyayı kurtaran tiplerdendi ve samimiyeti bulaşıcıydı.

Mars'a giderken yaptığım çalışmalar Yeni Batavia'ya giderken ki hafızlamanın yanında hiç kalırdı. Ana karakteri oturtmuştum; şimdi gerisini doldurmak gerekiyordu, kendimi her koşulda Bonforte *olmaya* hazırlamalıydım. Hedef seyircim kraliyet mensupları olmakla birlikte Yeni Batavia'ya geldiğimizde yüzlerce ya da binlerce kişiyle karşılaşma durumu da olabilirdi. Rog bir iş yapması gereken devlet adamları için sıradan sayılacak bir savunma planı hazırladı; gene de binlerini görmek zorunda kalacaktım devlet adamı devlet adamıdır, sözü uzatmaya gerek yok.

Üzerinde yürüyeceğim cambaz ipini bugüne kadar derlenmiş en iyi dosya olan Bonforte'nin Farley dosyası sayesinde geçebilirdim ancak. Farley sanırım yirminci yüzyılda Eisenhower'ın siyasi menajeriydi ve politikada insan ilişkilerini idare etmek için yarattığı yöntem Almanların savaş için icat ettikleri emir-komuta zinciri kadar yenilikçiydi. Fakat Penny bana Bonforte'ninkini gösterene dek bu dosya hakkında hiçbir şey duymamıştım.

Bu, insanlar hakkında derlenmiş bilgilerin bulunduğu bir dosyadan başka bir şey değildi. Ama zaten politika sanatı da insandan başka bir şey değildir. Bu dosya Bonforte'nin uzun politika yaşamı süresince karşılaşmış olduğu binlerce, on binlerce insanın tamamını ya da hemen hemen hepsini içeriyordu; her dosyacıkta Bonforte'nin *kendi özel teması dolayısıyla* o kişi hakkında bildikleri yer alıyordu. Ne kadar önemsiz olursa olsun her şey vardı aslında önemsiz ayrıntılar ilk girişi yapılan bilgilerdi: eşlerin, çocukların ve evcil hayvanlarının adları, lakapları, hobiler, yeme-içme zevkleri,

önyargıları, gariplikleri. Daha sonra Bonforte'nin o özel kişiyle konuştuğu her ana ait tarih, yer ve ilgili notlar sıralanıyordu.

Varsa bir fotoğraf da iliştirilmişti. Bazılarında "dipnot" veriler de bulunabiliyordu, bunlar da Bonforte'nin doğrudan öğrenmediği, araştırmalar sonucu elde edilen bilgilerdi. Bu, kişinin politik önemine bağlıydı. Bazı örneklerde "dipnot" bölümü binlerce sözcüğün uzayıp gittiği resmi biyografilerden oluşuyordu.

Hem Penny hem Bonforte güçlendirilmiş mini kayıt cihazları taşıyorlardı. Bonforte yalnız olduğu zaman, fırsat buldukça kendi kayıt cihazına not alıyordu — tuvalette, arabada filan; Penny de yanındaysa kendi cihazım kullanıyordu, onun cihazı bir kol saati şeklinde kamufle edilmişti. Kopyalama ve mikrofilme alma işlemleri Penny'nin altından kalkamayacağı kadar yoğundu; Jimmie Washington'ın iki sekreterinin neredeyse bütün işleri buydu.

Penny bana Farley dosyasını gösterdiğinde -dosya gerçekten de kocaman bir yığındı, bir makarası on bin sözcükten fazlasını içeriyordu— ve bunun Bay Bonforte'nin tanıdıkları hakkındaki kişisel bilgiler olduğunu söylediğinde bir çığlık attım: "Aman Allahım! Sana bu işin yapılamayacağını anlatmaya çalışmıştım. Bir insan bunların hepsini nasıl ezberleyebilir?"

"Tabii ki ezberleyemezsin."

"Sen biraz Önce *onun* arkadaşları ve tanıdıklarıyla ilgili olarak hatırladıkları bunlar demedin mi?"

"Pek değil. Bunların hatırlamak istedikleri olduğunu söyledim. Fakat kendisi de hatırlayamayacağından, hatırlamasına yardım eden notlar bunlar. Merak etme; hiçbir şey ezberlemeyeceksin. Yalnızca

bunlar elinin altında olacak. Binlerini görmeden önce gerekli Farley dosyasıyla en az bir-iki dakikalığına hazırlanmasını ayarlamak benim görevimdi. Gerekirse seni de aynı şekilde koruyabilirim."

Masaüstü okuyucusuna yansıttığı tipik dosyalardan birine baktım. Pretoria, Güney Afrika'dan Bay Saunders. Snuffles Bullyboy adında bir buldoğu, herhangi bir ilginç noktaları olmayan birkaç çocuğu vardı, viskisine bir dilim yeşil limon koymayı seviyordu. "Penny bana Bay B'nin bu ayrıntıları hatırlarmış gibi yaptığını mı söylüyorsun? Bu sahtekârlık beni şaşırttı."

Penny, kahramanı hakkında söylediğim bu küçük düşürücü sözler karşısında sinirleneceğine, yumuşak biçimde başını salladı. "Önceden ben de öyle düşünmüştüm. Ama olaya doğru açıdan yaklaşmıyorsun, Şef. Hiç bir arkadaşının telefon numarasını bir yerlere yazdın mı?

"Ne? Tabii."

"Bu da sahtekârlık değil mi? Arkadaşından, ona pek önem vermediğin için telefon numarasını hatırlayamadığından dolayı özür diledin mi?"

"Peki, peki, vazgeçtim. İkna oldum."

"Bütün bunlar belleği mükemmel olsaydı hatırlamak isteyeceği şeylerdi. Ama bellek mükemmel olmadığından bir arkadaşın yaş gününü unutmamak için bu şekilde hareket etmek sahtekârlık olmaz — bu *her şeyi* kapsayan dev bir dosya. Fakat dahası da var. Hiç yaşamında önemli biriyle karşılaştın mı?

Hatırlamaya çalıştım. Penny tiyatro mesleğimdeki devleri kastetmiyordu; öyle birilerinin olduğundan haberi bile yoktu. "Bir keresinde Başkan Warfield'la karşılaştım. O zamanlar on ya da on bir yaşında bir çocuktum."

"Ayrıntıları hatırlıyor musun?"

"Elbette, şöyle dedi: 'Kolunu nasıl kırdın oğlum?" Ben de cevap verdim: 'Bisikletten düştüm efendim.' O da dedi ki, 'Benim de başıma aynı şey gelmişti, ama kırılan yalnızca köprücük kemiğimdi!'"

"Sence hâlâ sağ olsaydı bunları hatırlayabilir miydi?"

"Kesinlikle hayır."

"Hatırlayabilirdi Farley dosyasında ismin geçiyor olabilir. Bu dosya o yaşlardaki çocukları da kapsıyor, çünkü çocuklar büyüyüp adam oluyorlar. Esas mesele Başkan Warfield gibi en tepedeki kişilerin hatırlayabileceklerinden çok daha fazla insanla karşılaşıyor olmaları. Bu yüzleri belirsiz, kalabalık yığınındaki insanların her biri o ünlü adamla karşılaşmalarını ayrıntısıyla hatırlayacaklardır. Fakat herkesin yaşamındaki en önemli kişi *kendisidir* ve bir politikacı bunu asla unutmamalıdır. Yani bir politikacı için başka insanları, onların hatırlanmış olmaktan mutluluk duyacakları ayrıntıları anımsayabilmek, kibarlık, arkadaş canlılığı ve yakınlık anlamına gelir. Politikada da bu çok önemlidir." Penny[1] den Kral Wilhelm'le ilgili Farley dosyasını göstermesini istedim. Düşündüğümden kısaydı, bu da ilk başta beni dehşete düşürdü, sonra Bonforte'nin İmparator'u fazla tanımadığı ve onunla yalnızca birkaç resmi gereklilik dolayısıyla karşılaştıkları sonucuna vardım — Bonforte Başbakan olarak ilk görevine eski İmparator Frederick'in ölümünden önce başlamıştı. Dipnot olarak herhangi bir biyografi yoktu ama bir

not düşülmüştü. "Bakınız Orange Hanedanı." İmparatorluk ve İmparatorluk öncesi tarihe ait birkaç milyon sözcüğü taramaya zaman yoktu, gene de okuldayken tarih dersinde bazı önemli noktaları öğrenmiştim. İmparator hakkında bütün bilmek istediğim, onunla ilgili olarak başkalarının bilmeyip Bonforte'nin bildiği şeylerdi.

Sanırım bu gemideki herkes Farley dosyasında yer almaktaydı, çünkü onlar a) insandı, b) Bonforte'nin karşılaştığı kişilerdendiler. Bu bölümleri Penny'ye sordum. Biraz şaşırmış göründü.

Hemen sonraysa şaşıran ben oldum. *Tom Paine'de altı* tane Büyük Meclis üyesi bulunuyordu. Rog Clifton, tabii Bay Bonforte — Dak'ın dosyasındaki ilk bilgiyse şuydu: "Broadbent, Darius K. Serbest Gezginler Cemiyeti, Üst Bölüm." Aynı zamanda fizik dalında doktora yaptığı, imparatorluk müsabakalarında dokuz yıl önce atıcılık şampiyonu olduğu ve "Acey Wheelwright" takma adıyla üç ciltte toplanan şiirler yayımladığı da belirtilmişti. Bir daha hiç kimse hakkında yalnızca suratına bakarak karar veremeyeceğimi anladım.

Bonforte'nin eciş bücüş el yazısıyla bir de not düşülmüştü; "Kadınlara karşı zaafı var — kadınların da ona!"

Penny ve Dr. Capek de Büyük Parlamentonun üyeleriydiler. Jimmie Washington bile Meclis üyesiydi -sonradan fark ettiğim gibi "güvenli" bir bölgeden seçilmişti; Laponlar'ı temsil ediyordu, hiç şüphesiz bütün o geyikler ve Noel Baba da bunlara dâhildir. Ayrıca Kutsal Ruhun İncil Hakikati Kilisesi'nde de rahipti; bu kiliseyi hiç duymamıştım, ama Washington'ın ruhani görüntüsünü de açıklığa kavuşmuştu böylece.

Penny hakkında yazılanları okurken pek eğlendim — Sayın Bayan Penelope Taliaferro Russell. Georgetown'da Hükümet idaresi

bölümünde yüksek lisans yapmıştı, ayrıca lisans öğrenimini de Wellesley'de tamamlamıştı, bunlar nasılsa beni şaşırtmadı. Penny hiçbir seçim bölgesine bağlı olmayan üniversiteli kadınları temsil ediyordu, bu da başka bir "güvenli" seçmen grubuydu (yani öğrendiğim kadarıyla) çünkü yüzde sekseni Yayılımcı Parti üyesiydi.

Aşağıda eldiven ölçüsü, diğer ölçüleri, sevdiği renkler (ona giyim kuşamla ilgili bir şeyler öğretebilirdim), sevdiği koku (tabii ki Vahşi Orman Şehveti) ve daha bir sürü ayrıntı vardı, çoğu zararsız bilgilerdi. Ama bir de "yorum" vardı:

"Hastalık derecesinde dürüst aritmetiği güvenilir değil - kendisinde hiç olmayan espri yeteneğiyle övünür diyetine dikkat eder ama krem şantili çileğe dayanamaz her canlının annesi olma kompleksi yazılı olan her şeyi okuma hastalığı."

Bonforte elyazıyla bir şey daha eklemişti: "Ah Kıvırcık! Bakıyorum gene çaktırmadan göz atıyorsun. "

Dosyaları geri götürdüğümde Penny'ye Farley dosyasında kendi bölümünü okuyup okumadığını sordum. O da bana kendi işimle ilgilenmemi söyledi! Sonra kızardı ve özür diledi.

Zamanımın çoğu çalışmakla geçiyordu ama aynı zamanda fiziksel benzerliğimi dikkatle yeniden gözden geçirdim ve Semiperm tonumu kontrol ettim, kırışıklıklar üzerinde çok titizce çalıştım, iki ben ekledim ve sonra her şeyi elektrikli fırçayla sabitleştirdim. Bütün bunlar kendi yüzüme kavuşmak için derimi yüzmem gerekeceği anlamına geliyordu ama bu bozulmayacak, asetonla bile çıkmayacak ve kâğıt mendil gibi zararlı nesnelere karşı dayanıklı bir makyaj için küçük bir bedeldi. Capek'in, Bonforte'nin sağlık dosyalarında sakladığı bir fotoğrafından yararlanarak "aksak" bacağının üstüne bir yara bile

yapmıştım. Eğer Bonforte'nin bir karısı ya da metresi olsaydı, fiziksel görünüşüne bakarak sahteyi gerçeğinden ayırmada büyük zorluk çekerdi. Büyük bir sıkıntıydı bu ama böylece aklım rolümün gerçekten zor olan kısmıyla meşgul olabilmek için serbest kalmıştı.

Ama yolculuk boyunca bütün çabam Bonforte'nin neler düşündüğünü, nelere inandığını kısacası Yayılıma Parti'nin politikalarını içime iyice sindirmekten ibaretti. Aslında bir anlamda Bonforte Yayılıma Parti'nin ta kendisiydi, partinin yalnızca önde gelen lideri değil aynı zamanda siyasi düşünürü ve en büyük, en tecrübeli devlet adamıydı. Parti kurulduğunda yayılımcılık bir "Açık Kader" hareketinden başka bir şey değildi, yalnızca tek bir ortak noktalan olan bir gruplar koalisyonuydu; ortak noktaları da uzaydaki sınırların, insan ırkının geleceğiyle ilgili en önemli mesele olduğu konusundaki inançlarıydı. Bonforte partiye temel bir anlayış ve ahlak kazandırmış, özgürlüğün ve eşit hakların imparatorluk bayrağının yanında yaşatılması gerektiği düşüncesini getirmişti; eskiden beyaz ırkın Afrika ve Asya'da yaptığı yanlışları insan ırkının bir daha asla tekrarlamaması gerektiği üzerinde ısrarla durmuştu.

Ama aklımı karıştıran bir şey vardı - bu konularda inanılmaz derecede yetersizdim. Yayılımcı Parti'nin başlangıç tarihi insanlık Partisi'nin şu anki durumuna çok benziyordu. Siyasi partilerin de insanlar gibi büyürken sık sık değiştiklerinin farkında değildim, insanlık Partisi'nin Yayılım hareketinin bir parçası olarak ortaya çıktığını belli belirsiz biliyordum ama bunun üzerinde hiç düşünmemiştim. Aslında bu durum kaçınılmazdı; çünkü gözlerini uzaya çevirmeyen ve orada olanları izlemeyen partiler yavaş yavaş tarihi zorunluluk karşısında giderek küçüldüler ve artık seçim kazanamamaya başladılar; doğru yolda olan tek partinin ise iki gruba bölünmesi zorunlu oldu.

Ama siyasi eğitimim bu kadar mantıklı bir yoldan ilerlemedi. Başlangıçta yalnızca Bonforte'nin halka hitaben yaptığı konuşmalara dalmıştım. Evet, bunu ilk yolculuk sırasında da yapmıştım ama o sırada nasıl konuştuğu üzerinde çalışmaya başlamıştım şimdi ise ne dediğini anlamaya çalışıyordum.

Bonforte büyük geleneğe ait bir konuşmacıydı ama tartışmalarda çok sivri dilli olabiliyordu, örneğin Yeni Paris'te, Mars Yuvaları ile ilgili Tycho Anlaşması sırasında ortaya çıkan kargaşalık esnasında yaptığı konuşmada böyle bir tavır sergilemişti. Bu anlaşma onun iktidarı kaybetmesine neden olmuştu; anlaşmanın Meclis'ten geçmesini sağlamış, ancak bunun koalisyonda yarattığı çatlaklar yüzünden bir sonraki güven oylamasında kaybetmişti. Gene de Quiroga antlaşmayı feshetmeye cüret edememişti. Antlaşmayı ben de pek tutmadığım için bu konuşmayı özel bir ilgiyle dinledim; Marslılar'a Dünya'da, insanların Mars'ta sahip olduğu imtiyazların aynılarının tanınması bana iğrenç gelmişti — ta ki Kkkah Yuvası'nı ziyaret edene dek.

"Sayın muhalefet üyesi," diyordu Bonforte sesine sert bir ifade katarak, "sizi sözüm ona İnsanlık Partisi'nin felsefesinin, yani 'İnsanların, insanlar için, insanlar tarafından yönetimi' düşüncesinin Lincoln̲ün ölümsüz cümlesinin yinelenmesinden başka bir şey olmadığına inandırmaya çalışıyor. Ancak ses Abraham'ın sesi olsa da, eller Ku-Klux-Klan'ın elleri. Bu masum görünen sloganın gerçek anlamı 'Bütün ırkların, yalnızca insanlar tarafından, bir grup imtiyazlının çıkarı için yönetilmesidir.

"Ama hasmım buna itiraz ediyor, vahşilere kendi Uygarlığımızı ulaştırarak aydınlanmayı tüm yıldızlara yaymak bize Tanrı tarafından verilmiş bir görevdir diyor. Bu sosyolojide Roma İmparatorluğu

okuludur uysal zenci köleler şarkı söylerken, Sahip de hepsinin başını okşuyor bu güzel bir resim ama çerçevesi çok dar; kamçılı elleri, boyunduruğu ve ticarethanenin muhasebe dairesini göstermiyor!"

Bir Yayılıma olmasam bile bir Bonfortist olmaya başladığımı fark ediyordum. Sözlerinin mantığına inandığımdan emin değildim aslında, bu sözlerin mantıklı olduğundan da emin değildim. Ama kabul etmeye açık bir ruh durumundaydım. Söylediklerini tamamiyle anlamak istiyordum ki onun yerinde, gerektiğinde bunları yeniden aktarabileyim.

Ne olursa olsun ortada ne istediğini ve (çok daha nadir görebildiğimiz) niye istediğini bilen bir adam vardı. Ondan etkilenmememe olanak yoktu, ayrıca bu durum beni kendi inançlarımı sorgulamaya zorluyordu. Ben ne için yaşıyordum?

Elbette mesleğim için! Onun içinde büyümüştüm, onu seviyordum, sanatın uğruna çabalamaya değer olduğu gibi bir inanç taşıyordum, mantıksız bile olsa ve ayrıca yaşamımı kazanmak için bildiğim tek yoldu bu. Ama daha başka ne vardı?

Hiçbir zaman resmi ahlak okulları beni etkilememiştir. Onları denemiştim halk kütüphaneleri, parasızlık çeken bir oyuncuya yeniden yaratma süreci için hazır bir kaynaktı, - ama onları bir kaynana öpücüğü gibi, vitamin bakımından yetersiz buluyordum. Zaman ve bir yığın kâğıt verildiğinde bir filozof her şeyi kanıtlayabilir.

Pek çok çocuğa verilen ahlaki bilgileri de aynı şekilde hor görüyordum. Bu öğretilerin çoğu boş lakırdılardan ibaretti ve gerçekten bir şey ifade eder gibi görünenler de, "İyi" bir çocuk annesini uykuda rahatsız etmeyen çocuktur ve "İyi" bir adam da

yakalanmadan bankada kabarık bir hesap oluşturabilen kişidir gibisinden kutsal sözlere adanmıştı. Hayır, teşekkürler!

Ama bir köpeğin bile hareketlerinde belli kurallar vardır. Peki, benimkiler neydi? Nasıl davranıyordum ya da en azından nasıl davrandığımı düşünmekten hoşlanıyordum?

"Gösteri ne olursa olsun devam etmelidir." Buna her zaman inanmış ve bununla yaşamıştım. Ama gösteri neden devam etmeliydi hele bazı gösterilerin son derece kötü olduğunu bildiğimize göre? Çünkü o gösteriye çıkmayı kabul etmişsinizdir, çünkü orada seyirciler vardır; para ödemişlerdir ve her biri "yapabileceğimizin en iyisini" seyretmeye hak kazanmıştır. Oyununuzu onlara borçlusunuzdur. Oyununuzu aynı zamanda sahne işçilerine, yönetmene, prodüktöre ve tiyatronun öbür elemanlarına da borçlusunuzdur ve bir de size işinizi öğretenlere ve tarihte açık hava tiyatrolarında, taş sıralar karşısında oynayan oyunculara ve hatta pazar yerinde yere çömelip öykü anlatan masalcılara da borçlusunuzdur. *Soylulara yakışır cinsten onurlu bir davranıştır* bu.

Bu bakış açısının bütün meslekler için genelleştirilebileceğine karar verdim. "Değere değer." Hipokrat yemini. Takımını yarı yolda bırakma. Onurlu ücret için onurlu çalışma. Bu tür şeylerin kanıtlanmaya gereksinimi yoktur. Bunlar yaşamın önemli bir parçasıdır ebediyen. Galaksinin en ücra köşelerinde de yaşamın doğruları bunlardır.

Birden Bonforte'nin ne demek istediğini anlar gibi oldum. Zamanı ve mekânı aşan ahlaki temeller gerçekten varsa, bunlar hem Marslılar hem de insanlar için geçerlidir. Bu temeller her gezegende, her yıldızın çevresinde geçerlidir ve eğer insan ırkı bu gerçeğe göre hareket etmezse hiçbir zaman yıldızları kazanamaz, çünkü bir gün

gelir ondan bir şekilde daha üstün olan bir ırk, insanoğlunu bu çifte standartı yüzünden alaşağı eder.

Yayılmanın bedeli erdemdi. "Enayiye bir an için bile nefes aldırma", bu düşünce uzayın engin sınırlarına uyamayacak kadar dar bir felsefeydi.

Ama Bonforte güzellik ve ışık vazetmiyordu. "Ben pasifist değilim. Pasifizm, kişinin bedelini ödemeye gönüllü olmadan, bir toplumsal grubun kendisine sağladığı çıkarları kabul ettiği — ve şerefsizliğin üstüne bir şeref halesi kondurmak istediği değişken bir doktrindir. Sayın Başkan, yaşam onu kaybetmekten korkmayanlarındır. Bu yasa tasarısı kabul edilmeli!" Böyle diyerek muhalefetle birlikte, kendi partisinin grup toplantısında reddettiği savunma bütçesine kabul oyu vermişti.

Ya da "Taraf tutun! Daima taraf tutun. Bazen yanılabilirsiniz ama taraf tutmayı reddeden *her zaman* yanılır! Tanrı bizi bir seçim yapmaktan korkan namertlerden korusun. Haydi, ayağa kalkalım ve sayılalım" (Bu sonuncusu basına kapalı bir grup toplantısında yapılan bir konuşmaydı ama Penny konuşmayı mini kayıt cihazına kaydetmiş, Bonforte de bunu saklamıştı Bonforte'de bir tarih duygusu vardı; bütün kayıtları saklardı. Eğer böyle olmasaydı çalışacak pek malzemem olmazdı doğrusu.)

Bonforte'nin benim gibi biri olduğuna karar verdim. Ya da en azından benim olmak istediğim gibi biriydi. Oynamaktan gurur duyduğum bir karakterdi.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, Penny'ye eğer Bonforte hazır hale getirilemezse İmparator‘un huzuruna çıkacağım sözünü verdikten sonra yolculuk boyunca hiç uyumamıştım. Uyumaya niyetlenmiştim

tabii -bir tazmin kulakları gibi torbalanmış gözlerle sahneye çıkmanın bir âlemi yoktu ama çalıştığım şeyler çok ilgimi çekmişti ve Bonforte'nin masasında o acı haplardan bir sürü vardı. Günde yirmi dört saat çalışarak, hiçbir şekilde rahatsız edilmeksizin ve ihtiyacınız olacak bütün yardım elinizin altındayken ne kadar yol kat edebileceğinizi görmek oldukça şaşırtıcı.

Fakat Yeni Batavia'ya ulaşmadan hemen önce Dr. Capek içeri girdi ve "Kolunu sıva," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü İmparator'un önüne çıktığında yorgunluktan yüzüstü yere kapaklanmanı istemeyiz. Bu seni, aşağı inene kadar uyutacak. Sonra sana panzehrini vereceğim."

"Ha? Bu, *o* hazır olamayacak anlamına mı geliyor?"

Capek cevap vermedi ama iğneyi de yaptı. Konuşmanın sonunu getirmeye çalıştım ama bir iki saniye içinde uyumuş olmalıyım. Sonra ilk hatırladığım Dak'ın saygı dolu sesiydi. "Kalkın efendim. Lütfen kalkın. Lippershey Alanı'na indik."

8

Oksijensiz bir gezegen olan Ay'ın yüzeyine bir uzay gemisi inebilirdi. Ama bir uzay mekiği olarak *Tom Paine* uzayda kalmak ve yörüngedeki uzay istasyonları arasında gidip gelmek için tasarlanmıştı; mekiğin beşik gibi özel bir mekanizma içinde yüzeye indirilmesi gerekiyordu. Keşke uyanık olup bu olayı görebilseydim, çünkü bir karşılaştırma yapılırsa, yumurtayı bir tabakla havada yakalamanın daha kolay olduğunu söylüyorlar. Dak bu işlemi gerçekleştirebilen yarım düzine insandan biriydi.

Ama *Tommie'yi* beşiğinde görmeyi bile başaramadım; bütün gördüğüm yolcuların bağrış çağrışları arasında mekiğe hava kilidini yanaştırıp yolcuları Yeni Batavia'ya giden tüpe geçirmeleriydi bu tüp araçlar öylesine hızlıydı ki Ay'ın düşük yerçekimi altında, yolculuğun ortasında gene serbest düşüşe geçiyordunuz.

Önce Bonforte'nin gelecek seçimde yeniden iktidara gelene kadar (gelebilirse tabii) resmi ikametgâhı olan yere, muhalefet liderine ayrılan dairelere gittik. Bu odaların inanılmaz ihtişamı karşısında Başbakan'ın oturduğu yer nasıldır acaba, diye merak ettim. Yeni Batavia'nın tarihteki en muhteşem saraylara sahip başkentlerden bile üstün olduğunu tahmin ediyordum; dışarıdan hemen hemen hiç görülmemesi utanç vericiydi; ama bu küçük kusur, bu şehrin Güneş Sistemi'nde füzyon bombalarının etki edemediği tek şehir olması gerçeğiyle fazlasıyla dengeleniyordu. Ya da belki de "büyük ölçüde korunaklı" demeliyim, çünkü yıkılabilecek bazı yüzey yapıları mevcuttu. Bonforte'nin dairesinin yüzeyde, uçurumun kenarında bir

misafir odası da vardı, odada hava kabarcığı şeklindeki bir balkondan yıldızları ve Dünya Ana'yı görebiliyordunuz — ama yatak odası ve çalışma bölümleri sert kayaların üç yüz metre altındaydı, oraya da özel bir asansörle iniliyordu.

Daireyi incelemek için vaktim yoktu; beni resmikabule uygun bir şekilde giydirdiler. Bonforte'nin Dünya'da bile uşağı yoktu ama Rog son dakika ayrıntılarını çalışırken bana "yardım etmekte" (tam bir ayak bağıydı aslında) ısrar etti. Üstümdeki kıyafet eski tip, resmi bir saray elbisesiydi, şekilsiz boru bir pantolon, domuztırnağı biçiminde bir kuyruğu olan komik bir ceket. Pantolon da ceket de siyahtı ve sıkı, beyaz bir zırhı olan bir gömlek, "kanatlı" bir yakalık ve beyaz bir papyon kıyafetimi tamamlıyordu. Bonforte'nin gömleği tek parçaydı çünkü (sanırım) giyinmesine yardım edecek bir uşağı yoktu; kıyafet parça parça doğru olarak birleştirilmeli ve papyon elle bağlandığı belli olacak şekilde iğreti takılmalıydı ama bir kişiden hem politikadan hem de dönemin kostümlerinden anlamasını beklemek çok fazlaydı. Üstümdeki çirkin bir kostümdü ama göğsümde çaprazlamasına uzanan renkli Wilhelmina Nişanı hoş bir görüntü yaratıyordu. Bir boy aynasında kendime baktım ve yarattığım etkiden memnun kaldım; ölü siyah-beyaza karşıt bir tek renk güzel bir görüntüydü. Geleneksel kıyafet çirkin olabilirdi belki ama bir asaleti vardı, başgarsonun vakur haşmetini taşıyor gibiydi. İmparator‘un keyfine hizmet edebilecek bir görüntüm olduğuna karar verdim.

Rog Clifton bana bakanlar için aday göstereceğim kişilerin isimlerinden oluşan bir tomar parşömen kâğıdı verdi ve kostümümün iç cebine de listenin daktilo edilmiş bir kopyasını yerleştirdi orijinal liste biz yüzeye iner inmez Jimmie Washington'ın elinden imparatorluğun Devlet Bakanı'na ulaştırılmıştı. Teorik olarak görüşmenin amacı imparatora bir hükümet kurmanın benim için bir

zevk olduğu konusunda bilgi vermem ve önerilerimi alçakgönüllülükle sunmamdı; aday olarak belirlediğim kişilerin hükümdar kesinlikle onaylayana dek gizli tutulması gerekiyordu.

Aslında seçimlerin hepsi yapılmıştı; Rog ve Bili yolculuğun çoğunu Kabineyi meydana getirmekle ve adayların görevi kabul edeceğini kesinleştirmekle geçirmişlerdi, bunu yaparken de radyo mesajları için resmi gizli kanalları kullanmışlardı. Her bir aday ve alternatifi için Farley dosyalarını incelemiştim. Fakat liste gerçekten de gizliydi, haber servisi împarator'la olan görüşmeden önce bu listeye ulaşamayacaktı.

Parşömen yığınını aldım ve Yaşam Asamı taktım. Rog dehşete düşmüş görünüyordu. "Aman Tanrım, bunu İmparator'un huzurunda taşıyamazsın."

"Neden?"

"Neden mi? Bu bir *silah!"*

"Bu törensel bir silah. Rog, bütün dükler ve bodur baronlar elbiseleriyle birlikte kılıçlarını takarlar. Ben de bunu takacağım."

Başını hayır anlamında salladı. "Onlar takmak zorundalar. Bunun arkasındaki eski yasal kuramı anlamıyor musun? Onların kılıçları, lordlarına bağlılığı, görevlerini, lordlarını desteklediklerini ve kendi adamlarıyla, bütün silahlı kuvvetleriyle onu savunduklarım simgeliyor. Ama sen halktan birisin; geleneksel olarak huzuruna silahsız çıkacaksın."

"Hayır Rog. Israr edersen seni dinlerim, ama med-cezirdeki yükselmeyi yakalamak gibi harika bir fırsatı kaçırıyorsun. Bu iyi bir

tiyatro, işin *doğrusu* bu."

"Korkarım seni anlamıyorum."

"Tamam, bak şimdi, eğer bugün bu Asayı taşırsam yankısı Mars'a kadar gider mi? Yani Yuvalara demek istiyorum?"

"Sanırım öyle. Evet."

"Elbette. Öyle sanıyorum her Yuvada stereo alıcılar var; Kkkah'da bir sürü olduğunu

kesinlikle biliyorum. Onlar da İmparatorluk haberlerini bizim kadar dikkatle izliyorlar, değil mi?"

"Evet. En azından yaşlılar izliyor."

"Eğer bu Asayı taşırsam bunu bilecekler; eğer taşımazsam da bilecekler. Bu onlar için önemli; âdetleriyle yakından ilgili. Yetişkin hiçbir Marslı Yaşam Asası olmadan yuvasından çıkmaz, geleneksel törenlerde de bu böyledir. Marslılar geçmişte de İmparatorun huzuruna çıktıklarında asalarını taşıyorlardı, değil mi? Bunun için yaşamım üzerine bahse girerim.

"Evet, ama sen..."

"Benim bir Marslı olduğumu *unutuyorsun."*

Rog'un suratı anlamsızlaştı. Devam ettim. "Ben yalnızca 'John Joseph Bonforte' değilim; ben Kkkah Yuvası'ndan Kkkahjjjerrr'im. Eğer asamı taşımazsam, âdetlere karşı gelmiş olacağım — ve açıkçası bu haber yayılırsa ne olur bilmiyorum; Marslıların törelerini yeterince bilmiyorum. Şimdi de madalyonun öbür yüzünü çevir ve

öteki taraftan bak. Bu Asayı taşıyarak koridorda yürürsem *Majesteleri İmparatorun başbakanı olacak ilk Mars yurttaşı olacağım.* Bu Marslıları nasıl etkileyecektir?"

"Sanırım bu şekilde düşünmemiştim," diye cevapladı yavaşça.

"Eğer bu Asayı taşıyıp taşımamak konusunda karar vermek zorunda olmasaydım ben de düşünmezdim. Ama sence Bay B. Kabul Töreni için davet edildiğinde bunun üzerinde düşünmemiş midir? Rog, kaplanı kuyruğundan yakaladık; yapacağımız tek şey sırtına binmek ve onu sürmek. Kaçmasına izin veremeyiz."

O sırada Dak geldi, fikrimi onayladı, Clifton'ın başka bir şeyler beklemesinden dolayı şaşırmış gibiydi. "Tabii ki yeni bir emsal oluşturuyoruz Rog bu iş bitmeden bir sürü emsal daha oluşturacağız." Fakat Asayı nasıl taşıdığımı görünce bağırdı. "Olamaz. Sen birilerini öldürmeye mi çalışıyorsun? Yoksa yalnızca duvarda bir delik mi açmayı planlıyorsun?"

"Düğmesine basmıyordum."

"Bu kıyağın için teşekkürler! Emniyetini bile kapatmamışsın." Asayı elimden büyük bir dikkatle aldı ve "Bu halkayı döndürüyorsun ve bunu şu yive doğru itiyorsun o zaman bir sopadan farkı kalmaz. Uf be!"

"Ah, özür dilerim."

Beni Saray'ın giyinme odasına götürdüler ve Kral Wilhelm'in özel görevlisine havale ettiler, Albay Pateel mükemmel tavırları, İmparatorluk uzay kuvvetlerinin göz kamaştıran üniformasıyla yumuşak yüzlü bir Hintli'ydi. Bana yaptığı reverans cetvelle

hesaplanmış olmalıydı; kurala göre ben Başbakan olmak üzereydim ama henüz tam olarak değildim, ben onun üstü olmakla birlikte ne de olsa bir sivildim sonra sağ omuzunda İmparator'un nişanını taşıdığından buna göre selam vermesi gerekiyordu. Yaşam Asası'na şöyle bir baktı ve yumuşak bir ifadeyle. "Bu bir Marsh Asası, değil mi efendim? ilginç. Onu burada bırakmak isteyeceğinizi sanıyorum — güvenli olur."

"Onu taşıyacağım," dedim.

"Efendim?" Kaşları kalktı ve yaptığım bariz hatayı düzeltmemi bekledi.

Belleğimden Bonforte'nin en sevdiği beylik sözleri bulup çıkardım ve kibirli hareketleri kınamak için kullandıklarından birini seçtim. "Evlat, sen kendi işine bak, ben de benimkine bakayım."

Yüzü allak bullak oldu. "Peki efendim. Buradan lütfen."

Taht odasının girişinde durduk. Yüksek kürsünün gerisindeki taht boştu, iki yanda, büyük mağara boyunca sarayın asilzadeleri ve kraliyet ailesi ayakta bekliyorlardı. Sanırım Pateel bir işaret verdi çünkü imparatorluk Marşı söylenmeye başlandı, hepimiz olduğumuz yerde kaldık, Pateel bir robot gibi hazıroldaydı, bense orta yaşıma uygun bir biçimde hafif eğik duruyordum ve bu işi mecburen yapan biri gibiydim, bütün saray vitrin görüntülerini andırıyordu. Umarım bu saray meselesinden bir gün tamamiyle vazgeçmeyiz; bu asil giysiler, mızraklı muhafızlar falan güzel bir görüntü oluşturuyor.

Marşın son notalarıyla birlikte imparator gerilerden gelerek tahttaki yerini aldı: Orange Prensi, Nassau Dükü, Lüksemburg Yüce Dükü, Kutsal Roma İmparatorluğu‘nun Baş şövalyesi, imparatorluk

Kuvvetleri'nin Amirali, Mars Yuvalarının Danışmanı, Mağdurların Koruyucusu ve Tanrı'nın Lütfuyla Aşağı Toprakların ve Gezegenlerin ve Aralarındaki Uzayın Kralı Willem.

Yüzünü göremedim ama yarattığı hava içimde bir anda sıcacık bir yakınlık duygusu oluşturdu. Artık kraliyete karşı herhangi bir düşmanlık beslemiyordum.

Kral Willem yerine oturduğunda marş sona erdi; başıyla verdiği selam ve rahat işareti saray mensuplarını normal konumlarına getirdi. Pateel geri çekildi ve ben kolumun altındaki Asayla, düşük yerçekimine rağmen aksayarak uzun yürüyüşüme başladım. Bu Kkkah'ın Yuvası'na doğru ilerlediğim zamanki durumun aynısıydı, ama şimdi korkmuyordum; yalnızca her tarafımı ter basmıştı ve bedenim karıncalanıyordu. İmparatorluk potpurisi beni izliyordu, "Kong Christian", "Marseillaise" ve sonra da "Yıldız Parıltılı Sancak" ve öbür marşlar bir bir geçti.

İlk engel çizgisinde durdum ve reverans yaptım, sonra İkincisinde de, derken sonuncusunda merdivenlerden hemen önce daha büyük bir reverans. Diz çökmedim; asillerin diz çökmesi gerekir ama halktan olanlar Hükümdarla birlikte hâkimiyeti paylaşırlar. Bunun videoda ve tiyatroda bazen yanlış yapıldığını görmüştüm; bu yüzden Rog ne yapmam gerektiğini iyice anlatmıştı.

"Ave, Imperator!' Bir Hollandalı olsaydım "Rex" de demem gerekirdi, ama ben bir Amerikalıydım. İlkokul Latincesiyle bir-iki laf ettik; o benim ne istediğimi sordu, ona beni çağırttığını hatırlattım. Daha sonra Anglo-Amerikan diline döndü, bunu hafif bir "aşağı-Doğu" aksanıyla konuşuyordu.

"Babamıza başarıyla hizmet ettiniz. Şimdi de bize hizmet etmenizi istiyoruz. Ne diyorsunuz?"

"Hükümdarımın dileği başım üstüne, Majesteleri."

"Yaklaşın."

Belki her şeyi çok iyi götürüyordum ama engellerin üzerindeki basamaklar yüksekti ve bacağım gerçekten kötü durumdaydı psikosomatik olarak duyduğum ağrı da aslı kadar kötüydü. Neredeyse düşecektim Willem ok gibi tahtından fırladı ve kolumu tuttu. Salonda herkesin tuttukları soluklarını bıraktıklarını duydum. İmparator bana gülümsedi ve alçak sesle, "Rahatla, dostum. Kısa keseceğim."

Tahtın önündeki sandalyeye gelebilmem için bana yardım etti, beni oturttu ve kendisi de yeniden yerine oturdu. Sonra elini uzattı, parşömenleri verdim. Kâğıtları açtı, boş sayfaları okurmuş gibi yaptı.

Bu arada oda müziği çalmaya başlamıştı, saray ahalisi kendi arasında eğleniyordu, bayanlar gülüşüyor, asil beyler bayanlara karşı nezaket gösterilerinde bulunuyorlar, yelpazeler sallanıyordu. Kimse kendi yerinden fazla uzaklaşmıyor, kimse de olduğu yerde kıpırtısız durmuyordu. Michelangelo'nun kanatlı, melek çocuklarını andıran saray oğlanları ellerinde şekerleme dolu tepsilerle etrafta dolanıyorlardı. Birisi Willem'in önünde diz çöktü, Willem gözlerini boş listeden ayırmadan bir tane aldı. Çocuklardan biri tepsiyi bana uzattı ve yaptığımın uygun olup olmadığını bilmeden bir şekerleme aldım. Hollanda'da yapılan şu nefis ve benzersiz çikolatalardan biriydi.

Saray çevresinden birkaç simayı seyrettiğim filmlerden tanıdığımı fark ettim. Dünya'nın, kendilerini dük ya da kont Unvanlarının altına

gizleyen kraliyet işsiz güçsüzlerinin Kemen hepsi buradaydı. Bazıları Willem'in bu kişileri kendi sarayını canlı ve çekici kılmak için yanında barındırdığını söylüyorlardı; bazıları da onları gözaltında bulundurmak ve politikadan uzak tutarak bela çıkarmalarını engellemek istediğini öne sürüyorlardı. Belki kısmen ikisi de doğruydu. On iki milletten gelen ve kraliyet ailesinden olmayan asilzadeler de buradaydı; bazıları gerçekten yaşamlarını kazanmak için çalışmışlardı.

Kendimi Habsburg dudaklarını ve Windsor burnunu seçmeye çalışırken keşfettim.

Sonunda Willem parşömenleri bir kenara bıraktı. O anda müzik ve konuşmalar kesildi. Bu ölüm sessizliğinde "Önerdiğimiz yürekli bir ekip. Onaylamaya eğilimliyiz," dedi.

"Son derece lütufkârsınız Majesteleri."

"Durumu inceleyecek ve sizi bilgilendireceğiz." Öne doğru eğildi ve alçak bir sesle yalnızca benim duyabileceğim şekilde şöyle dedi: "Bu kahrolası basamaklardan geri geri inme. Yalnızca ayağa kalk. Bir an önce buradan ayrılmak istiyorum."

Ben de ona doğru eğilip fısıldadım. "Ah, teşekkür ederim, Efendimiz."

Ayağa kalktı. Bunun üzerine ben de aceleyle ayağa kalktım, pelerinini dalgalandırarak ortadan yok oldu. Geriye döndüğümde birkaç şaşkın bakışla karşılaştım. Ama müzik yeniden başladı ve ben de asilzade takımı siyasi sohbetlerine geri dönmüşken rahatça dışarı çıktım.

Kemeraltı yolundan geçer geçmez Pateel burnumun dibinde belirdi. "Buradan lütfen, efendim."

Şatafatlı gösteri geride kalmıştı, şimdi sıra gerçek görüşmedeydi.

Pateel beni küçük bir kapıdan boş bir koridora, oradan bir başka küçük kapıdan geçirerek oldukça sıradan bir ofis odasına çıkardı.

Krallıkla ilgili tek şey duvara yerleştirilmiş bir levhaydı: Orange Hanedanı'nın amblemi ve o ölümsüz söz: *"Ben, Sürdürürüm!'* Odada büyük, üzeri kâğıtlarla dolu, alçak bir masa vardı. Masanın ortasında metal tabanlı bir çift bebek ayakkabısının altında cebimdeki listenin orijinali duruyordu. Bakır bir çerçevenin içinde son imparatoriçe ve çocuklarının aile fotoğrafı yer alıyordu. Bir duvara biraz eski bir divan dayalıydı ve gerisinde küçük bir bar vardı. Ortada birkaç koltuk ve masanın yanında da bir döner sandalye duruyordu. Öteki eşyalar ancak oldukça meşgul ve dağınık bir aile doktorunun bürosunda olabilecek cinstendi.

Pateel kapıyı arkasından kapatarak odada beni yalnız bıraktı. Orada durup oturmamın uygun olup olmayacağını düşünecek zaman yoktu, zaten imparator da karşıdaki kapıdan çabucak içeri giriverdi. "N'aber Joseph?" diye seslendi. "Bir saniye sonra yanında olacağım." Onu izleyerek bir yandan da tören giysilerini çıkartan iki uşakla birlikte odayı geçti ve üçüncü bir kapıdan dışarı çıktı. Sonra gene bir anda geri döndü, içeri girdiğinde iş tulumu cinsi bir şey giymişti. "Sen kısa yoldan gelmişsin, ben uzun yoldan gelmek zorundaydım. Saray mühendisine arka odayla taht arasında başka bir tünel yapması için ısrar edeceğim, yoksa bu iş böyle yürümez. Ya bir karenin üç kenarını dolanmak zorunda kalıyorum, ya da sirk atı kılığında yarı-özel koridorlardan geçip duruyorum." Düşünceli bir

şekilde ekledi. "Bu aptal kıyafetlerin altına yalnızca iç çamaşırı giyiyorum."

"Giydiklerinizin üstümdeki bu şebek ceketi kadar rahatsız olup olmadıklarından şüpheliyim efendim."

Omuz silkti. "Peki, n'apalım, ikimiz de işimizin getirdiği rahatsızlıklara katlanacağız işte. Kendine içki almadın mı?" Kabine bakanları için hazırlanan aday listesini eline aldı. "Bir içki al ve bana da bir tane hazırla."

"Ne alırdınız, Efendim?"

"Ha?" Başını kaldırdı ve sertçe bana baktı. "Her zamankinden. Buzlu skoç tabii."

Hiçbir şey söylemedim ve içkileri hazırladım, benimkine su da ekledim. Birden bir ürperme gelmişti; eğer Bonforte İmparator'un her zaman buzlu skoç içtiğini bilseydi, bu onun Farley dosyasında olurdu. Ama yoktu.

Ama Willem içkisini yorum yapmadan kabul etti, mırıldandı. "Muhteşem jetlere!" Ve listeye bakmaya devam etti. Sonunda başını kaldırdı ve sordu; "Bu genç delikanlılar neyin nesi Joseph?"

"Efendim, bu tabii ki iskelet bir kabine." Mümkün olan her durumda, bakanların birer alternatifi vardı ve Bonforte Başbakanlığın yanısıra Savunma ve Hazine Bakanlıklarını da üstlenecekti. Üç durumda da yardımcı bakanlıklara geçici görevler vermiştik Araştırma, Nüfus Yönetimi ve Dışişleri. Daimi hükümette görev alacakların hepsi seçim kampanyasına katılacaklardı.

"Evet, evet bu senin yedek ekibin. Hımmm... Bu Braun nasıl biri?"

İnanılmaz ölçüde şaşırmıştım. Willem'in listeyi herhangi bir yorum yapmadan onaylayacağını sanıyordum; ama anlaşılan o ki başka şeyler üzerine de sohbet etmek istiyordu. Sohbet etmekten korkmuyordum; bir insan karşısındakinin konuşmasına izin vererek çok başarılı bir konuşmacı unvanı kazanabilir.

Lothar Braun "yükselen genç bir devlet adamı" gözüyle bakılanlardandı. Onun hakkında bildiklerim Farley dosyasından ve Rog'la Bill'in söylediklerinden ibaretti, Bonforte görevden ayrıldıktan sonra ekibe katılmıştı ve bu yüzden kabinede bir görev almamıştı ama parti meclisinde güvenlik görevlisi ve yardımcı denetçi olarak çalışmıştı. Bili, Bonforte'nin onu hızlı bir şekilde yükseltmeyi ve geçici hükümette onu denemeyi planladığı konusunda ısrar etmişti; Bili, Braun'u Dış İletişim Bakanı olarak öneriyordu.

Rog Clifton bir türlü karar verememiş; önceleri yardımcı bakan Angel Jesus de la Torre y Perez üzerinde durmuştu. Ama Bili, eğer Braun başarısız olacaksa bunu hiç kimse zarar görmeden anlayabilmek için iyi bir fırsat olduğunu söylemişti. Clifton da kabul etmişti.

"Braun mu?" diye cevaba girişti. "Genç, istikbal vadeden biri, çok zeki."

Willem herhangi bir yorumda bulunmadı, listeye bakmaya devam etti. Bonforte'nin Farley dosyasında Braun için ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordum. Zeki... Çok çalışkan... Analitik bir kafa. Aleyhinde herhangi bir şey demiş miydi? Hayır, -peki belki — "fazla nazik" demiştir. Bu bir insanı suçlamak demek değildir. Ama Bonforte sadakat ya da dürüstlük gibi erdemler konusunda hiçbir şey dememişti ki. Bu da hiçbir şey anlamına geliyordu, sonuçta Farley dosyası bir karakter çalışması değil, bir veri dosyasıydı.

İmparator listeyi bir tarafa bıraktı. "Joseph, Mars Yuvaları'nı bir an önce İmparatorluk'a sokmak mı istiyorsun?"

"Ee, tabii ki seçimden önce değil efendim."

"Hadii, seçimden sonrası için konuştuğumu biliyorsun. Ayrıca bana 'Willem' demeyi unuttun mu sen? Benden altı yaş büyük birinin bu koşullarda bana 'Efendim' demesi çok aptalca."

"Peki, öyleyse, Willem."

"İkimiz de biliyoruz ki benim politikayla ilgilenmemem gerek. Ama aynı zamanda bunun aptalca bir şey olduğunu da biliyoruz. Joseph, sen Mars Yuvaları'nın hepsinin kendiliğinden İmparatorluk'a katılma ortamını sağlayabilmek için yıllarını harcadın." Asama işaret etti. "Bunu başardığına inanıyorum. Şimdi, eğer bu seçimi kazanırsan Büyük Meclis in bana bunu ilan etme iznini vermesini sağlayabilirsin, değil mi?

Şöyle bir düşündüm. "Willem," dedim yavaşça, "bunun tamı tamına planladığımız şey olduğunu biliyorsun. Bu konuyu tekrar ortaya atmak için bir nedenin olmalı."

İçkisini karıştırdı ve bana baktı, yazlıkçılardan birini azarlamaya hazırlanan New England'lı bir bakkal gibi görünmeye çalışıyordu. "Benim tavsiyemi mi soruyorsun? Anayasa senin bana tavsiyede bulunmanı gerektiriyor, tersini değil."

"Tavsiyeni dinlerim, Willem. Ama ona uyacağım diye söz Vermem."

Güldü. "Sen zaten çok az şey için söz verirsin. Pekâlâ, seçimi kazandığını ve görevine geri döndüğünü farz edelim. Ama

çoğunluğun o kadar sınırda olacak ki Marslılar'ı tam yurttaşlığa kabul etmek için yapılan oylamada zorluklarla karşılaşacaksın. Böyle bir durumda güven oylamasına gitmeni tavsiye etmem. Eğer kaybedersen, bunu kabullen ve görevde kal."

"Neden Willem?"

"Çünkü sen de ben de sabırlı insanlarız. Anlıyor musun?" Duvardaki levhayı gösterdi. *"'Ben, Sürdürürüm!'* Göze çarpan bir kural değil belki ama bir kralın görevi göze çarpmak değildir; onun görevi korumak, bağlı olmak ve gücü elinde tutmaktır. Şimdi anayasa sözleriyle söyleyecek olursam, senin görevde kalman ya da kalmaman beni bağlamaz. Ama İmparatorluk'un bir arada olup olmaması beni bağlar. Seçimden hemen sonra Mars sorununda yenilgiye uğrarsan bekleyebilirsin çünkü diğer politikaların oldukça popüler olacak. Ara seçimlerde oy toplayabilir ve sonunda bana gelip 'Mars İmparatoru' sıfatını da sıfatlarım arasına ekleyebileceğimi söylersin. O yüzden acele etme."

"Bunun üzerinde düşüneceğim," dedim dikkatlice.

"Düşün. Şimdi gelelim sürgün sistemine."

"Seçimden hemen sonra uygulamasını durduracağız ve bir an önce de kaldıracağız." Bu cevabı kesin bir dille verebilirdim; Bonforte bundan nefret etmişti.

"Sana saldıracaklardır."

"Saldırsınlar. Bırakalım istediklerini yapsınlar. Biz oy kazanırız."

"Hâlâ inançlarında güçlü olmana sevindim Joseph. Bir mahkûm gemisinde Orange sancağı olsun istemem asla. Peki, serbest

ticaret?"

"Seçimden sonra evet."

"Finansmanı nereden sağlayacaksın?"

"Tahminlerimize göre ticaret ve üretim o kadar hızlı büyüyecek ki diğer gelirler gümrük kayıplarını kapatacaktır."

"Peki diyelim ki olmadı, o zaman?"

Bu konuda bana ikinci bir cevap hazırlanmamıştı ve ekonomi büyük ölçüde bir sırdı benim için. Hafifçe gülümsedim. "Willem, bu soruya cevap vermek için önceden hazırlanmam gerekiyor. Ama Yayılımcı Parti'nin tüm programı serbest ticaret, serbest dolaşım, tek yurttaşlık, tek para birimi üzerine kurulu, ayrıca İmparatorluk kanunlarının ve kısıtlamalarının asgariye indirilmesi yalnızca İmparatorluk halkı için değil, aynı zamanda İmparatorluk'un kendisi için de iyi olacaktır. Paraya ihtiyacımız olursa buluruz ama İmparatorluk'u parçalara ayırarak değil." Cümlenin tamamı Bonforte'ye aitti, sadece hafif bir ayarlama yapmıştım.

"Kampanya konuşmalarını kendine sakla," diye homurdandı. "Sadece sormuştum." Listeyi tekrar eline aldı. "Bu listenin senin istediğin gibi olduğundan tamamen emin misin?"

Listeye uzandım, o da bana verdi. Lanet olsun, imparator açıkça bana, anayasanın ona izin verdiği ölçüde, ona göre Braun'un yanlış kişi olduğunu söylemeye çalışıyordu. Çok berbat bir durumdu bu. Bili ve Rog'un hazırladığı listeyi değiştirmek benim işim değildi.

Öte yandan, bu *Bonforte'nin listesi* değildi; bu yalnızca eğer *o* olsaydı hazırlayabileceğini düşündükleri listeydi.

Birden keşke biraz zamanım olsa ve Penny'ye Braun hakkında ne düşündüğünü sorabilsem diye düşündüm.

Sonra Willem‘in masasından bir kalem aldım ve "Braun" ismini çizip büyük harflerle "De la Torre" yazdım hâlâ Bonforte'nin el yazısını taklit etme riskini göze alamıyordum, imparator yalnızca "Bence bu iyi bir takım gibi görünüyor," dedi, "İyi şanslar Joseph. Buna ihtiyacın olacak."

Bu görüşmenin sonuydu. Bir an önce gitmek istiyordum, ama bir kralın huzurundan hemen çıkılmaz; bu öncelik ona aittir. Bana işliğini ve yeni oyuncak trenlerini göstermek istiyordu. Bana kalırsa bu eski hobiyi canlandırmak için herkesten çok şey yapmıştı; kişisel olarak söylemem gerekirse yetişkin bir adam için bu bir uğraş olamazdı. Ama "Kraliyet İskoçları" için tasarladığı yeni oyuncak lokomotifi için kibar sesler çıkardım.

"Eğer elimde olsaydı," diye söze başladı ellerini ve dizlerini yere koyarak ve oyuncak makinanın içini gözetleyerek, "çok iyi bir ustabaşı olurdum — bir başmakinist olabilirdim herhalde. Ama doğumumla birlikte kaderim çizilmişti zaten.

"Böyle bir şeyi tercih edebileceğini gerçekten düşünüyor musun Willem?"

"Bilmiyorum. Şimdiki işim fena değil. Saatler kolay geçiyor ve iyi para alıyorum - hem sosyal güvence olarak da birinci düzeydeyim — bir devrim olmadığı sürece tabii. Öte yandan, benim soyum bu konuda hep şanslı olmuştur. Ama işin çoğu can sıkıcı ve ikinci sınıf bir oyuncu tarafından da pekâlâ yapılabilir."

Bana baktı. "Senin makamını bir sürü yorucu ilişkiden ve gösteriş zorunluluğundan kurtarıyorum biliyorsun."

"Evet, biliyorum ve bunu da takdir ediyorum."

"Kırk yılda bir birilerini doğru yöne çekiştirme şansım oluyor — doğru sandığım yöne yani. Krallık çok çok garip bir meslek, Joseph. Sakın bu mesleği yapma."

"Korkarım istesem de bunun için biraz geç kaldım."

Oyuncağı üzerinde son ayarlamayı da yaptı. "Benim esas işlevim senin delirmeni engellemek."

"Nasıl?"

"Elbette. Durum psikozu devlet başkanlarının meslek hastalığıdır. Krallık soyunda benden önce gelenler, gerçekten yönetmek zorunda olanlar yani, biraz uçuk kişilerdi. Bir de senin Amerikalı Başkanlarını bir düşün, işleri genelde onları en verimli dönemlerinde öldürürdü. Ama ben, ben bir şeylere koşuşturmak zorunda değilim; bu işi benim için yapacak senin gibi bir profesyonel var. Hem senin üzerinde o öldürücü baskı da yok; sen, ya da senin yerindekiler her zaman için işler çok çetrefilleşince görevi bırakabilirsiniz - ama yaşlı imparator, hemen hemen her zaman için 'yaşlı' İmparator'dur; yani bizler öbürlerinin görevi bıraktığı yaşta tahta geçeriz. İmparator her zaman orada sürekliliği koruyarak, devletin simgesi olarak, tahtındadır, bu arada siz profesyoneller de yeni bir görev için çalışırsınız." Ciddiyetle göz kırptı. "Benim işim belki çok cazip değil ama yararlı."

Daha sonra beni o çocuksu trenlerinden kurtardı ve birlikte ofisine geri döndük. Kovulacağımı düşünüyordum. Onun yerine şöyle dedi:

"Aslında seni görevine geri dönmen için bırakmalıyım. Zor bir yolculuk muydu?"

"Yo, çok zor değildi. Zaten çalışıyordum."

"Evet, öyle olmuştur. Ha bu arada kimsin sen?"

Polisin omzunuza dokunuşuydu bu, adımınızı atıp da basamağı yerinde bulamamanın şoku, yataktan düşmek gibi, ya da sevgilinizin kocasının beklenmeyen bir zamanda eve dönmesi gibi bir şeydi. Bu basit soru yerine bunlardan birkaçının birden başıma gelmesini tercih ederdim. Bir anda ruhum, görünüşüme uyacak şekilde, hatta fazlasıyla yaşlanıvermişti.

"Efendimiz?"

"Hadi ama" dedi sabırsızca, "kuşkusuz benim işim de birtakım ayrıcalıklar taşıyor. Bana doğruyu söyle yeter. Son yarım saattir senin Joseph Bonforte olmadığını biliyorum - gerçi annesini bile kandırabilirsin; onun üslubunu dahi taşıyorsun. Ama kimsin sen?"

"Benim adım Lawrence Smith, Majesteleri," dedim çok hafif bir sesle.

"Güçlü ol bakalım! Eğer isteseydim nöbetçileri çok daha önce çağırırdım. Buraya bana suikastte bulunmak için mi gönderildin?"

"Hayır Efendimiz. Ben - ben Majestelerine sadığım."

"Bunu göstermek için garip bir yol seçmişsin. Peki, kendine bir içki al, otur ve anlat bakalım."

Ben de her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Bir içki içiminden fazla sürdü, sonuçta kendimi daha iyi hissediyordum. Ona kaçırılma olayından bahsederken sinirlendi ama Bonforte'nin beynine ne yaptıklarını anlatınca yüzü Jüpiter'in gazabıyla bir anda karardı.

En sonunda sakin bir sesle şöyle dedi: "Bu durumda eski haline dönmesi yalnızca birkaç gün mü alacak?"

"Dr. Capek öyle söylüyor."

"Tam anlamıyla iyileşene dek işe dönmesine izin vermeyin. O çok değerli biri. Bunu biliyorsun değil mi? ikimizden altı tane eder o. Bu durumda dublörlük işini devam ettirmeli ve iyi olması için ona zaman tanımalısınız, İmparatorluk'un ona ihtiyacı var."

"Evet Efendimiz."

"Bırak şu 'Efendimiz'i. Madem onun yerindesin bana 'Willem' de, onun çağırdığı gibi yani. Numaranı nasıl anladığımı biliyor musun?"

"Hayır, Efen — hayır Willem."

"Beni yirmi yıldır Willem diye çağırır. Sırf devlet meselesi görüşüyoruz diye özel görüşmemizde bu alışkanlığım bırakması bana garip geldi. Fazla şüphelenmedim. Ama performansın çok iyi olmasına rağmen düşünmeye başladım. Ve sonra trenleri görmeye gittiğimizde anladım."

"Affedersiniz ama nasıl?"

"Çünkü *kibardın*! Geçmişte de onu trenlerime bakmaya zorlardım o da hep olabildiğince kabalaşarak bunun yetişkin bir insan için boşa

zaman harcamak olduğunu söylerdi. Bu daima oynadığımız küçük bir oyundu, ikimiz de hoşlanırdık."

"Ah, bunu bilmiyordum."

"Nasıl bilebilirsin ki?" Bense bilmen gerektiğini düşünüyordum, o kahrolası Farley dosyası bunu bana söylemiş olmalıydı. .. Daha sonra o dosyanın üzerine kurulu olduğu kuram açısından bakıldığında kusurlu olmadığını fark ettim; yani bu dosya, ünlü bir adamın kendisinden *daha az* ünlüler hakkındaki ayrıntıları hatırlaması için tasarlanmıştı. Ama şüphesiz İmparator *daha az* ünlü sayılamazdı.

Elbette Bonforte'nin Willem hakkındaki ayrıntıları hatırlaması için nota gereksinimi yoktu!

Ayrıca hükümdar hakkındaki kişisel bilgileri, kâtipleri tarafından tutulan bir dosyaya yerleştirmesinin uygun kaçmayacağını düşünebilirdi.

Bir hata yapmıştım öte yandan dosyanın tam olmadığını anlasaydım bile bunu nasıl önleyebilirdim, bilmiyorum.

Ama İmparator hâlâ konuşuyordu. "Sen harika bir iş yaptın yaşamını bir Mars Yuvasında tehlikeye attıktan sonra benim de halikımdan gelmek istemene şaşırmadım. Söylesene, seni daha önce bir yerlerde gördüm mü ben?"

İmparator sorduğunda gerçek adımı vermiştim tabii; şimdi biraz utanarak da olsa sahne adımı da söyledim. Bana baktı, elleriyle "pes" anlamında bir işaret yaptı ve bir kahkaha patlattı. Biraz incinmiştim doğrusu. "Eee, adımı hiç duydunuz mu?"

"Duydum mu? Senin en sadık hayranlarından biriyim." Bana çok yakından baktı. "Ama hâlâ Joe Bonforte gibi görünüyorsun. Senin Lorenzo olduğuna inanamıyorum."

"Ama öyleyim."

"Ah, evet inanıyorum, inanıyorum. Şu serseriyi oynadığın filmi hatırlıyor musun? Hani önce ineği sağmaya çalışıyorsun, olmuyor. Sonunda kedinin mamasına ortak olmaya kalkıyorsun, ama kedi bile seni kovuyor."

Hatırladığımı kabul ettim.

"O film makarasını eskitip bitirdim neredeyse. Aynı zamanda hem gülüp hem ağlıyordum."

"Zaten istenen de bu." Bir an için tereddüt ettim, sonra "Bitkin Willie" klişesinin bir başka yüzyıla ait büyük bir oyuncudan kopya edilmiş olduğunu itiraf ettim. "Ama ben dramatik rolleri tercih ediyorum."

"Bunun gibi mi?"

"Şey aslında pek değil. Bir keresi bile bana yetti. Daha uzun vadede sürdürmek istemem."

"Sanırım öyle. Roger Clifton'a söyle yo, Clifton'a hiçbir şey söyleme. Lorenzo bu son yarım saat içinde yaptığımız konuşmayı herhangi birine anlatmakla kazanacağımız bir şey göremiyorum. Eğer Clifton'a anlatırsan, her ne kadar ona endişelenecek bir şey olmadığını söylediğimi aktarsan da, bu durum onu sinirlendirmekten başka bir işe yaramaz. Ve yapması gereken işler var; yani bunu gizli tutacağız, tamam mı?"

"İmparatorum nasıl isterse."

"Bırak şunu lütfen. Bunu gizli tutacağız, çünkü en iyisi böyle. Şu anda Joe Amcayı hasta yatağında ziyaret edemeyeceğim için üzgünüm. Ona yardım edemeyeceğimi biliyorum - gerçi Kral'ın Dokunuşu'nun mucizeler yarattığını söylerler ama! Sonuçta hiçbir şey söylemeyeceğiz ve hiçbir şey anlamamışım gibi davranacağız."

"Peki Willem."

"Sanırım artık gitmelisin. Seni çok uzun süre tuttum."

"Nasıl isterseniz."

"Pateel'i de seninle birlikte geri göndereyim mi yoksa yolu biliyor musun? Ama dur bir saniye..." Masasında aranmaya başladı, kendi kendine mırıldanıyordu. "Bu kız gene her şeyi birbirine karıştırmış. Yo işte burada." Küçük bir defter çıkardı. "Herhalde seni bir daha göremem gitmeden önce bir imzanı alabilir miyim, lütfen."

9

Rog ve Bill'i Bonforte'nin misafir odasında tırnaklarını kemirirken buldum. Kapıda göründüğüm an Corpsman üzerime yürüdü. "Ne cehennemdeydin?"

"İmparator'la birlikteydim," diye cevap verdim soğuk soğuk.

"Olması gerekenden beş ya da altı misli daha fazla kaldın." »

Cevap verme zahmetine katlanmadım. Çünkü konuşmayla ilgili kavgadan bu yana Corpsman'la iyi geçiniyor ve birlikte çalışıyorduk, ama bu kesinlikle aşksız bir evlilik anlaşmalıydı. İşbirliği yapıyorduk ama baltaları gömmemiştik. Onunla uzlaşmak için özel bir çaba harcamamıştım ve bunu yapmak için bir neden göremiyordum bence annesiyle babası maskeli bir baloda kısa bir süre için karşılaşmışlardı yalnızca.

Ekibin öteki üyeleriyle bir sorunum yoktu, ama Corpsman'ın yaptığı tek şey benim şapkası elinde, her şeye boyun eğen bir uşak gibi emirlerini kabul etmemi beklemekti. Bunu yapmayacaktım, huzuru korumak için bile. Ben bir profesyoneldim; çok zor bir profesyonel görev için kiralanmıştım ve profesyoneller arka kapıdan girip çıkmazlar; onlara saygı duyulur.

Sonuçta onu ciddiye almadım ve Rog'a sordum. "Penny nerede?"

"Onun yanında. Şu anda Dak ve Doktor da orada."

"O burada mı?"

"Evet." Clifton durakladı. "Onu senin eşine ayrılan yatak odasına yerleştirdik. Burası onu tamamen gizli tutabileceğimiz ve gerekli özeni gösterebileceğimiz tek yer. Umarım senin için bir sakıncası yoktur."

"Yo, hayır yok."

"Bu durum seni rahatsız etmeyecek, iki yatak odası birbirine bağlı gerçi, ama herhalde fark ettiğin gibi geçiş yalnızca giyinme odasından mümkün oluyor ve biz de kapıyı kapattık. Oda ses geçirmiyor."

"İyi bir ayarlama gibi görünüyor. Durumu nasıl?"

Clifton kaşlarını çattı, "İyi, daha iyi genel olarak. Çoğu zaman zihni açık." Bir an için durdu, "İstersen içeri girip görebilirsin."

Ben daha da uzun bir süre durakladım. "Dr. Capek'e göre en yakın ne zaman halkın karşısına çıkabilir?"

"Bunu söylemek zor. Çok geçmeden."

"Ne kadar çok? Üç ya da dört gün mü? Bütün randevuları iptal edebileceğimiz ve devre dışı kalabileceğim kadar yakın bir zamanda mı? Rog, bu konuya nasıl bir açıklık getirebiliriz bilmiyorum ama evet onu görmek ve saygımı sunmak isterdim, gene de son kez halkın karşısına çıkmadan önce onu görmemin benim için çok akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Bu benim iç aksiyonumu bozabilir." Babamın cenazesine giderek korkunç bir hata yapmıştım; onu yıllar sonra bile düşündüğümde ilk önce tabutunun içinde ölü olarak hatırlıyorum. Ancak yavaş yavaş gerçek görüntüsü canlanıyor kafamda — beni besleyip büyüten ve işimi öğreten yiğit, güçlü adam.

Bonforte'de de böyle bir şey görmekten korkuyordum; şu anda bu kişiyi video kayıtlarında gördüğüm ve sesini duyduğum şekliyle, sağlıklı bir adam olarak canlandırıyordum. Eğer onu hasta bir halde görürsem izlenimlerimin bulanıklaşmasından ve bunun da performansımı bozmasından korkuyordum.

"Israr etmiyordum," dedi Clifton. "Sen en iyisini bilirsin. Seni bir daha halkın önüne çıkarmamamız mümkün ama ben işe devam etmeni ve o tam anlamıyla iyileşene dek hazır olmanı istiyorum."

Az kalsın İmparator'un da bunu istediğini söyleyecektim. Ama kendimi tuttum İmparator'un kimliğimi ortaya çıkarmasıyla yaşadığım şok beni oynadığım karakterden biraz uzaklaştırmıştı. Ama düşününce bitmemiş bir işim olduğunu hatırladım. Gözden geçirilmiş listeyi çıkardım ve Corpsman'a verdim, "İşte haber servisi için onaylanmış isim listesi, Bili. Üzerinde bir değişiklik yapıldığını göreceksin Braun'un yerine De la Torre."

"Ne?

"Lothar Braun'un yerine Jesus de la Torre. Bunu imparator istedi."

Clifton şaşırmıştı; Corpsman hem şaşırmış hem kızmıştı, "İmparator mu istedi? Onun karışmaya hakkı yoktur!"

Clifton alçak sesle, "Bili haklı Şef. Anayasa hukukunda uzmanlaşmış biri olarak şunu söyleyebilirim; 'hükümdarın onayı tamamen formalite icabıdır. Onun değişiklik yapmasına izin vermemeliydin."

Onlara bağıracak gibi oldum ama Bonforte'nin sakin kişiliği bunu engelledi. Zor bir gün geçirmiştim ve mükemmel bir performans

göstermeme rağmen kaçınılmaz biçimde kabak benim başıma patlamıştı. Rog'a eğer Willem gerçekten büyük bir adam olmasaydı tam anlamıyla ayvayı yemiş olacağımızı söylemek istedim — çünkü rol için yeterince eğitilmemiştim. Onun yerine ters ters cevap verdim. "Olan oldu artık."

Corpsman atıldı. "O sana öyle geliyor! Doğru listeyi gazetecilere iki saat önce verdim ben. Şimdi geri gidecek ve bunu düzelttireceksin. Rog en iyisi hemen Saray'ı ara ve..."

"Durun!" dedim.

Corpsman çenesini kapattı. Daha yumuşak bir tonda devam ettim. "Yasal bir açıdan bakılırsa haklı olabilirsiniz. Bunu bilemezdim. Ancak İmparator'un Braun'un durumunu sorgulamada kendini özgür hissettiğini biliyorum. Eğer şimdi içinizden biri İmparator'a gitmek ve bu konuda onunla tartışmak istiyorsa, bu size kalmış. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu nuh-u nebiden kalma deli gömleğini ve ayakkabılarımı çıkaracağım, kocaman bir bardak içki alacağım. Sonra da yatacağım."

"Dur bir dakika Şef," diyerek itiraz etti Clifton. "Yeni kabineyi ilan etmek için büyük iletişim ağında beş dakikalık bir konuşma yapman gerekiyor."

"Sen yap. Bu kabinedeki birinci yardımcı sensin."

Gözlerini kırpıştırdı. "Peki."

Corpsman ısrarla sordu. "Peki, Braun ne olacak? Bu görev için ona söz verilmişti."

Clifton düşünceli bir şekilde baktı ona. "Görebildiğim kadarıyla bir kayıp yok Bili. Ona da yalnızca tıpkı öbürleri gibi hizmet etmeye gönüllü olup olmadığı sorulmuştu. Bunu mu kast ediyorsun?" Corpsman repliklerinden tam emin olamayan bir oyuncu gibi duraksadı. "Elbette. Ama bu da söz demektir."

"Resmi açıklama yapılana kadar bir söz verilmiş sayılmaz."

"Ama açıklama *yapıldı,* diyorum size. İki saat önce..."

"Hımm... Bili, korkarım çocukları yeniden çağırıp onlara bir hata yaptığını söylemelisin. Ya da ben onları çağırıp bir hata sonucu Bay Bonforte onaylamadan eski bir listenin onlara verildiğini söylerim. Ama büyük iletişim ağındaki ilandan önce listeyi düzeltmemiz gerekiyor."

"Bunu onun yanına mı bırakacaksın yani?"

"*Onun* derken bence Bili Willem'den ziyade beni kastetmişti ama Rog'un yanıtı tam tersini anladığını gösteriyordu. "Evet, Bili. Şu anda anayasal bir kriz yaratmanın hiç sırası değil. Buna değmez. Şimdi, değişikliği ilan edecek misin? Yoksa ben mi yapayım?"

Corpsman'ın yüzündeki ifade bana bir kedinin mecbur kaldığı bir duruma boyun eğişini hatırlattı — "güç bela". Suratsız bir şekilde omuz silkti ve "Ben yaparım," dedi. "Doğru kelimelerin seçildiğinden emin olayım bari böylece yangın yerinden bir şeyler kurtarabiliriz."

"Teşekkürler Bili," dedi Rog yumuşak bir sesle.

Corpsman dışarı çıkmak üzere arkasını döndü. Ardından seslendim. "Bili, madem haber servisleriyle konuşmaya gidiyorsun, onlar için bir haberim daha var."

"Ne? Şimdi de ne istiyorsun?"

"Fazla bir şey değil." O sırada birden rolümün getirdiği yorgunluğu ve bende yarattığı gerilimi hissetmiştim. "Onlara yalnızca Bay Bonforte'nin üşüttüğünü ve doktorunun da ona yatak istirahati verdiğini söyle. Artık canıma yetti."

Corpsman burnunu çekti. "Bence 'zatürree' demeliyim."

Corpsman gidince Rog bana döndü. "Yenilmemelisin, Şef. Bu işte bazı günler ötekilerden daha iyidir."

"Rog, gerçekten de hasta numarasına yatacağım. Bu akşam stereoda bunu belirtebilirsin."

"Yani?"

"Yatağıma gireceğim ve orada kalacağım. Bonforte'nin işinin başına dönene kadar bir 'soğuk algınlığı' geçirmesinde sakınca göremiyorum. Devamlı bir yerlerde görünüyorum ve bu da birilerinin yanlış bir şeyler yakalama şansını artırıyor ayrıca ne zaman bir yerde görünsem bu kindar Corpsman da dırdır edecek bir şeyler buluyor. Bir sanatçı, çevresinde kendisine habire dişlerini gösteren biri olduğunda en iyi performansını ortaya koyamaz. Öyleyse bırakalım böyle devam etsin ve biz de perdeyi kapatalım."

"Merak etme Şef. Bundan böyle Corpsman'ı senden uzak tutacağım. Burada, gemide olduğu gibi birbirimizin kucağında olmayacağız."

"Hayır, Rog, ben kararımı verdim. Ah, seni yüzüstü bırakacak değilim. Çok acil bir durum çıkması ihtimaline karşı, Bay B. insan içine çıkacak duruma gelene kadar burada kalacağım." Bu arada

huzursuz bir biçimde, İmparator'un bu işe devam etmemi ve o olmayı sürdürmemi söylediğini hatırladım. "Ama aslında en iyisi gözlerden ırak olmam. Şimdiye dek bu işi kazasız belasız götürdük, değil mi? Ah, kabul törenine giden kişinin Bonforte olmadığını bilen *binleri* vardı belki ama bunu söylemeye cesaret edemezlerdi, zaten söyleseler de kanıtlayamazlardı. Aynı kişiler bugün de bir dublör kullanıldığından şüphe edebilirler ama *bilemezler,* emin olamazlar çünkü Bonforte'nin bugün ortaya çıkacak kadar çabuk iyileşmesi de mümkündü. Doğru değil mi?"

Clifton'ın yüzünde garip, biraz salakça bir ifade belirdi. "Korkarım o kişiler senin bir dublör olduğundan kesinlikle eminler Şef."

"Ne dedin?"

"Seni heyecanlandırmamak için gerçeği bir parça çarpıttık. Doktor Capek onu ilk muayene ettiği andan beri ancak bir mucize sayesinde halkın karşısına çıkabileceğinden son derece emindi. Ona o dozu verenler de bunu biliyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse onun iyiye gittiğini söylerken benimle dalga mı geçiyordunuz? Nasıl peki Rog? Bana doğruyu söyle."

"Sana o zaman da doğruyu söylüyordum Şef. Bu yüzden onu görmeni önerdim aslında önceleri onu görme konusundaki isteksizliğin beni fazlasıyla memnun etmişti." Ve ekledi. "Belki onu görsen ve onunla konuşsan daha iyi olur."

"Hımmm — hayır." Onu görmek istememe nedenlerim hâlâ geçerliydi; eğer bir kez daha ortaya çıkacaksam bilinçaltımın bana oyun oynamasını istemiyordum. Rolüm sağlıklı birini oynamamı gerektiriyordu. "Ama Rog, söylediğim her şey, senin bana

anlattıklarına bakarsak şimdi çok daha kesinlikle geçerli. Onlar bugün bir dublör kullanıldığından eminlerse o zaman bir daha ortaya çıkma riskini göze alamayız. Bugün bir sürpriz yaşadılar ya da belki bu şartlar altında maskemi düşürmeleri olanaksızdı. Ama bu er geç olacaktır. Birtakım tuzaklar kuracaklar, geçemeyeceğim bazı testler yapacaklar — sonra tanananaam! Her şey başımıza yıkılır." Şöyle bir düşündüm. "Gerektiği sürece 'hasta' olsam daha iyi. Bili haklıydı; aslında "zatürre" en uygun bahane."

Telkin ne kadar da güçlü bir silahmış; ertesi sabah tıkanmış bir burun ve boğaz ağrısıyla kalktım. Dr. Capek bana ilaç verdi ve ancak akşam yemeği vaktinde kendimi kısmen insan gibi hissedebiliyordum; gene de bültenlerde "Bay Bonforte'nin virüs enfeksiyonu" bildiriliyordu. Ay'ın dışarı tamamen kapalı ve havalandırmalı şehirlerinde hiç kimse hava yoluyla geçen bir hastalığa maruz kalmak istemez; kimse refakatçilerimi aşmak için kararlı bir çaba göstermedi. Dört gün boyunca aylaklık ettim ve Bonforte'nin kitaplığından, hem kendi biriktirdiği yazılardan hem de pek çok kitaptan oluşan kütüphanesinden bir şeyler okudum.,. Hem politika hem de ekonomiyle ilgili okunacak pek çok şey olduğunu fark ettim; bu konular önceleri bana hiç gerçek gibi görünmemişti. İmparator bana kraliyet serasından çiçek gönderdi — yoksa bunlar gerçek *bana* mıydı?

Ne önemi var? Lorenzo olmanın lüksü içinde aylaklık edip içki içtim, ya da yalnızca Lawrence Smith olarak da olabilir. Birileri içeri girdiğinde otomatik olarak oynadığım role geri döndüğümü fark ettim, ama bunu engelleyemiyordum. Önemli değildi; Dak'ın bir ziyareti dışında Penny ve Capek'ten başkasını görmüyordum.

Ama böyle bedava yemek bile yavanlaşabiliyordu. Dördüncü gün artık bu odadan, yapımcının bekleme odasından sıkıldığım kadir sıkılmıştım ve yalnızdım. Hiç kimse benimle ilgilenmiyordu; Capek'in ziyaretleri kısa ve meslekiydi; Penny'ninkiler ise kısa ve azdı. Bana "Bay Bonforte" demeyi bırakmıştı.

Dak ortaya çıktığında onu gördüğüme sevinmiştim. "Dak! Ne haber?"

"Pek bir şey yok. Bir yandan *Tommie* ye gereken bakım ve onarımı yaptırmaya çalışıyorum, öte yandan Rog'a siyasi işlerde yardım ediyorum. Bu kampanyayı düzenlemek onu ülser edecek." Oturdu. "Politika!"

"Hımmm... Dak, bu işin içine nasıl girdin? Kabaca söylersem *gezginlerin* de oyuncular kadar politikanın dışında kaldığını düşünürüm. Özellikle de senin için."

"Hem öyledirler hem değildirler. Çoğu durumda, uzayda külüstürlerini sürmeye devam edebilecekleri sürece hiçbir şeye aldırmazlar. Ama bunu yapabilmen için kargo olması lazım, kargo da ticaret demektir ve kârlı ticaret, serbest ticaret demektir, istediğin gemiyle istediğin yere gitmek demektir, gümrük saçmalığının olmaması, sınırlı alanların olmaması demektir. Özgürlük! Ve işte sen; politikanın içindesin. Bana gelince, buraya öncelikle 'sürekli seyahat' kuralı için lobi yapmaya geldim, böylece üç uğraklı ticarete giren mallarda iki kez gümrük vergisi ödenmeyecekti. Bu tabii ki Bay B'nin kanun teklifiydi. Şu, bu derken, şu anda altı yıldır onun gemisinde kaptanım ve son genel seçimden beri birliğimdeki kardeşlerimi temsil ediyorum." İçini çekti. "Bunun nasıl olduğunu ben bile bilmiyorum."

"Herhalde bundan kurtulmak istiyorsundur. Yeniden seçime girecek misin?"

Beni şöyle bir süzdü. "Ne? Bak kardeşim, politika dışındaysan yaşıyor sayılmazsın."

"Ama sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Bu iş zordur, bazen pis bir iştir, her zaman çok çalışmayı gerektirir ve usandırıcı ayrıntılarla doludur. Ama piyasadaki tek yetişkin sporu bu. Diğerlerinin hepsi çocuk oyunu. Hepsi." Ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

"Biraz daha kal."

"Kalamam. Yarın toplanacak Büyük Meclis için Rog'a yardım etmeliyim. Aslında uğramam bile hataydı."

"Öyle mi? Bilmiyordum." Büyük Meclis'in geçici kabineyi kabul etmek için bir kere daha toplanacağını biliyordum. Ama bu konuda fazla kafa yormamıştım. Bu, listeyi İmparator'a sunmak kadar formalite icabı yapılan sıradan bir işti. "Peki, *o* bu toplantıya katılabilecek mi?"

"Hayır. Ama endişelenme. Rog, Meclis'ten, yokluğundan yani *onun* yokluğundan ötürü özür dileyecek ve vekalet hakkı isteyecek. Daha sonra Yeni Atanan Başbakan'ın konuşmasını okuyacak Bili şu anda onun üzerinde çalışıyor. Daha sonra kendisi olarak hükümetin onaylanmasını isteyecek. Biri talebi tekrarlayacak. İtiraz yok. Geçiniz. Meclis dağılır ve herkes evine koşup seçmenlere her yatakta iki kadın ve her pazartesi sabahı yüz Emperyal vadeder. Sıradan şeyler." Konuşmasına devam etti. "Ah, evet! İnsanlık

Partisi'nin bazı üyeleri gerçek bir ikiyüzlülük heyecanı içinde bir sepet çiçek göndereceklerdir. Aslında Bonforte'nin cenazesine çiçek göndermeyi tercih ederlerdi." Kaşlarını çattı.

"Gerçekten bu kadar basit mi? Vekâlet hakkı reddedilirse ne olacak? Büyük Meclis'in vekâletleri tanımadığını sanıyordum."

"Sıradan işlemler için tanımıyorlar. Ya vekâleti kabul edeceksin ya da ortaya çıkacak ve oy vereceksin. Ama bu yalnızca parlamento mekanizmasında boşa dönen tekerlekler anlamına gelir. Eğer yarın vekâletle temsil edilmesine izin vermezlerse o iyileşene dek *meclisi dağıtmadan* beklemeleri gerekecek ve oy verenleri hipnotize etmek gibi ciddi bir işle uğraşamayacaklar. Quiroga istifa ettiğinden beri yeterli sayı her gün Meclis'te toplanıyor ve Meclis'i kapatıyor. Bu Meclis Sezar'ın hayaleti kadar ölü aslında, ama anayasal olarak da gömülmesi gerekiyor."

"Evet ama bir aptalın itiraz ettiğini farz et, o zaman?"

"Hiç kimse itiraz etmeyecek. Bu durum bir anayasa bunalımına yol açar. Ama böyle olmayacak."

İkimiz de bir süre için konuşmadık. Dak gidecek gibi bir harekette bulunmadı. "Dak, ortaya çıksam ve bir konuşma yapsam her şey daha kolaylaşmaz mı?"

"Ne? Haydaa, buna karar verildi sanıyordum. Yeniden boy göstermenin güvenli olmayacağına karar vermiştin. Sana katılıyorum."

"Ama bu yalnızca göstermelik olacak, değil mi? Çizgiler de bir oyundaki gibi belirlenmiş. Orada birileri karşıma benim altından

kalkamayacağım bir sürpriz çıkartabilir mi?"

"Hayır. Normalde basma bir demeç vermen beklenir, ama şu anki hastalığın bir özür sayılır. Seni güvenlik tünelinden geçirip, gazeteci takımının bulunduğun yere ulaşmasını engellerdik." Gaddarca gülümsedi. "Tabii her zaman için ziyaretçi sıralarından bir deli içeri bir silah sokabilir... Bay B. onu bacağından vurduklarından beri buraya 'atış pavyonu' diyordu."

Bacağıma birden bir ağrı girdi. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

"Beni cesaretlendirmek için tuhaf bir yol seçmişsin. Dak, benimle açık konuş. Yarın o işi yapmamı *istiyor musun*, istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum! Böyle yoğun bir günde niye buraya geldim sanıyorsun? Lak lak etmeye mi?"

Geçici Başkan tokmağını kürsüye vurdu, vaiz büyük bir titizlikle dinler arasındaki farklılıklara dokunmayan bir dua okudu herkes sessizce bekledi. Koltuklar ancak yarı yarıya doluydu ama ziyaretçi sıraları turistlerle dolup taşıyordu.

Hoparlörlerden kürsüye vuran törensel çekiç sesi duyuldu; Parlamento Güvenlik Görevlileri tören asalarını kapıya doğru tuttular. İmparator üç kez kabul edilmeyi diledi, üç kez reddedildi. Daha sonra bu imtiyaz için yalvardı ve oy birliği ile imtiyaz verildi. Willem içeri girip Başkan'ın kürsüsünün arkasında yerini alana kadar ayakta bekledik. Amiral üniformasını giymişti ve kural gereği, refakat eden kimse yoktu, Başkan ve Parlamento Güvenlik Görevlilerinin himayesindeydi.

Nihayet asamı kolumun altına aldım ve ön sıradaki yerimden kalktım ve sanki hükümdar orada değilmişçesine Başkan'a hitap ederek konuşmamı yaptım. Bu, Corpsman'ın hazırladığı konuşma değildi. O konuşmayı okur okumaz çöpe atmıştım zaten. Bili doğrudan doğruya bir kampanya konuşması hazırlamıştı ve böyle bir konuşma için yer de zaman da yanlıştı.

Benim konuşmamsa kısaydı, partizanca değildi ve tamamıyla Bonforte'nin yazılarından derlenmişti, başka bir geçici hükümet kurduğu sırada yaptığı konuşmanın yeniden yazılmış haliydi. Sağlam durup iyi yoldan ve iyi havadan bahsettim, herkesin herkesi sevmesini diledim, tıpkı iyi demokratlar olan bizlerin hükümdarımızı sevdiğimiz ve onun da bizi sevdiği gibi. Sonuçta yaptığım, beş yüz sözcükten oluşan uyaksız, lirik bir şiir söylemek oldu ve eğer Bonforte'nin önceki konuşmasından bir şekilde saptıysam da kendi sözlerimle konuşmayı toparladım.

Dinleyici sıralarındaki tezahürat uzun süre dinmedi.

Rog ayağa kalktı ve belirttiğim adların onaylanmasını önerdi biri öneriyi tekrarladı, itiraz yok; kâtip beyaz bir oy pusulası çıkardı. Kürsüye yürürken biri kendi partimden öbürü muhalefet partisinden olmak üzere iki kişi bana eşlik etti, üyelerin saatlerine baktıklarını ve öğle mekiğini yakalayıp yakalayamayacaklarını düşündüklerini görebiliyordum.

Sonra, hükümdarıma bağlılığım üzerine, anayasal sınırlar altında ve onlara tabi olarak yemin ettim, Büyük Meclis'in haklarını ve imtiyazlarını savunacağıma ve devam ettireceğime ve nerede olurlarsa olsunlar İmparatorluk yurttaşlarının özgürlüklerini koruyacağıma ve ayrıca Majestelerinin Başbakan'ının görevlerini

üstleneceğime yemin ettim. Vaiz bir kere sözcükleri birbirine karıştırdı ama ben onu düzelttim.

Konuşmayı rahatlıkla, bir perde önü konuşması yaparmış gibi götürdüğümü sanmıştım — ama kendimden geçmiş bir halde ağladığım için etrafımı göremediğimi fark ettim. Konuşmayı bitirdiğimde Willem kulağıma eğilip "İyi performanstı Joseph," dedi. Benimle mi yoksa eski arkadaşıyla mı konuştu bilmiyorum — ama aldırmadım. Gözyaşlarımı silmedim; Meclis'e dönerek akmalarına izin verdim. Oradan ayrılmak için Willem'i bekledim sonra da oturuma son verdim.

O öğleden sonrası için Diana Şirketi ekstra mekik seferleri düzenlemişti. Yeni Batavia terk edildi başka bir deyişle şehirde, yalnızca saray ve bir milyon kadar kasap, fırıncı, şamdancı ve sivil görevliler kaldı — bir de kabine iskeleti.

"Soğuk algınlığımın" üstesinden gelip Büyük Meclis'te halkın önüne çıktıktan sonra daha fazla bir şey saklayamazdık. Başbakan sıfatıyla bir yoruma neden olmadan görünmemezlik edemezdim; genel bir seçim için kampanyaya giren siyasi bir partinin başkanı olarak da insanları görmem gerekiyordu — en azından bazı insanları. Sonunda yapmam gerekeni yaptım ve bir yandan da Bonforte'nin sağlık durumuyla ilgili olarak günlük raporlar aldım. Yavaş da olsa iyileşiyordu; Capek eğer mutlak gerekliyse onun halkın önüne çıkabileceğini ifade etmişti ama bunu tavsiye etmiyordu; Neredeyse on kilo kaybetmişti ve koordinasyon yeteneği hâlâ zayıftı.

Rog ikimizi de korumak için elinden geleni yaptı. Artık Bay Bonforte de kendi yerine bir dublör kullandıklarını biliyordu ve başlangıçta bu işe çok kızmışsa da daha sonra gerekliliğini anlamış

ve kabul etmişti. Rog kampanyayı sürdürüyordu, ona yalnızca yüksek siyasetle ilgili konularda danışıyor ve sonra verdiği yanıtları gerekirse açıklayabileyim diye bana ulaştırıyordu.

Ama benim için alınan koruma önlemleri de neredeyse o kadar fazlaydı; en üst düzey bir ajan gibiydim. Çalışma odalarım muhalefet liderinin dairelerinin ardındaki dağa kadar uzanıyordu (Başbakanın daha muhteşem dairesine taşınmamıştık; çünkü bu yasal olmakla birlikte sadece geçici bir rejim sırasında "uygun düşmeyen" bir hareketti) — bu odalara aşağı kattaki salonun arka tarafından ulaşılıyordu, ama bana normal giriş kapısından ulaşmak isteyen biri beş kontrol noktasından geçmek zorundaydı — yalnızca Rog'la doğrudan bağlantıda olan birkaç imtiyazlı kişi kestirme bir tünelle Penny'nin bürosuna, oradan da benimkine geçebilirdi.

Bu düzen, birileri beni görmeye gelmeden önce Farley dosyasından çalışabileyim diye kurulmuştu. Söz konusu kişi yanımdayken bile dosyayı önümde tutabiliyordum, çünkü masanın, ziyaretçinin göremeyeceği bir girinti içinde bir ekranı vardı, hatta eğer ziyaretçi volta atan tiplerdense de, ekrandaki bilgileri bir anda yok edebiliyordum. Bu ekranın başka yararları da vardı; Rog bazen bir ziyaretçiye daha özel şekilde davranarak onu hemen beni görmesi için içeri alıp bizi yalnız bırakabiliyordu — ve Penny'nin odasından bana not yazıp ekranıma yollayabiliyordu. Şöyle pratik ipuçları veriyordu: "Gönlünü okşa ama hiçbir şey için söz verme" ya da "Bütün derdi karısının saraya girmesi. Bu konuda ona söz ver ve başından sav." Veya "Buna iyi davran. 'Kararsız' bir bölgeyi temsil ediyor ve göründüğünden daha akıllı. Bana gönder, ben pazarlık yaparım."

Hükümeti kimin idare ettiğini bilmiyordum. Galiba üst bürokratlar. Her gün masamda bir yığın kâğıt buluyordum, onları Bonforte'nin titrek imzasıyla imzalıyordum ve Penny de bunları alıp götürüyordu. Asla onları okumak için zaman bulamıyordum. İmparatorluk mekanizmasının büyüklüğü beni dehşete düşürmüştü. Bir keresinde büronun dışında bir toplantıya katılmamız gerekmişti, Penny beni arşivlerin arasında bir gezintiye çıkarmıştı kilometrelerce uzayan, bitmek bilmeyen dosyalardı bunlar, her biri mikrofilmlerle doluydu ve onlara ancak yürüyen şerit yollarla ulaşılabiliyordu; böylece görevli kişi bir dosyayı almak için bir gününü harcamak durumunda kalmıyordu.

Ama Penny bana arşivin yalnızca bir kanadını gösterdiğini söyledi. Dosyaların katalogları, söylediğine göre, Büyük Meclis Salonu kadar bir yer kaplıyormuş. Hükümet işinin mesleğim olmadığına, yalnızca geçici bir hobi olduğuna sevinmiştim.

İnsanlarla görüşmek önlenemez bir işti, aslında kararları Rog ya da Rog aracılığıyla Bonforte aldığı için de genel olarak yararsız bir eylemdi. Esas görevim kampanya konuşmaları yapmaktı. Doktorumun "virüs enfeksiyonundan" dolayı kalbimin yorulmuş olmasından korktuğu ve kampanya sırasında Ay'ın düşük yerçekiminde kalmamı tavsiye ettiği gibi bilinçli bir dedikodunun yayılmasını sağlamıştık. Dünyaya yapılacak bir seyahatte dublörlük riskini göze almaya cesaret edememiştim, aynı şey Venüs ziyareti için de geçerliydi. Farley dosya sistemi kalabalıklara karışırsam zarar görebilirdi, tabii Eylemci katil gruplarının bilinmeyen tehlikelerini saymıyoruz — beynimin ön kısmına şırınga edilecek azıcık dozda bir neodeksokenle nasıl gevezelik ederdim, bunu hiç kimse düşünmek istemiyordu, özellikle de ben.

Quiroga hem stereodaki şovlarıyla hem de kalabalıkların önüne bizzat çıkarak Dünya'daki bütün kıtaları fethetmekteydi. Ama bu Rog Clifton'ı endişelendirmiyordu.

Omuz silkmekle yetindi ve "Bırak dilediğini yapsın," dedi. "Politik mitinglerde boy göstererek yeni oy toplanmaz. Bu mitinglerin tek yaptığı konuşmacıyı yıpratmaktır. Bu tür toplantılara zaten yalnızca o kişiye sadık olanlar katılır."

Ne söylediğinin farkında olmasını diliyordum. Kampanya kısa sürüyordu. Quiroga'nın istifasından bugüne yalnızca altı hafta geçmişti, seçim tarihini istifasını vermeden önce belirlemişti ve ben de hemen her gün konuşuyordum; bu ya büyük iletişim ağında İnsanlık Partisiyle tamı tamına eşit şekilde paylaşılmış bir zaman dilimi içinde oluyordu ya da konuşmalar banda alınıyor ve mekikle özel toplantılara sunulmak üzere gönderiliyordu. Sürekli tekrarlanan bir plan oturtmuştuk; bana bir taslak veriliyordu (belki de Bili hazırlıyordu bunları — onu hiç görmüyordum) ve ben onun üzerinde yeniden çalışıyordum. Rog düzeltmeleri yapılmış taslak metni alıyordu; genellikle onaylanmış olarak geri geliyordu — bazen de üzerinde Bonforte tarafından yapılmış düzeltmeler oluyordu, yazısı o kadar titrekleşmişti ki neredeyse okunamıyordu.

Onun düzelttiği bölümlerde doğaçlama hiçbir şey söylemiyordum, oysa öteki taraflarda çoğunlukla bu yönteme başvuruyordum — bir kere başladınız mı her zaman için bir şey söylemenin daha iyi, daha canlı bir yolu vardır. Giderek yaptığı düzeltmelerin yapısını fark etmeye başladım; bunların hemen hepsi etkileyici sözlerin kaldırılıp açık, pervasız hale getirilmesiydi, isteyen beğenir, isteyen beğenmez!

Bir süre sonra düzeltmelerin sayısı azaldı. Alışıyordum.

Onu hâlâ görmemiştim. Eğer onu hasta yatağında görürsem "onun gibi olamayacağımı" hissetmiştim. Fakat en yakın çevresinde onu görmeyen tek kişi ben değildim; Capek Penny'yi de dışarı atmıştı — kendi iyiliği için. Bunu o zaman bilmiyordum. Penny'nin Yeni Batavia'ya vardıktan sonra alınganlaştığının, unutkanlaştığının ve içine kapandığının farkındaydım. Gözlerinin altında tıpkı bir kunduz gibi halkalar oluşmuştu. Bütün bunlar gözümden kaçmamıştı ama bunu kampanyanın baskısına ve Bonforte'nin sağlığı konusundaki endişesine vermiştim. Bu düşüncemin yalnızca bir kısmı doğruymuş. Capek durumu fark etti ve harekete geçti, ona hafif bir hipnoz uyguladı ve sorular sordu daha sonra da ben işimi tamamlayıp buradan gidinceye kadar Bonforte'yi görmesini kesinlikle yasaklandı.

Zavallı kızcağız umutsuzca sevdiği adamın hasta odasından çıkıp aynen onun gibi görünen, onun gibi konuşan, ama sağlıklı olan biriyle çalışmak zorunda kalıyordu. Sanırım benden nefret etmeye başlamıştı.

Sevgili Doktor Capek, Penny'nin derdinin köküne inebilmiş, ona hipnoz sonrasında yardımcı olacak, teskin edici önerilerde bulunmuş ve bu olaydan sonra onu hastanın odasından uzak tutmuştu. Doğal olarak bunlar o zaman bana söylenmemişti; beni ilgilendirmezdi. Ama sonuçta Penny canlanmış ve yeniden sevgi dolu, inanılmaz derecede şefkatli biri olmuştu.

Bu benim için çok önemliydi. Kabul etmeliyim ki işin içinde Penny olmasaydı bu inanılmaz hengâmeyi en az iki kere bırakmıştım.

Katılmamın şart olduğu bir toplantı vardı; kampanya yürütme komitesi toplantısı. Yayılıma Parti bir azınlık partisi olduğundan ve John Joseph Bonforte'nin liderliğinde ve şahsında gerçekleştirilen birkaç parti koalisyonunun en büyük fraksiyonu olduğundan, orada

bulunmak ve bu *primadonnalara* yatıştırıcı şuruptan azar azar satmak durumundaydım. Oldukça özenli bir çabayla bir özet hazırlandı ve Rog da yanlış bir şey yaparsam bana doğru yönde ipucu verebilmek için yanıma oturdu. Ama buna gerek kalmadı.

Seçim gününe on beş günden az bir süre kala garantili bölgelerin adaylar arasında paylaştırılacağı bir toplantı yaptık. Organizasyonun her zaman için kabineye seçilebilecek birisini ya da siyasi sekreterlik görevini üstlenecek kişileri (örneğin Penny gibi biri eğer gerekli tüm özelliklere sahipse Meclis'te bulunabilir ya da konuşabilir, kapalı olarak yapılan Parti Meclisi toplantılarında bulunma hakkı olur ve bunun gibi haklar edinebilirdi) risk almadan Meclise sokmak için, ya da partiyle ilgili başka nedenlerden dolayı otuz-kırk kadar güvenli seçim bölgesi olurdu. Bonforte'nin kendisi "güvenli" bir seçim bölgesindendi; bu durum onu bölgesel kampanya zorunluluğundan kurtararak rahatlatıyordu. Clifton'ın da güvenli bir seçim bölgesi vardı. Dak'ın da ihtiyacı olsaydı onun da bir tane olurdu, ama o loncadaki kardeşlerinin desteğine sahipti. Rog bir keresinde kendi kişiliğimle politikaya geri dönmek istersem, bunu söyleyebileceğimi ve adımın bir sonraki listede yer alacağını çıtlatmıştı.

Bazı mevkiler daima sadık parti üyelerine veriliyordu; bunlar gerektiğinde bir anlık bir bildiriyle istifa ediyor ve kabine görevi ya da başka bir şey için Meclis'e girmesi gereken biri için ara seçim yolu açıyorlardı.

Ama bu işte daima bir kayırma kokusu alıyordu ve koalisyonun ince dengeleri açısından Bonforte'nin çatışan talepleri dengelemesi ve kampanya yönetim komitesine bir liste sunması gerekiyordu. Bu son anda olabilecek değişikliklere izin vermek için, oy pusulaları hazırlanmadan hemen önce yapılması gereken bir son dakika işiydi.

Rog ve Dak içeri girdiğinde bir konuşma üzerinde çalışıyordum ve Penny'ye beş yangın alarmı dışında hiçbir şeyi bana duyurmamasını söylemiştim. Quiroga Sidney'de bir gece önce saldırgan bir konuşma yapmıştı, bu yalanını yüzüne vurup canına okuyabileceğimiz türden bir konuşmaydı. Ben de bana bir taslak verilmesini beklemeden cevap niteliğinde bir konuşma hazırlamaya çalışıyordum; kendi hazırladığım konuşmayı onaylatabileceğim yolunda büyük umutlar beslemekteydim.

İçeri girdiklerinde, "Şunu dinleyin," dedim ve anahtar paragrafı onlara okudum. "Nasıl buldunuz?"

"Bu onun canına okur," diye katıldı Rog. "İşte 'güvenli' liste Şef. Bir göz atmak ister misin? Yirmi dakika içinde orada olmalıyız."

"Ah şu lanet toplantı. Neden o listeye bakmam gerektiğini anlamıyorum. Söylemek istediğiniz bir şey mi var?" Bu arada listeyi aldım ve şöyle bir baktım. Hepsini Farley dosyalarından biliyordum, birkaçıyla da yüz yüze görüşmüştüm; her birine hangi amaçla dikkat edilmesi gerektiğini de biliyordum.

Sonra bir isme çarpıldım! *Corpsman, William J.*

Hissettiğim haklı rahatsızlığı göstermemeyi başardım ve yavaşça "Bakıyorum Bili listede Rog," dedim.

"Ah evet. Sana bu konuda açıklama yapmak istedim. Görüyorsun Şef, hepimizin de bildiği gibi Bill'le aranızda belirgin bir gerilim var. Seni bu yüzden suçlamıyorum; bu Bill'in hatasıydı. Ama bu işlere hep iki yönlü bakmalı. Senin anlamadığın Bill'in müthiş bir aşağılık duygusu taşıdığı; bu da onu öfkesi burnunda biri yapıyor. Bu durum işleri yoluna sokacaktır."

"Bu mu?"

"Evet. Bu görev hep istediği bir şeydi. Görüyorsun hepimizin resmi bir statüsü var, bizler Büyük Meclis'in üyeleriyiz. Çok yakın bir çevrede çalışanlardan bahsediyorum, yani *senin* çevrenden. Bili bunu hissediyor. Bir keresinde, üçüncü kadehinden sonra, kendisinin yalnızca maaşlı bir memur olduğunu söylediğini duydum. Bu onu yaralıyor. Bu durum seni rahatsız etmez, değil mi? Parti bu durumu idare edebilir ve bu karargâhımızdaki sürtüşmeyi ortadan kaldırmak için küçük bir bedel."

Artık kendimi tamamen kontrol altına almıştım. "Bu beni ilgilendirmez. Niye umursayayım ki, yani eğer Bay Bonforte böyle istemişse... "

Bir an için Dak'ın Clifton'a bakışını yakaladım. Ekledim. "Bunu *Bay Bonforte* istiyor. Öyle değil mi, Rog?"

Dak sertçe, "Söyle ona Rog," dedi.

Rog yavaşça, "Bunu Dak ve ben ayarladık. Bunun en iyisi olduğunu düşündük."

"Bay Bonforte kabul etmedi mi? Tabii ki ona sordunuz değil mi?"

"Hayır, sormadık."

"Neden?"

"Şef, bu mesele onu rahatsız etmeye değecek türden değil. O yorgun, yaşlı ve hasta biri. Onu çok önemli politik kararlar dışında hiçbir şeyle huzursuz etmek istemiyorum ki bu öyle önemli bir konu

değil. Burası kimi aday gösterirsek gösterelim seçtirebileceğimiz bir bölge."

"Öyleyse neden benim düşüncemi soruyorsunuz?"

"Şey, bunu bilmen gerektiğini düşündük ve tabii nedenini de. Onaylaman gerektiğine inanıyoruz."

"Ben mi? Ben Bay Bonforte'ymişim gibi bana düşüncemi soruyorsunuz. Ama değilim." Onun sinirlenme hareketiyle masaya vurdum. "Eğer bu karar onun düzeyindeyse, bu soruyu gidip *ona* sorun — yok değilse, *bana* asla sormamalıydınız.

Rog purosunu çiğnedi ve sonra, "Peki tamam, sana sormuyorum," dedi.

"Hayır!'

"Ne demek istiyorsun?"

'Hayır' diyorum. Bana sormuş bulundunuz; demek ki içinizde bir şüphe var. Yani, eğer benden bu adı komiteye sunmamı bekliyorsanız — odasına gidin ve ona sorun."

İkisi birden oturdular ve hiçbir şey söylemediler. Nihayet Dak içini çekti ve "Gerisini de anlat Rog," dedi. "Yoksa ben anlatacağım."

Bekledim.

Clifton purosunu ağzından çıkardı ve "Şef, Bay Bonforte dört gün önce bir felç geçirdi. Hiçbir şekilde rahatsız edilemez."

Öylece kaldım ve içimden uzun bir şiiri baştan sona kadar ezberden okudum. Tekrar kendime gelince sordum: "Zihni ne

durumda?"

"Yeterince açık ama çok bitkin düştü. Hapiste geçirdiği o hafta bizim tahmin edebileceğimizden çok daha zor ve sıkıntılı geçmiş. Felç onu yirmi dört saat boyunca komaya soktu. Şu anda komadan çıktı, ama yüzünün sol yanı felçli durumda ve bedeninin sol tarafı kısmen çalışmıyor."

"Peki, Dr. Capek ne diyor?"

"Pıhtı temizlendikten sonra aradaki farkı asla anlayamayacağını söylüyor. Ama şu arada çok dikkatli olması gerek. Şef, şu anda o *hasta.* Kampanyayı onsuz devam ettirmemiz gerekiyor."

Babamı kaybettiğimde hissettiğim o tuhaf duygu geri geldi. Bonforte'yi hiç görmemiştim, kâğıt üzerindeki birkaç düzeltmeden başka ona ait hiçbir şey yoktu bende. Ama her an ondan destek almıştım. Onun hemen yan odada olduğunu bilmek her şeyi olanaklı kılmıştı.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım, sonra da "Peki, Rog," dedim. "Gerekeni yapacağız."

"Evet Şef." Ayağa kalktı. "Bu toplantının üstesinden gelmeliyiz. Nasıl sence?" Güvenli bölgeler listesini işaret ediyordu.

"Ah!" Düşünmeye çalıştım. Belki de Bonforte, Bill'e, onu mutlu etmek için "Saygıdeğer" diye çağırılma ayrıcalığını tanımak isteyebilirdi. Bu gibi şeylerde küçüklük yapmazdı; tahılları çiğneyen ineklerin ağzını bağlamazdı. Politikayla ilgili yazılarından birinde şöyle demişti:

"Ben entelektüel biri değilim. Eğer özel bir becerim varsa, bu yetenekli kişileri seçmekte ve onları çalıştırmaktadır."

Birden sordum: "Bili ne kadar zamandır onunla birlikte?"

"Eee, yaklaşık beş yıldır. Biraz daha fazla."

Demek Bonforte Bill'in çalışmasını beğenmişti. "Arada bir seçim daha oldu, değil mi? Öyleyse neden onu Meclis üyesi yapmadı?"

"Neden bilmiyorum. Bu soru hiç gündeme gelmedi."

"Penny ne zaman seçildi?"

"Üç yıl kadar önce. Ara seçimle."

"İşte cevabını kendin verdin Rog."

"Seni anlamıyorum."

"Bonforte, Bill'i istediği zaman Meclis üyesi yapabilirdi. Bu yolu seçmedi. Bill'i sil ve yerine 'istifaya hazır'lardan birini koy. Eğer Bonforte Bill'i bu göreve getirmek isterse onun için daha sonra bir ara seçim ayarlayabilir kendini iyi hissettiğinde yani."

Clifton hiçbir tepkide bulunmadı. Yalnızca listeyi aldı ve "Pekâlâ Şef," dedi.

Aynı gün Bili istifa etti. Sanırım Rog ona ayak oyunlarının işe yaramadığını söylemişti. Ama Rog bunu bana anlattığında inatçı tavrımın hepimizi müthiş bir tehlikeye soktuğunu fark edip kendimi kötü hissettim. Bunu Rog'a söyleyince kabul etmedi.

"Fakat o *her şeyi* biliyor! Bütün bu olanlar başından beri onun planıydı. İnsanlık Partisi kampına anlatabileceği pisliğe baksana."

"Boşver. Bili pis bir herif olabilir kampanyanın ortasında ayrılan birinden hayır beklemem; böyle bir şey asla yapılmaz. Ama o oyunbozan değildir. Onun mesleğinde müşterinin sırlarını ortaya dökemezsin, artık onunla çalışmıyor olsan bile."

"Umarım haklısındır."

"Bak göreceksin. Merak etme. Sen yalnızca işinle ilgilen."

Birkaç gün daha geçince Rog'un Bill'i benden daha iyi tanıdığı sonucuna vardım. Kampanya normal seyrinde devam etti ve bir daha ondan hiç haber gelmedi; kampanya zaman zaman zorlaştıysa da büyük oyunumuzun tehlikeye girdiğine dair hiçbir işaret almadık. Kendimi daha iyi hissetmeye başladım ve en iyi Bonforte konuşmalarını yapabilmek için kendimi işime verdim kâh Rog'un yardımıyla kâh yalnızca *onun* 'olur'unu alarak. Bay Bonforte yeniden sürekli bir iyileşme içine girmişti, ama Capek ona mutlak dinlenme vermişti.

Rog'un seçimden önceki son hafta boyunca Dünyaya gitmesi gerekti; uzaktan kumanda etmekle olmayacak birtakım işler vardı. Ayrıca, sonuçta oylar seçim bölgelerinden geliyordu ve bölgesel yöneticiler konuşmacılardan daha değerliydiler. Ama hâlâ yapılması gereken konuşmalar ve basın toplantıları vardı; Dak ve Penny'yi hemen yanıbaşımda bulundurarak görevime devam ettim tabii ki artık her şeye daha iyi alışmıştım; pek çok soruyu düşünmeden yanıtlayabiliyordum.

Rog'un döneceği gün, büroda haftada iki kez olan türden bir basın toplantısı vardı. Bu seferinde onun da yanımda olacağını umuyordum, ama gene de toplantıya tek başına katılmamamı gerektiren bir şey yoktu. Penny hemen önümden elinde dosyalarıyla içeri girdi; birden çok hafif bir çığlık attığını duydum.

Ve sonra Bill'in masanın en uç köşesinde olduğunu gördüm. Ama odaya her zamanki gibi baktım ve "Günaydın, beyler," dedim.

"Günaydın Sayın Başbakan!" diye cevap verdi çoğu.

Konuşmaya devam ettim. "Günaydın Bili. Burada olduğunu bilmiyordum. Kimi temsil ediyorsun?"

Herkes ölüm sessizliği içinde yanıt vermesi için ona baktı. Gazeteciler Bill'in bizi bıraktığını ya da atıldığını biliyordu. Bana zalimce güldü ve yanıtladı. "Günaydın *Bay Bonforte.* Krein Ajansı'nı temsil ediyorum."

İşte o zaman ne olacağını anladım; korktuğumu belli ederek onu mutlu etmemeye gayret ettim. "İyi bir kuruluş. Umarım hak ettiğin parayı alıyorsundur. Peki, işimize dönelim önce yazılı sorular. Penny, sorular sende mi?" Yazılı soruları, önceden üzerinde düşünüp hazırlandığım yanıtları vererek hızlı şekilde geçtim, sonra her zamanki gibi oturdum ve "Tartışmak için bir parça zamanımız var, beyler. Sorusu olan?" diye sordum.

Birkaç soru soruldu. Yalnızca bir kere "Yorum yok" demek zorunda kaldım — bu, Bonforte'nin kaypak, belirsiz cevap vermek yerine yeğlediği bir yöntemdi. Sonunda saatime bir göz attım ve "Bu sabahlık bu kadar, beyler," dedim ve ayağa kalkmak için doğruldum.

'"Smythe!" diye bağırdı Bili.

Doğrulmaya devam ettim ve ona bakmadım.

"Seni kastediyorum Bay Sahtekâr Bonforte-Smythe!" diye sinirli sinirli devam etti sesini biraz daha yükselterek.

Bu sefer şaşkınlıkla ona baktım — yüzümde, sevimsiz durumlarda kabalığa maruz kalan önemli bir yetkilinin gösterebileceği kadar bir hayret ifadesi vardı. Bili beni işaret ediyordu ve suratı kıpkırmızıydı. "Seni dolandırıcı! Seni aşağılık oyuncu bozması! *Sahtekâr!'*

Tam yanımda duran London Times'ın muhabiri yavaşça "Muhafız çağırmamı ister misiniz efendim?" diye sordu.

"Hayır," dedim, "zararsızdır."

Bili güldü. "Ya, demek ben zararsızım, ha? Göreceksin."

"Bence çağırmalıyız, efendim," dedi *Times* muhabiri.

"Hayır," diye yanıtladım sertçe. "Bu kadar yeter Bili. Sessizce gitsen iyi olacak."

"Gitsem ne kadar sevinirdin değil mi?" Ve öyküyü hızlı hızlı konuşarak anlatmaya başladı. Kaçırılma olayına, oynadığımız oyundaki görevine değinmedi ama böyle bir dolandırıcılığa karışmamak için bizi terk ettiğini ima etti. Dublörlük olayını Bonforte'nin hastalığına bağlamıştı bu arada bizim ona ilaç vermiş olabileceğimizi de şiddetle ima etti..

Sabırla dinledim. Muhabirlerin çoğu başta kötü bir aile kavgasına istemeden tanık olan yabancıların şaşkınlığıyla yalnızca dinlemekle

yetindiler. Sonra birkaçı bir şeyler karalamaya ya da mini kayıt cihazlarına dikte etmeye başladı.

Sustuğunda sordum. "Bitirdin mi Bili?"

"Bu kadarı yeterli değil mi?"

"Fazlasıyla yeterli. Affedersin Bili. Hepsi bu kadar baylar. İşime geri dönmeliyim."

"Bir saniye lütfen, Bay Başkan!" diye bağırdı birisi. "Bir tekzip yayınlamak istiyor musunuz?" Bir başkası ekledi. "Dava açacak mısınız?"

Öncelikle son soruya yanıt verdim. "Hayır, dava açmayacağım. Hasta biri mahkemeye verilemez."

"Ben mi hastayım?" diye bağırdı Bili.

"Sus artık Bili. Bir tekzip yayınlamaya gelince, bunun gerektiğini hiç sanmıyorum. Bununla birlikte bazılarınızın not aldığını görüyorum. Yayıncılarınızın bu öyküye rağbet edeceklerinden kuşkuluyum ama öyle bir şey olursa şu anekdot, öyküye bir şeyler katabilir. Siz hiç kırk yılını *Odysseia'*nın Homeros tarafından değil de *aynı adı taşıyan* başka bir Yunanlı tarafından yazıldığını kanıtlamaya harcayan profesörün hikâyesini duymuş muydunuz?"

Kibar bir gülüşme oldu. Ben de gülümsedim ve yeniden arkamı döndüm. Bili masanın etrafından dolaştı ve kolumu tuttu. "Gülüp geçerek benden kurtulacağını sanma!" *Times* muhabiri - Bay Ackroyd- onu benden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim bayım," dedim. Sonra Corpsman'a dönüp "Benden ne istiyorsun Bili? Senin tutuklanmanı engellemeye çalıştım."

"İstiyorsan muhafızları çağır, seni sahtekâr! Hapiste kimin daha uzun süre kalacağını göreceğiz! *Parmak izin alınana kadar bekle!"*

İçimi çektim ve hayatımın en umursamaz tavrını takındım. "Bu artık şaka olmaktan çıktı. Baylar, sanırım bu işe artık bir son vermeliyiz. Penny, hayatım, parmak izimi almak için gerekli malzemeyi istetir misin lütfen?" Batmıştım biliyordum, ama lanet olsun, eğer büyük kasırgaya tutulduysanız bile en azından hazırolda durup gemi batıncaya kadar beklemeniz gerekir. Bir hain bile sahneden şık bir çıkış yapmalıdır.

Bili beklemedi.

Önümde duran su bardağını kaptı; birkaç kez bu bardağı tutmuştum. "Malzemenin canı cehenneme! Bu da iş görür."

"Bili, sana daha önce de bayanların yanında sözlerine dikkat etmeni söylemiştim. Ama bardağı alabilirsin."

"Tabii ki alacağım."

"Pekâlâ. Lütfen burayı terk et. Yoksa muhafızı çağırmak zorunda kalacağım."

Dışarı çıktı. Hiç kimse bir şey söylemedi. "Size de parmak izlerimi vermemi ister misiniz?" diye sordum.

Ackroyd telaşla, "Ah, asla böyle bir şey istemiyoruz, Bay Başkan."

"A, lütfen alın! Eğer bu işin ardından bir öykü çıkarsa elinizde kanıt olmalı." Israr etmiştim çünkü oynadığım kişilik bunu gerektiriyordu - tekrar tekrar ısrar ettim, çünkü azıcık hamilelik ya da maskenin yavaş yavaş düşmesi diye bir şey olamazdı ayrıca arkadaşlarımın Bill'in yüzünden güç duruma düşmelerini istemiyordum; bu onlar için yapabileceğim son şeydi.

Resmi malzemeye gerek kalmadı. Penny'nin yanında karbon kâğıtları vardı ve birisinde de şu plastik kâğıtlı ömür boyu kalan bloknotlardan bulundu; bunlarla da parmak izi güzelce alınabildi. Daha sonra "İyi günler," dedim ve dışarı çıktım.

Penny'nin özel bürosundan içeri girer girmez Penny bayıldı. Onu kendi ofisime taşıdım, kanepeye yatırdım, sonra kendi yerime oturdum ve birkaç dakika boyunca titreyip durdum.

Hiçbirimizin günün geri kalan zamanında bir şey yapmaya hali kalmamıştı. Penny bütün arayanları çeşitli özürlerle atlattı. Bu gece bir konuşma yapmam gerekiyordu; ciddi ciddi bunu iptal etmeyi düşündüm. Ama bütün gün boyunca haber kanalı açıktı ve sabahki olayla ilgili tek bir sözcük geçmedi. Sanırım durumu riske etmemek için önce parmak izlerini kontrol etmekteydiler. En nihayet ben Majesteleri'nin Başbakanıydım ve kanıtsız bir şey yazmak istemezlerdi. Sonuçta daha önceden yazdığım ve planlanmış bir şey olduğu için konuşmayı yapmaya karar verdim. Dak'a bile danışamadım; Tycho City'deydi.

Yaptığım en iyi konuşmaydı. Yanan bir tiyatrodaki paniği gidermek için bir komedyenin kullandığı yöntemlere başvurdum. Mikrofon kapandıktan sonra yüzümü avuçlarıma gömdüm ve ağladım, Penny de sırtıma hafif hafif vuruyordu. Bir daha o felaket keşmekeşi hiç konu etmedik.

Rog, Greenwich'e göre tam sekizde geldi, ben o sırada konuşmamı bitirmiştim ve daireye girer girmez beni kontrole geldi.

Sıkıcı, monoton bir tavırla ona bütün pisliği anlattım; yanmayan purosunu çiğneyerek ve ifadesiz bir yüzle dinledi.

Sonunda neredeyse yalvararak, "Parmak izimi vermek *zorunda kaldım,* Rog. Bunu anlıyorsun, değil mi? Reddetmek bu kişiliğe uymazdı," dedim.

Rog, "Endişelenme," dedi.

"Ha?"

"Sana 'endişelenme' dedim. Lahey'deki Kimlik Tespit Bürosu'ndan bu izlerle ilgili raporlar gelince senin için küçük ama hoş, eski dostumuz Bili için ise daha büyük ama pek de sevindirici olmayan bir sürpriz olacak. Eğer bu iş için kara paradan avans almışsa bunun acısını ondan çıkarırlar. Umarım da yaparlar."

Dediklerini yanlış anlamak istemiyordum. "Yaa! Ama Rog burada durmazlar. Onlarca başka yer var. Sosyal Güvenlik. .. Ne bileyim, bir sürü yer."

"Belki de çok dikkatli olmadığımızı düşünüyorsun. Şef, bunun öyle ya da böyle başımıza geleceğini biliyordum. Dak Mardi Gras Planını tamamlayacağımızı söylediğinden beri gerekli gizleme politikası başlatıldı. Her yerde. Ama bunu Bill'e söyleme gereği duymadım." Bitmiş purosunu emdi, ağzından çıkararak puroya baktı. "Zavallı Bili."

Penny hafifçe içini çekti ve yeniden bayıldı.

10

Nihayet son güne geldik. Bill'den bir daha haber almadık; yolcu listeleri onun fiyaskodan iki gün sonra Dünyaya gittiğini gösteriyordu. Bir haber servisi bu olayı haber yaptıysa bile ben duymadım, Quiroga'nın konuşmalarında da bu olaya değinilmedi.

Bay Bonforte, seçimden sonra görevinin başına geçebilecek kadar hızlı bir şekilde iyileşmeye devam ediyordu. Felç durumu kısmen sürüyorduysa da buna da bir kılıf bulmuştuk: Seçimden hemen sonra bir tatile çıkacaktı, bu, hemen her politikacının düşkün olduğu bir gelenekti. Tatil süresince *Tommie'de* en güvenilir yerde olacaktı. Yolculuk sırasında ben transfer edilecek ve geri gönderilecektim. Şef de kampanyanın yoğunluğu dolayısıyla hafif bir felç geçirmiş olacaktı.

Rog'un bazı parmak izlerini yeniden karıştırması gerekiyordu ama bunun için bir yıl filan bekleyebilirdi.

Seçim günü ayakkabı kutusundaki bir yavru köpek kadar şendim. Birkaç kere daha kısa sürelerle ortalıkta görüneceksem de artık oyunculuk bitmişti. Büyük iletişim ağı için beş dakikalık iki konuşma kaydetmiştim; biri zaferin cömertçe kabul edildiği, öteki de yenilginin yiğitçe karşılandığı iki konuşma; böylece görevim sona ermişti. Sonuncusu da kaydedildiğinde Penny'yi tuttum ve öptüm, aldırmadı bile.

Son görevim ise oynamam emredilen bir gösteriydi; Bay Bonforte dublörlük görevimi bitirmeden önce *kendisi* olarak beni görmek

istemişti. Bu beni rahatsız etmedi. Gerginliğim artık geçmişti, onu görmek beni endişelendirmiyordu; onun eğlenmesi için bu rolü oynamak bir komediye dönüşebilirdi, doğaçlamanın dışında tabii. Neler söylüyorum? Doğaçlama komedinin özüdür.

Bütün aile yukarıdaki misafir odasındaydı çünkü Bonforte birkaç haftadır uzayı görememişti ve bunun için yukarı çıkmak istemişti ayrıca burada sonuçları alabilir, zaferimize kadeh kaldırabilir ya da üzüntümüzü paylaşabilir ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya yemin edebilirdik. Sonuncu bölümden beni çıkarmalısınız; çünkü bu benim ilk ve son politik kampanyamdı. Bir daha oyunculuk yapmak istediğimden bile emin değildim. Şu altı hafta boyunca oynadığım her dakika beş yüz kadar normal performansa bedeldi. Yeterince uzun değil mi?

Onu tekerlekli sandalyede getirdiler. Beni göremeyecekleri bir yerde durdum ve içeri girmeden önce bir kanepeye yerleştirilmesini bekledim; insanın yabancılar önünde zayıflığını göstermeme hakkı vardır. Ayrıca bir de giriş yapmak istiyordum.

Az kalsın oynadığım kişilikten sıyrılıverecektim. Babama çok benziyordu! Ah, aslında bu yalnızca bir "aile" benzerliğiydi; birbirimize, benim babama benzediğimden daha çok benziyorduk — ve babamla yaşları da aynı gibiydi çünkü *yaşlı* gösteriyordu. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemedim. Zayıftı ve saçları beyazdı.

O anda, uzaydaki gelecek tatilde ona yeniden kendi yerini alma konusunda yardım etmem gerektiğine dair bir not düştüm aklıma. Hiç şüphesiz Capek ona kilo aldırırdı; yoksa bir kişiyi daha toplu göstermek için bariz biçimde yastık gibi kabartmanın dışında da yollar vardır. Saçlarını kendim boyayabilirdim. Felç geçirdiğinin gecikmeli olarak da olsa ilan edilmiş olması kaçınılmaz birtakım

bozukluklarını kapatacaktı. Her şey bir yana yalnızca birkaç hafta içinde bu denli değişmişti; yapılması gereken şey gerçeğin dublörlük düşüncesini çağrıştırmasını engellemekti.

Ama pratiğe dönük bu ayrıntılar kendi kendilerine aklımın bir köşesinde dolanıyorlardı; içim heyecanla titriyordu. Hasta olmasına rağmen hem ruhsal olarak hem de fiziksel anlamda güçlü görünüyordu. İlk kez Abraham Lincoln heykelinin önünde durduğum günkü o sıcak, neredeyse kutsal heyecanı hissettim. Onu felçli sol tarafı bir şalla örtülmüş halde gördüğümde başka bir heykel daha hatırladım: yaralı Lucerne Aslanı. Yardıma muhtaç da olsa korkunç bir gücü ve vakur bir havası vardı; "Asker ölür ama asla teslim olmaz.'

İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve resmetmesini öğrendiğim o içten, hoşgörülü ve dostça gülümseyişiyle bana baktı ve sağlam eliyle ona yaklaşmamı işaret etti. Aynı gülüşle karşılık verdim ve yanına gittim. Elimi şaşırtıcı bir güçle sıktı ve sıcacık bir sesle "Nihayet görüşebildiğimize sevindim," dedi. Konuşması hafifçe aksıyordu ve artık yüzünün öbür tarafındaki gevşekliği görebiliyordum.

"Sizinle tanışmaktan dolayı onur duydum ve çok mutlu oldum, efendim." Felçten kaynaklanan bu konuşma bozukluğunu yansıtmamak için düşünmem gerekti.

Beni baştan aşağı süzdü ve gülümsedi. "Sanki daha önce benimle karşılaşmışsınız gibime geliyor."

Şöyle bir kendime baktım. "Denemiştim, efendim."

"Denemek mi! Başarmışsınız. İnsanın kendisini karşısında görmesi garip bir şey."

Birden acı dolu bir merhametle şu anki görüntüsünün farkında olmadığını anladım; benim şu anki görüntüm "onun görüntüsüydü" ve ondaki bütün değişiklikler yalnızca hastalığına bağlıydı, geçiciydi ve fark edilmemesi gerekiyordu. Ama konuşmaya devam etti. "Sakıncası yoksa lütfen biraz dolaşır mısınız? Kendimi –sizi yani bizi görmek istiyorum da. Bir kereliğine seyircinin gözüyle bakmak istiyorum."

Doğruldum, odada gezindim, Penny ile konuştum (zavallı kız aptallaşmış bir ifadeyle bir bana bir ona bakıyordu), bir kâğıt aldım, köprücük kemiğini kaşıdım ve çenemi sıvazladım, asasını kolumun altından elime geçirdim ve onunla oyalandım.

Keyifle beni izliyordu. Bir de "bis" ekledim. Halının tam ortasında durup en güzel konuşmalarından birinin bir özetini kelime kelime tekrarlayarak değil de onun yaptığı gibi yorumlayarak, gürleyerek sundum ve tamamiyle ona ait olan bir sonla bitirdim. "Bir köle serbest bırakılamaz, bunu ancak kendisi yapabilir. Özgür bir insanı de köle yapamazsınız, onu en fazla öldürebilirsiniz!"

Odaya o mükemmel sessizlik dolmuştu, sonra bir alkış tufanı duyuldu Bonforte de sağlam eliyle kanepeye vuruyor ve bağırıyordu. "Bravo!"

Bu rol için aldığım tek alkış buydu. Ama yeterliydi. Bana bir sandalye çektirip yanına oturttu. Asaya baktığını gördüm ve ona verdim. "Emniyeti kapalı, efendim." "Kullanmasını biliyorum." Asaya yakından baktı ve geri uzattı. Onda kalabileceğini düşünmüştüm. Öyle yapmadığına göre bunu ona teslim etmesi için Dak'a vermeye

karar verdim. Bana kendimle ilgili sorular sordu ve beni şimdiye dek hiç izlemediğini ama babamı *Cyrano* rolünde gördüğünü söyledi. Ağzındaki kasları kontrol etmek için büyük bir çaba harcıyordu, konuşması anlaşılırdı ama zor çıkıyordu.

Sonra, bundan sonra ne yapmak istediğimi sordu. Ben de henüz hiçbir planım olmadığını söyledim. Başını "evet" anlamında salladı ve "Bakalım. Senin için burada bir yer, yapılacak işler var," dedi. Paradan hiç bahsetmedi, bu da beni gururlandırdı.

Sonuçlar gelmeye başlamıştı, ilgisi stereoya yöneldi. Sonuçlar zaten kırk sekiz saattir gelmekteydi, çünkü dış dünyalar ve seçim bölgesiz seçmenler Dünya'dakilerden önce oy kullanmışlardı ve Dünya'da bile bir seçim "günü" yerküre döndüğü için otuz saatten fazlaydı. Ama artık Dünya'nın büyük kara kütlelerindeki önemli bölgelerin sonuçlarını almaya başlamıştık. Bir gün önce, dış dünyaların sonuçları geldiğinde büyük farkla öne geçmiştik ama Rog bunun hiçbir şey ifade etmediğini söylemek zorunda kalmıştı; Yayılımcılar her zaman dış dünyaları alırdı. Asıl önemlisi hâlâ Dünya'da yaşayan, asla dışarı çıkmamış ve çıkmayacak olan milyarlarca insandı.

Gene de dışarıdan gelen her oya ihtiyacımız vardı. Ganymede'deki Tarım Partisi altı bölgeden beşini almıştı; onlar bizim koalisyonun bir parçasıydılar ve Yayılıma Parti burada göstermelik adaylar bile göstermemişti. Venüs'teki durum çok daha nazikti, Venüslüler bir insanın asla anlayamayacağı teoloji konuları yüzünden onlarca hizip partiye bölünmüşlerdi. Bununla birlikte yerel oyların çoğunun ya doğrudan ya da koalisyon yoluyla bizim olmasını bekliyorduk; hem oradaki bütün insan oyları da bize gelecekti zaten. Bonforte yerlilerin kendilerini temsil etmeleri için insanları seçmelerini

zorunlu kılan İmparatorluk kuralını kaldırmaya söz vermişti; bu da Venüs'te bize oy kazandırdı; ama bu yüzden Dünya'da kaç oy kaybettiğimizi bilmiyorduk.

Yuvalar Meclise yalnızca gözlemci yolladıklarından Mars'ta endişelendiğimiz konu insan oylarıydı. Biz popülerdik, İnsanlık Partisi'nin ise iktidarda olma ve mevki dağıtma avantajı vardı. Ama dürüst bir hesap yaparsak orada kazanacağımız önceden belliydi.

Dak Rog'un yanında bir hesap cetveline eğilmişti; Rog' un elinde üzerinde kendine ait karmaşık birtakım ağırlıklı ortalama hesaplamalarını yaptığı büyük bir kâğıt vardı. Güneş Sistemi'ndeki bir düzine ya da daha fazla dev metal beyin bu gece aynı şeyi yapıyordu, ama Rog kendi tahminlerini yeğliyordu. Bir keresinde bana bir seçim bölgesinde yürüyüp oraları "koklayabileceğim" ve yüzde ikilik bir hata payıyla sonuçları kestirebileceğini söylemişti. Ona inanıyordum.

Doktor Capek geride, elleri göbeğinin üstünde oldukça rahatlamış halde oturuyordu. Penny ortalarda dolanıyor, yeri bozulan eşyaları düzeltiyor ya da tersini yapıyor ve bize içecek getiriyordu. Kesinlikle, ne bana ne de Bay Bonforte'ye doğrudan bakabiliyordu.

Şimdiye dek hiçbir seçim gecesi partisi yaşamamıştım; bunlar başka partilere benzemiyordu. Harcanan onca çabanın getirdiği rahat, sıcak bir hava vardı. İnsanların nasıl bir karar verdiği gerçekten de hiç önemli değildi; yapabileceğinizin en iyisini yapmıştınız, arkadaşlarınız ve yoldaşlarınızla beraberdiniz ve bir süre için tüm heyecanınıza rağmen gelecek sonuçlara ilişkin ne bir endişe ne de baskı yaşıyordunuz, kısacası keyfiniz yerindeydi.

Ne zamandır böyle iyi vakit geçirmemiştim.

Rog başını kaldırdı, bana baktı ve sonra Bay Bonforte ile konuşmaya başladı. "Kıta inişli çıkışlı. Amerikalılar bizim tarafımıza geçmeden önce suyu ayaklarıyla ölçüyorlar; tek soru ne kadar derin olduğu."

"Bir tahmin yürütebilir misin Rog?"

"Henüz değil. Ah, popüler oyu aldık ama Büyük Meclis'te altı koltuk kadar bir sallanma olabilir." Ayağa kalktı. "Bence şehirde bir tur atsam iyi olacak."

Doğruyu söylemek gerekirse "Bay Bonforte" olarak partide olmalıydım. Parti lideri seçim gecesi süresince ara sıra ana karargâhta görünmeliydi. Ama ben oralarda hiç bulunmamıştım, bu yerler dublörlüğümün kolaylıkla bozulabileceği tehlikeli bölgelerdi. "Hastalığım" kampanya boyunca bunu yapmamı engellemişti! Bu gece riske atılmaya değmezdi, bu durumda benim yerime Rog gidebilir, el sıkışabilir ve sırıtabilir, zor ve bitmek bilmeyen kırtasiye işlerini yapan coşkulu kızların çevresinde dolanıp ağlamalarına izin verebilirdi. "Bir saat sonra dönerim."

Buradaki küçük topluluk bile tüm büro elemanlarını, özellikle Jimmie Washington'ı içermeliydi aslında. Ancak bu Bay Bonforte'nin ortaya çıkmaması anlamına gelirdi. Tabii onlar da kendi partilerini veriyorlardı. Ayağa kalktım. "Rog, ben de seninle aşağı inip Jimmie'nin haremine merhaba diyeceğim."

"Öyle mi? Biliyorsun bunu yapmak zorunda değilsin. "

"Yapılacak en doğru şey bu, değil mi? Hem herhangi bir riski de yok." Bonforte'ye döndüm. "Siz ne dersiniz, efendim?"

"Doğrusu çok memnun olurum."

Asansörle aşağı indik ve sessiz, boş özel bürolardan geçip benim odamdan ve Penny'nin odasından geçtik. Ötesi tam bir keşmekeşti. Getirtilen stereo cihazı gümbür gümbür ses çıkarıyordu; yerler çer çöp içindeydi ve herkes içki, sigara ya da ikisini birden içiyordu. Jimmie Washington bile elinde bir içki sonuçları izliyordu. Ama içkisini içmiyordu; ne içki ne sigara içerdi. Kuşkusuz birileri ona kadehi vermiş, o da elinde tutmuştu. Jimmie uyum konusunda çok başarılıdır.

Etrafta dolandım, Rog da yanımdaydı, Jimmie'ye dostça ve çok içten teşekkür ettim ve kendimi yorgun hissettiğimi söyleyerek özür diledim. "Yukarı çıkıp yatağa serileceğim, Jimmie insanlara özürlerimi iletir misin lütfen?"

"Peki efendim. Kendinize dikkat etmelisiniz Bay Başkan."

Rog halk tünellerine doğru giderken ben de yukarı geri döndüm.

Misafir odasına girdiğimde Penny parmaklarını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. Bonforte uykuya dalmış gibiydi ve alıcı kapatılmıştı. Dak, elinde Rog'un tahminlerini doldurduğu büyük kâğıt, hâlâ aynı yerde oturuyordu; Capek de oradaydı. Başını salladı ve kadehini bana kaldırdı.

Penny bana bir viski ve su hazırladı, balon balkona çıktım. Saat olarak da, gerçek anlamda da gece olmuştu ve Dünya yanardöner yıldızların arasında neredeyse tamamı görünerek göz kamaştırıyordu. Kuzey Amerika'yı aradım ve yalnızca birkaç hafta önce terk ettiğim o küçük noktayı buldum, duygularımı düzene koymaya çalıştım.

Bir süre sonra içeri girdim; Ay'ın üzerindeki gece çok daha güçlüydü. Rog az sonra geldi ve konuşmadan çalışma kâğıtlarının başına geçti. Bonforte'nin uyandığını fark ettim. Önemli sonuçlar gelmeye başlamıştı ve herkes Rog'un ve Dak'ın çalışabilmesi için ortamı sessizleştirmek üzere sustu. Uzun mu uzun bir süre geçti ve Rog sandalyesini geriye doğru itti. "İşte, Şef," kafasını kaldırmadan konuşuyordu. "Seçimi aldık. Çoğunluğumuz yedi sandalyeden az değil, muhtemelen on dokuz, bir ihtimalle otuzdan da fazla."

Bir sessizlik oldu, Bonforte yavaşça sordu. "Emin misin?" "Evet, Penny, başka bir kanala geçsene, neler olmuş görelim."

Bonforte'nin yanına gittim ve oturdum; konuşamıyordum. Elini uzattı ve babacan bir tavırla elime hafif hafif vurdu, ikimiz de alıcıyı izlemeye başladık. Penny'nin açtığı ilk kanalda şunlar söyleniyordu:

"... Şüphe yok sayın seyirciler; robot beyinlerin sekizi evet diyor, *Curiac* belki diyor. Yayılımcı Parti kesin bir zafer —" Penny bir başkasına geçti.

"... Bir beş yıl için daha geçici görevini garantilemiş oldu.

Bay Quiroga'ya bir demeçte bulunması için ulaşılamadı ama Yeni Chicago'daki genel müdürü şu andaki eğilimin tersine dönemeyeceğini kabul ediyor..."

Rog ayağa kalktı ve telefona doğru gitti; Penny haberlerin sesini hiçbir şey duyulamayana dek kıstı. Spiker dudaklarını oynatmaya devam ediyordu; zaten bildiğimiz şeyleri farklı sözcüklerle anlatıyordu işte.

Rog geri gelince Penny sesi tekrar açtı. Spiker bir süre daha konuştu, sonra durdu ve kendisine verilen bir kâğıdı okumaya başladı ve ağzı kulaklarında kameraya baktı. "Arkadaşlar ve sevgili yurttaşlar, şimdi ekranlara yeni Başbakan'ın bir bildirisini getiriyorum."

Ve ardından zafer konuşmamı izledik.

Orada büyük bir zevk içinde, duygularım olabildiğince karışmış, ama iyi duygularla, acı verecek kadar iyi duygularla oturmuş kalmıştım. Konuşmada bir işi başarmıştım ve bunu biliyordum; yorgun, terli ve sakin şekilde zaferi karşılıyordum. Sözler *kendiliğinden dökülüyor* gibiydi.

Tam konuşmanın "Haydi birlikte ilerleyelim, hepimiz için özgürlükle —" bölümüne gelmiştim ki arkamda bir ses duydum.

"Bay Bonforte!" diye seslendim. "Doktor! *Doktor!* Çabuk gelin!"

Bonforte sağ eliyle beni tutuyor ve aceleyle bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ama yararı yoktu; ağzı onu engelliyor ve güçlü inadı o gevşek ete söz geçiremiyordu.

Onu kollarımın arasına aldım sonra nefes alışı seyrekleşti ve çabucak sona ulaştı.

Bedenini Dak ve Capek asansörle aşağı indirdiler; benim onlara bir yararım olmadı. Rog yanıma geldi ve omzuma vurdu, sonra uzaklaştı. Penny de onları takip etti. Balkona çıktım. Odadakiyle aynı makinadan pompalanıyor da olsa "temiz havaya" ihtiyacım vardı. Gene de daha temiz gibi geldi.

Onu öldürmüşlerdi. Düşmanları, kaburgaları arasına bir bıçak saplamış gibi kesin bir şekilde öldürmüşlerdi onu. Tüm yaptıklarımıza, göze aldığımız risklere karşın, sonunda onu öldürmüşlerdi. "En iğrenç cinayet!"

İçimin öldüğünü, şokla uyuştuğunu hissettim. "Kendi" ölümümü görmüştüm, babamın ölümünü yaşamıştım yeniden. O zaman neden Siyam ikizlerinin tekinin kurtarılmasının çok zor olduğunu anladım, içim boşalmıştı.

Orada ne kadar kaldım bilmiyorum. Neden sonra Rog'un sesini duydum. "Şef?"

Arkamı döndüm. "Rog," dedim telaşla "bana böyle hitap etme. Lütfen!"

"Şef," dedi üstüne basa basa. "Şu anda ne yapman gerektiğini biliyorsun, öyle değil mi?"

Başım dönmeye başlamıştı, onun da yüzü allak bullaktı. Ne dediğini anlamıyordum — ne dediğini anlamak *istemiyordum.*

"Ne demek istiyorsun?"

"Şef — bir adam ölür ama gösteri devam eder. Artık bırakamazsın."

Başım ağrıyordu ve gözlerim bulanıklaşmış«. Bir yandan konuşmaya devam ediyor bir yandan da beni dengede tutuyordu. "...ona işini bitirebilmesi için şans vermediler. Bunu onun için sen yapmak zorundasın. Onu yeniden yaşatmaksın sen!"

Başımı hayır anlamında salladım ve kendime gelip cevap vermek için büyük çaba harcadım. "Rog, sen ne dediğini bilmiyorsun. Bu akıl almaz bir şey — çok saçma! Ben devlet adamı değilim. Ben kahrolası bir oyuncuyum. Ben değişik kılıklara girerim ve insanları güldürürüm. Hepsi bu. "

Lanet olsun, Bonforte'nin sesiyle konuşuyordum.

Rog bana baktı. "Bana öyle geliyor ki sen bu işi zaten fazlasıyla yaptın."

Sesimi değiştirmeye çalıştım ve durumu kontrol altına almak için gayret gösterdim. "Rog, şu anda üzgünsün. Sakinleştiğinde bunun ne kadar komik olduğunu göreceksin. Haklısın; gösteri devam eder. Ama bu şekilde değil. Yapılacak şey —yapılması gereken *tek* şey kendiniz için ilerlemeniz. Seçim kazanıldı; çoğunluğu sağladınız şimdi görevinizin başına geçin ve programı uygulayın."

Bana baktı ve başını üzgünce hayır anlamında salladı. "Eğer becerebilseydim yapardım. Kabul ediyorum. Ama yapamam. Şef, o Allah'ın cezası Yönetim Kurulu toplantılarını hatırlıyor musun? Onları bir çizgide tutuyordun. Bütün koalisyon bir kişinin gücü ve liderliğinde bir arada duruyordu. Şimdi devam etmezsen uğrunda yaşadığı ve öldüğü her şey bir kenara atılacak."

Cevap vermem söz konusu değildi; haklı olabilirdi geçen ay içinde politikada neler döndüğünü görmüştük. "Rog, söylediğin doğru olsa bile, önerdiğin çözüm olanaksız. Yalnızca sahneye göre düzenlenmiş koşullar altında bu oyunu zar zor ayarladık ve az kalsın da yakalanıyorduk. Ama haftalarca, aylarca hatta yıllarca sürdürmek, eğer seni anlıyorsam hayır böyle bir şey olamaz. Bu olanaksız, bunu *yapamam!'*

"Yapabilirsin!" Bana doğru eğildi ve güçlü bir şekilde, "Biz bu konuyu konuştuk ve ortaya çıkabilecek sorunları da biliyoruz. Ama bu işe girmen için bir şansın var. Başlamak için uzayda iki hafta Allah kahretsin, istersen bir ay! Devamlı çalışırsın defterleri, çocukluk dönemine ait günlükleri, gazete kupürlerini yapıştırdığı defterler; onların içine gömülürsün. Ve hepimiz de sana yardım ederiz."

Cevap vermedim. Devam etti. "Bak Şef, siyasi bir kişiliğin yalnızca bir adam olmadığını anladın; bu bir takım işi; ortak amaçlar ve ortak inançlarla birbirine bağlanan bir takım. Takım kaptanını kaybettik, yeni bir tane bulmamız gerekiyor. Ama takım hâlâ ayakta."

Capek balkondaydı; onu dışarı çıkarken görmemiştim. Ona döndüm. "Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

"evet "

"Bu senin görevin," diye ekledi Rog.

Capek yavaşça "Ben bu kadar ileri gitmeyeceğim. Bu işi yapmanı umut ediyorum. Ama lanet olsun, ben senin vicdanın olmayacağım. Ben özgür iradeye inanırım, bir tıp adamının bu sözleri söylemesi anlamsız gelse bile," dedi. Clifton'a döndü, "Onu yalnız bıraksak iyi olur, Rog. Her şeyi biliyor. Şimdi o karar verecek."

Gittiler, ama hâlâ yalnız kalamamıştım. Dak geldi. Bana "Şef demeyerek rahatlamamı sağladı ona minnettar kaldım.

"Merhaba, Dak."

"N'aber?" Bir süre için sessiz kaldı, sigarasını içti ve yıldızlara baktı. Sonra bana döndü. "Ahbap, birlikte bazı şeyler yaşadık. Artık seni tanıyorum, sana her zaman için silahla, parayla ya da

yumruklarımla destek olabilirim ve asla nedenini sormam. Eğer şimdi vazgeçmek istiyorsan seni kesinlikle suçlamam ve kimsenin de seni suçlamasına izin vermem. Sen en asil şeyi yaptın."

"Ah teşekkürler, Dak."

"Söylemem ve ortaya çıkması gereken bir şey daha var. Yalnızca şunu hatırla; bunu yapamayacağına karar verirsen onun beynini yıkayan iğrenç herifler kazanmış olacaklar. Her şeye rağmen kazanacaklar."

İçeri girdi.

Zihnimin paralandığını hissediyordum — sonra da kendime acıma duygumun egemenliğine girdim. Bu haksızlıktı! Benim de yaşayacağım bir hayatım vardı. Hâlâ benden uzakta olan büyük mesleki başarılarla, gücümün farkındaydım. Benden, bir başkasının rolünü belki de yıllarca oynamak için kendimi gömmemin beklenmesi doğru değildi — bu arada halk, prodüktörler ve ajanslar beni unutacaktı ve büyük bir olasılıkla öldüğüme inanacaklardı.

Bu adil değildi. Böyle bir istek çok fazlaydı.

Neyse o atmosferden çıktım ve bir süre hiçbir şey düşünmedim. Dünya Ana berrak, güzeldi ve değişmeden yerinde duruyordu; seçim gecesi kutlamalarının orada nasıl olduğunu merak ettim. Mars, Jüpiter ve Venüs, hepsi görünüyorlardı ve Zodyak boyunca değerli taşlar gibi dizilmişlerdi. Ganymede'i göremiyordum haliyle; bir de uzaklardaki Pluton'un üzerindeki yalnız koloniyi.

"Umut Dünyaları", Bonforte onları böyle adlandırırdı.

Ama o ölmüştü. Gitmişti. Onun en doğal hakkını tam da olgunluk çağında elinden almışlardı. O ölmüştü. Ve onu yeniden yaratmak için ve yeniden yaşatmak için beni onun yerine koymuşlardı.

Buna yeteneğim var mıydı? Onun asil standartlarına ulaşabilmiş miydim? O ne yapmamı isterdi? Eğer benim yerimde olsaydı Bonforte ne yapardı? Kampanyada defalarca kendime sormuştum; "Bonforte ne yapardı?"

Arkamda biri hareket etti, döndüm ve Penny'yi gördüm. Ona baktım ve sordum. "Seni onlar mı gönderdi? Buraya bana ricada bulunmaya mı geldin?"

"Hayır."

Başka bir şey söylemedi, benden cevap bekler gibi de görünmüyordu, birbirimize bakmıyorduk. Sessizlik devam etti. En sonunda sordum. "Penny? Eğer denemeye çalışırsam — bana yardım edecek misin?"

Birden bana doğru döndü. "Evet. Ah, evet, Şef! Yardım edeceğim!"

Alçakgönüllülükle "Deneyeceğim öyleyse," dedim.

Bütün bunları kafamın karışmasını engellemek için yirmi beş yıl önce yazdım. Gerçeği anlatmaya ve kendimi atlatmamaya çalıştım, çünkü bunlar birileri tarafından okunsun diye değil, kendim ve terapistim Dr. Capek için yazıldı. Bir çeyrek yüzyıl sonra o genç adamın aptalca ve duygusal sözcüklerini okumak garip geliyor. Onu hatırlıyorum ama benim o olduğumu idrak etmekte güçlük çekiyorum. Eşim Penelope onu benden daha iyi hatırladığını ve

ondan başka kimseyi sevmediğini iddia ediyor. Evet, zaman bizi değiştiriyor.

Bonforte'nin gençliğini kendi gerçek hayatımdan yani Lawrence Smith —ya da onun tercih ettiği adla "Büyük Lorenzo" adlı o acıklı insanın yaşamından daha iyi hatırladığımı fark ettim. Bu beni delirtir mi? Şizofrenik yapar mı? Eğer öyleyse oynamam gereken rol için zorunlu bir delilik olur, çünkü Bonforte'yi yeniden yaşamak için bu tohuma kaçmış aktör saklanmalı — tamamıyla hem de.

Deliyim ya da değilim ama bir zamanlar Lorenzo'nun var olduğunun ve benim de o olduğumun farkındayım. Asla bir oyuncu olarak başarılı olmadı — gene de bazen o sahici deliliğe yaklaştığını düşünüyorum. Son çıkışını gene de karakterine uygun bir biçimde yaptı; bende, içinde, ajansı birkaç aylığına hiçbir role çıkmayacağını bildiren bir yazı gönderince bir umutsuzluk anında aldığı sanılan yüksek dozda uyku ilacı yüzünden Jersey City'de bir otel odasında "ölü bulunduğu" yazılı sararmış bir gazete kupürü var. Bence işsiz olduğunu söylememeliydiler; eğer iftira amacıyla değilse bu en azından kaba bir davranış. Gazetenin tarihi, '15 seçim kampanyasında Yeni Batavia'da ya da başka bir yerde olamayacağım kanıtlıyordu.

Sanırım bunu yakmalıyım.

Ama bugün Dak ve Penelope'tan başka gerçeği bilen kimse kalmadı — bir de Bonforte'nin bedenini öldüren kişiler var tabii.

Üç kere görevimin başına geçtim ve ayrıldım, bu seferki belki de sonuncusudur, tik kez görevden alınmam "yabancıları", yani Venüslü, Marslı ve Jüpiterliler'i de Büyük Meclis'e soktuğumuz zaman oldu. Ama insan olmayan kişiler hâlâ Meclis'te ve ben de geri

döndüm. Halk bazı yenilikler yapar ve sonra dinlenmek ister. Ama yapılan reformlar kalır. Aslında gerçekten değişiklik istemiyorlar, hiçbir şeyin değişmesini istemiyorlar ve yabancı düşmanlığının kökü çok derinlerde. Ama devam ediyoruz, çünkü böyle yapmalıyız — tabii yıldızlara varmak istiyorsak.

Tekrar tekrar sordum kendime; "Bonforte ne yapardı?" (Sistem içinde onun yapıtlarını en iyi bilen öğrenci olmama rağmen) yanıtlarımın her zaman doğru olduğundan emin değilim. Ama onun rolünde kalmaya çalıştım. Uzun zaman önce —Voltaire miydi? Birileri şöyle demiş, "Eğer Şeytan Tanrı'nın yerine geçseydi, Tanrılık vasıflarını üzerine alması gerektiğini görürdü."

Mesleğimi kaybettiğim için hiç pişman olmadım. Aslında bir şekilde onu kaybetmedim; Willem haklıydı. El çırpmanın ötesinde de bir alkış vardır ve iyi bir oyunun daima sıcak bir havası bulunur. Bence en mükemmel sanat eserini yaratmak için çabaladım. Belki tam anlamıyla başaramadım ama sanırım babam bunu iyi oyunculuk olarak değerlendirirdi.

Yo, kesinlikle pişman değilim, hatta daha da mutluyum — en azından daha iyi uyuyorum. Sekiz milyar kişi için en iyisini yapmanın verdiği kutsal bir tatmin var içimde.

Belki onların yaşamlarının kozmik bir önemi yok ama duyguları var. İncinebilirler.

BİTTİ